Jim Kieth, este unul dintre cei mai de frunte scriitori și cercetători în domeniul conspirației politice. ***Controlul maselor***, este o carte temeinic documentată fiind una din puținele documente ce ne dezvăluie cele mai secrete planuri de dominare a conștiinței umane și control al omenirii. Găsim aici expuse, foarte detaliat, metodele și experimentele sinistre aplicate pe sutele de mii de persoane ce includ militari și civili - bărbați, femei și copii. Aceștia au fost supuși experimentelor de disociere a conștiinței umane, crearea personalităților multiple într-o singură conștiință, droguri,LSD, manipulare, control mental, implanturi de cip-uri. Aceste experimente sunt întâlnite sub nume de proiecte aparent inofensive: MKULTRA, ARTIHOKE, BLUE-BIRD, Candidatul Manciurian, Monarch e.t.c.

„Iată-l acum pe Omul cel Nou, privat de mintea și trupul său, sufletul fiindu-i redus la instinctele animalice cu care se identifică. Concepția sa asupra realității este o succesiune de imagini electronice transmise creierului său. Este o imagine difuză construită de stăpânii săi al cărei scop este să nu îl lase în nici un caz să perceapă realitatea efectivă. Fericirea îi este indusă prin intermediul unui tub sau a unei conexiuni electronice. Dumnezeul său viețuiește în spatele unei cortine virtuale iar atunci când tragem cortina îl găsim pe vrăjitorul de la CIA, manipulatorul mass-mediei, ciberneticianul, cel care a țesut lumea aceasta de vis."
Jim Keith(1949-1999)

CONTROLUL MASELOR Ingineria Conștiinței Umane

Jim Keith

CONTROLUL MASELOR

Ingineria Conștiinței Umane

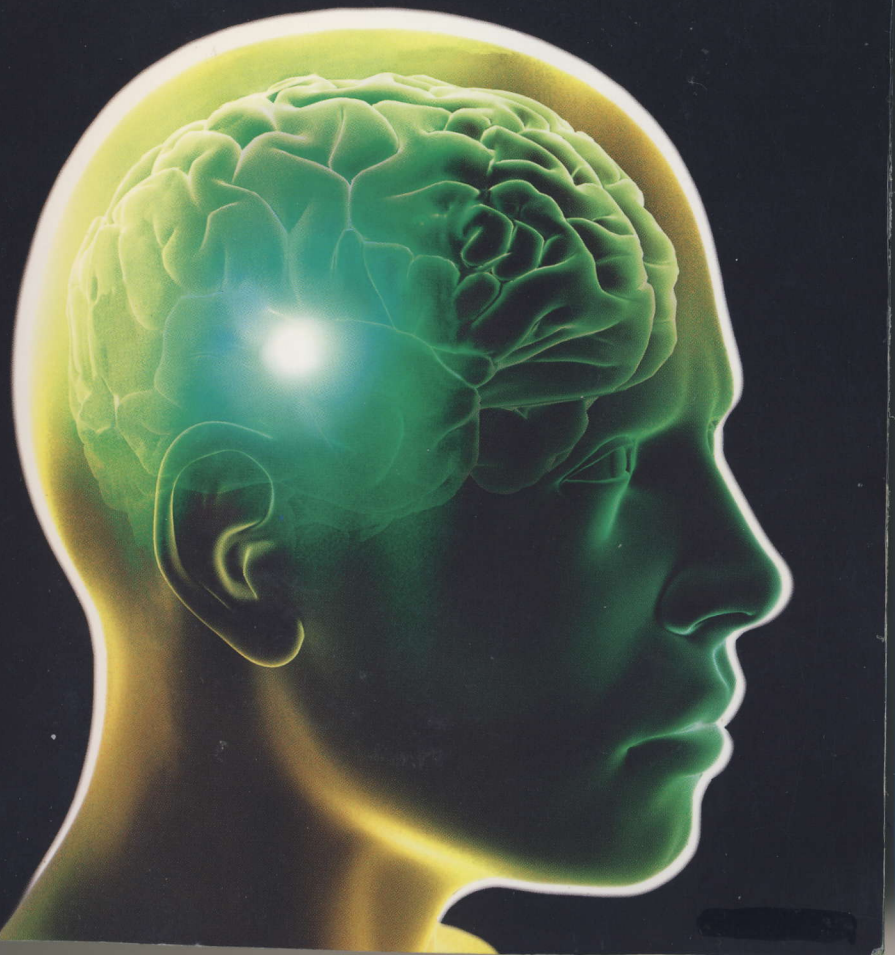

Jim Keith

CONTROLUL MASELOR

Ingineria conștiinței umane

Traducător: Crina Boitor

Pentru locuitorii planetei a noua

După publicarea cărții mele *Controlul minții, Controlul global,* am fost contactat de multe persoane care dețin informații noi privitoare la controlul ființei umane, atât cercetători în domeniu cât și persoane care sunt convinse că au fost abuzate de către agențiile secrete și de către alte organizații. A devenit astfel evidentă necesitatea unei dezvoltări și completări a cercetărilor și concluziilor mele inițiale. Rezultatul s-a materializat în cartea de față.

Ca de obicei, am fost ajutat substanțial de prieteni, de diverși cercetători în domeniu și de asemenea de către cititori. Doresc prin aceasta să aduc mulțumiri îndeosebi familiei mele, care tolerează cu multă răbdare orele mele târzii de lucru și stilul de viață necesar unor asemenea cercetări precum și editorilor mei, cărora le sunt profund recunoscător.

„Ce norocoși sunt conducătorii fiindcă oamenii nu gândesc"

Adolf Hitler

CUPRINS

Capitolul 1. Originile controlului....7
Capitolul 2. Inumanitate sub masca perfecțiunii....9
Capitolul 3. Îndobitocirea prin învățământ....18
Capitolul 4. Institutul Tavistock....27
Capitolul 5. Inocularea ideologiei....30
Capitolul 6. Pervertirea sexualității....44
Capitolul 7. CIA și controlul ființei umane....53
Capitolul 8. Estabrooks și candidatul manciurian....68
Capitolul 9. Camera de groază a doctorului Cameron....85
Capitolul 10. Implanturile electronice și Dr. Delgado....89
Capitolul 11. Devenind un robot....100
Capitolul 12. Jolly West și Centrul pentru combaterea violenței....109
Capitolul 13. Legături oculte....112
Capitolul 14. Consolidarea controlului....121
Capitolul 15. Războiul de gherilă contra minții....124
Capitolul 16. Emanciparea Americii: Proiectul Monarch....128
Capitolul 17. Claudia Mullen....135
Capitolul 18. Brice Tylor....142
Capitolul 19. Katherine Sullivan....146
Capitolul 20. Evaluarea relatărilor despre Monarch....158
Capitolul 21. Ascunderea abuzurilor....164
Capitolul 22. Controlul electronic al minții....167
Capitolul 23. Închisoarea minții....186
Capitolul 24. Războiul electromagnetic....192
Capitolul 25. Planul Persinger....196
Capitolul 26. Războiul din domeniul paranormal....199
Capitolul 27. Conectarea electronică a oamenilor....207
Capitolul 28. Tehnologia Dreamscape....218
Capitolul 29. O lume cu un singur creier....226
EPILOG....235
Publicații....237

CAPITOLUL 1
Originile controlului

Agenții elitelor mondiale sunt de mult timp angajați într-un război împotriva omenirii. Lăcomia este principala motivație a acestui război, o lăcomie care cuprinde întreaga planetă și toți locuitorii ei; dar recent s-a născut o filosofie care să justifice această lăcomie. Este vorba despre principiul manipulării maselor, care are ca și scop final, controlul fiecărui aspect al vieții – inclusiv alterarea percepției omului asupra realității înconjurătoare și asupra lui însuși.

Deși dorința de a controla este cunoscută încă din zorii istoriei umanității, se poate vorbi despre un focar important emergent în Germania celei de-a doua jumătăți a secolului XIX. Pe măsură ce această țară se dezvolta tot mai mult din punct de vedere industrial și militar, devenind cea mai mare putere a Europei, se desfășura simultan și o revoluție în gândirea filosofică și științifică germană, o revoluție care în mod paradoxal se va răspândi la nivel global cauzând schimbări tehnologice pozitive, dar și coruperea a nenumărate generații. Conform uneia dintre sursele noastre:

„Trecerea bruscă de la o relativă slăbiciune politică la statutul de putere mondială și de la insecuritate economică la prosperitate s-a dovedit a fi o mare presiune asupra vieții publice precum și asupra caracterului populației Germaniei. Răspândirea filosofiei materialiste era generalizată în întreaga lume la data respectivă, iar dorința de putere nu se limita doar la granița Germaniei, efectul ei coroziv fiind extrem de puternic mai ales într-o țară care nu era obișnuită cu puterea".[1]

Un efect al acestei transformări, a acestei „idolatrii a puterii", a fost o transformare negativă a psihologiei și a științelor înrudite cu aceasta. Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, paradigmele umaniste sunt înlocuite cu o filosofie științifică care este folosită nu pentru o înțelegere profundă a omului, ci pentru a justifica un nou feudalism și a se constitui într-un mijloc efectiv de control.

Înclinarea psihologiei către materialism a fost înlesnită în mare

parte de opera psihologului german Wilhelm Maximilian Wundt. Wundt era profesor de filosofie la Universitatea din Leipzig. În 1875 a pus bazele primului laborator de psihologie, acțiune care până la urmă avea să răstoarne orientarea umanistă a psihologiei. E interesant că există dovezi care atestă faptul că bunicul lui Wundt făcea parte din societatea secretă a Iluminaților, fiind astfel foarte plauzibil ca și *herr* profesor să facă parte din acest grup.

Wundt, a respins categoric noțiunea că omul are un suflet și o semnificație profundă. Dincolo de aspectul fizic care îl deosebea de restul viețuitoarelor planetei, el considera că omul nu este altceva decât un animal. Aceste idei impartașite de Wundt, se datorau influenței deosebite a puternicului curent materialist din gândirea germană, care a început cu Schopenhauer în prima parte a secolului XIX, fiind ulterior exaltat de către Karl Marx. Urmând această linie de gândire, o perspectivă în psihologie care a devenit cunoscută sub numele de *structuralism*, Wundt a pretins ca toate cercetările psihologice să se bazeze strict pe studiul reacțiilor și funcționării corpului. Adevărul despre om, susținea Wundt, poate fi stabilit doar prin mijloace mecaniciste: măsurare, analiză și disecția corpului. După ce Wundt a infuzat științele psihologice cu abordarea sa materialistă, mulți oameni de știință și o mare parte a membrilor clasei conducătoare, au ajuns să creadă că sunt îndreptățiți să trateze ființele umane ca pe niște bucăți de carne, și ca un plan general de acțiune chiar au început să facă acest lucru.

Doctrina psihologică a materialismului s-a răspândit rapid cu ajutorul a cel puțin douăzeci și patru de laboratoare create de către studenții lui Wundt, între anii 1883 și 1893. Existau mai mulți acoliți ai săi care intoxicau cu aceste idei, domenii conexe, precum științele educaționale. Paradigma materialistă a lui Wundt va infecta apoi gândirea celor mai mulți psihologi, psihiatri, educatori și sociologi influenți care i-au urmat în secolul XX.[2]

Unul dintre cei care au urmat linia trasată de către Wundt a fost rusul Ivan Petrovici Pavlov. Pavlov a efectuat o serie de cercetări în domeniul tehnicilor de control, utilizând în principal câini pentru aceste studii. În experimentul devenit deja faimos, Pavlov hrănea un câine, simultan sunând un clopoțel. După multe repetări, se putea stimula salivația doar prin stimulul auditiv al clopoțelului. Alte experimente efectuate de către Pavlov implicau recompensarea câinilor cu mângâieri sau pedepsirea acestora prin provocarea durerii. Folosind acest gen de abordări, Pavlov a dezvoltat teoria sa despre reflexele condiționate. El a demonstrat că animalele sunt motivate prin modele de răspunsuri condiționate, și că această condiționare poate fi indusă în mod artificial. Rezultatele lui Pavlov nu au trecut neobservate de către inginerii sociali contemporani cu acesta, nici de către cei ce aveau să îi urmeze.

Note:

1. N„Grmany-History Since 1850", *Encyclopedia Americana*. New York: Americana Corporatiom, 1963.
2. Lionni Paolo. *The Leipzig Connection*. Sheridan, Oregon: Delphian Press, 1988; „Grmany-History Since 1850"; Wood, Samuel și Ellen Green. *The World of Psychology*, a treia ediție, www.prentincehall.ca/wood; Weiten, Wayne. „A new Sinece is Born: The Contributions of Wundt and Hall". *Psychology: Themes and Vaiations*. A treia ediție, http://psychology.wadworth.com/book

CAPITOLUL 2
Inumanitate sub masca perfecțiunii

O latură a manipulării omenirii, dezavuată odată cu trecerea timpului, este filosofia și tehnica eugeniei(N. tr. „teorie care preconizează ameliorarea populațiilor umane prin măsuri genetice; alegerea părinților, sterilizarea, interzicerea procreării etc., folosită de rasiști și fasciști cu scopul de a crea și viețui pe pamant, doar o rasa pură de oameni"). Aceasta este încercarea de a „perfecționa" omul prin mijloace genetice: încrucișare selectivă, sterilizare, manipulare a materialului biologic, și chiar uciderea celor considerați necorespunzători.

Studiul eugeniei își are originile în Germania, undeva în cea de-a doua jumătate a secolului XIX, fiind alimentat de preocupările

mișcării etno *volkish* privind puritatea rasială ariană. Rudolf Virchow, patolog și politician, a inițiat în 1871 un recensământ al etniilor, susținând că majoritatea germanilor provin dintr-o descendență pură, nordică. Rezultatele studiilor sale nu au confirmat această teorie. Conform lui Virchow soluția era începerea nordicizării populației germane decăzute.[1]

Popularitatea teoriilor eugenice a crescut tot mai mult în Anglia, prin munca lui Francis Galton, verișor al lui Charles Darwin. În 1869, Galton a publicat cartea *Hereditary Genius* (N.tr *Geniul ereditar*), pe care profesorul de antropologie Davydd Greenwood, de la Universitatea Cornell, a considerat-o „o dare de seamă, total imparțială, privind aristocrația ereditară, care a devenit primul document modern al mișcării eugenice contemporane". Galton a fost cel care a lansat dezbaterea „înnăscut versus dobândit", care continuă în forță și în timpurile noastre, argumentând pentru prevalența caracteristicilor înnăscute asupra abilităților dobândite. Galton era de părere că rasa umană poate fi îmbunătățită prin încrucișare selectivă și exterminarea celor nepotriviți. Galton a afirmat la un moment dat că dorește ca eugenia să devină „religia viitorului". În perioada următoare, cu ajutorul demersurilor precum Proiectul Genomului Uman, care își propune descifrarea întregului ADN, speranța lui pare că începe să se concretizeze.

Teoriile lui Galton au fost parțial influențate de cercetarea arborelui genealogic al familiilor nobile din Anglia. El a observat că persoanele pline de succes sunt înrudite (o teorie aristocratică a inteligenței). Pe baza acestei convingeri, a așezat din punct de vedere teoretic, aristocrația pe un piedestal genetic, pledând pentru o societate stratificată, sau un sistem al castelor; atât în Anglia, cât și la nivel global.

Însăși originea numelui acestei teorii trădează orientarea sa. Galton a derivat cuvântul eugenie din termenul grecesc *„eugenes"* ceea ce înseamnă „născut bine". Această ridicare în slăvi a claselor privilegiate, a fost unul din principalele motive pentru care eugenia a găsit un suport substanțial din partea aristocraților, atât a celor din Europa cât și a celor din America. Astfel erau justificate desconsiderarea și parazitarea majorității oamenilor (a maselor) care

le erau, în opinia lor, inferioare și nimic altceva decât o turmă de animale .[2]

– În anul 1904 au fost înființate, la Colegiul Universității din Londra, catedrele de Eugenie și Eugenie în societate. În anul 1907 a fost fondat Laboratorul Galton pentru studiul național al eugeniei. În anul 1905, în SUA, Familia Rockefeller și Carnegie au înființat Oficiul Înregistrărilor Eugenetice la Cold Springs Harbor, New York, unde și în prezent se studiază în continuare genetica (nimeni nu mai îndrăznește să îi spună eugenie).

– În anul 1912 s-a desfășurat primul Congres Internațional de Eugenie, la Universitatea din Londra, prezidat de rectorul universității, care „întâmplător" era și fiul lui Charles Darwin. Vicepreședinți ai congresului erau: Primul lord al amiralității, Winston Churchill, M. von Gruber (profesor de igienă la Universitatea din Munchen), Dr. Alfred Ploetz (președinte al Societății internaționale pentru igiena rasială), Charles W. Eliot (președinte onorific al Universității Harvard), și inventatorul telefonului, Alexander Graham Bell.

– Al doilea Congres Internațional de Eugenie s-a desfășurat în 1921, sponsorizat de Secretarul american pentru comerț, Herbert Hoover și de rectorul Universității Clark, al Colegiului Smith și al Institutului Carnegie. Alți susținători ai eugeniei în acea perioadă – care vor fi prezenți ulterior pe scena controlului maselor – includeau mulți membrii ai Societății Americane de Est, în special familiile Dulles și Harriman.

– Din 1907 până în 1960, mai mult de 100.000 persoane au fost sterilizate eugenetic în peste 30 de state din SUA. Este puțin probabil ca acțiunile eugenetice al naziștilor, să fi fost posibile în lipsa teoriilor eugeniei. Aceste teorii au fost popularizate de către savanții și mass media britanică, și finanțate de interesele americane și britanice. Acțiunile brutale ale naziștilor, efectuate în laboratoarele de cercetare și lagărele de concentrare în cel de-al doilea război mondial, s-au soldat cu victime evaluate la sute de mii de oameni.[4]

– Studiile eugenetice germane au fost organizate și finanțate bancar de către Fundația Rockefeller și partenerii lor din medicină, industrie și politică. Aceștia au acordat burse substanțiale Institutului

de Psihiatrie Kaizer Wilhelm precum și Institutului de Antropologie, Eugenie și Ereditate din Munchen. Acesta din urmă a fost condus de către psihiatrul fascist elvețian Ernst Rudin în subordinea cui se aflau Otmar Verschuer și Franz J. Kallmann. În 1932, Ernst Rudin a fost numit președinte al Federației mondiale a eugeniei. Finanțarea cercetărilor din domeniul eugeniei a fost continuată de către Rockefeller în Germania, de-a lungul celui de-al doilea război mondial, fiind invocat argumentul că războiul nu ar trebui să fie un impediment pentru cercetarea științifică.

Studiile din cadrul Institutului pentru eugenie Kaizer Wilhelm au fost finanțate inițial de către Gustav Krupp von Bohlen und Halbach, șeful trustului de armament Krupp, și de către James Loeb, din familia de bancheri Kuhn-Loeb. Rudele lui Loeb, familia Warburg, erau parteneri de afaceri ai lui William Rockefeller în domeniul bancar. Aceștia au facilitat lansarea în afaceri a unor membrii ai familiei Harriman din SUA; de asemenea puternic implicați în domeniul eugeniei.[5]

Deși nu se cunosc prea multe despre ceea ce s-a petrecut în acea perioadă în laboratoarele germane în domeniul controlului mental și spălării creierului, există totuși unele indicii.

În 1993 a fost arsă clădirea Reichstagului german. Conform binecunoscutei strategeme de a găsi un țap ispășitor, un pacient dezechilibrat mental, olandezul Marinus Van der Lubbe, a fost arestat și acuzat pentru această incendiere. Rapoartele psihiatrice îl caracterizau pe Van der Lubbe ca fiind o persoană instabilă, dar veselă, care vagabonda și vehicula idei precum schimbarea lumii. Însă în tribunal, Van der Lubbe, părea cu totul altfel, complet apatic, răspunzând cu greu întrebărilor.

În cea de-a patruzeci și doua zi a procesului, Van der Lubbe, a manifestat brusc o schimbare remarcabilă. A început astfel să vorbească despre „voci interioare" care îl controlau. Apoi a cerut să fie omorât, și ulterior a recăzut brusc în apatie.

Van der Lubbe a fost condamnat și apoi executat. Evenimentele ulterioare au revelat faptul că naziștii au fost cei care au incendiat Reichstagul. Nu este exclus ca Van der Lubbe să fi fost supus unor procedee de spălare a creierului, asumându-și astfel această acuzație,

tot așa cum s-a petrecut și cu numeroși țapi ispășitori, în perioada următoare.[6]

După ce Hitler a preluat controlul în Germania, structura organizațională a lui Rudin a fost încorporată, ajungând astfel să facă parte din mecanismul mașinii politice naziste. Rudin a fost numit șeful Societății naziste de igienă rasială. El și echipa lui sau alăturat Operațiunii Ereditatea, prezidată de Himmler, grup care avea să instituie infamele legi naziste ale sterilizării.

Unul dintre angajații lui Rudin a fost Josef Mengele, cunoscut și ca „îngerul morții", care a devenit comandant medical la Auschwitz, unde a efectuat acele îngrozitoare experimente inumane asupra prizonierilor.

În 1936, a apărut programul care a precedat faimoasa operațiune CIA de control al minții MKULTRA, lansat de către Institutul de Psihiatrie din statul New York, fondat de Consiliul Suprem al Masoneriei de Rit Scoțian. Institutul era supervizat de către Dr. Nolan D.C. Lewis, reprezentantul operativ al masoneriei pentru cercetările despre demența praecox(N.tr. schizofrenia de mai târziu). Programul a fost condus de către Winfred Overhulser, un francmason important, și supervizat de către spitalul Sfânta Elisabeta din Washington, D.C., unde aveau să se desfășoare multe din experimentele de control al minții ale CIA. În 1943, Overhulser a devenit președintele comitetului OSS pentru „serul adevărului", unul dintre primele programe pentru controlul minții instituit de către agențiile americane de informații.

În anul 1936, asistentul lui Ernst Rudin, Dr. Franz Kallmann, după ce a fost demascat în Germania ca fiind pe jumătate evreu, a emigrat în SUA, unde a fondat Departamentul de Genetică Medicală al Institutului de Psihiatrie al statului New York, fiind de asemenea finanțat de către membri Ritului Scoțian.

În prefața studiului său despre schizofrenie, finanțat de către francmasoni, Kallman scria că cei afectați de această boală erau „o sursă din care proveneau mulți criminali neadaptați ... de cea mai joasă speță. Chiar și cei mai devotați idealurilor de libertate ... ar fi mai fericiți dacă aceștia nu ar mai exista". În continuare acesta adăuga: „Am rezerve cu privire la necesitatea unor programe

eugenice diferite pentru statele democratice și cele fasciste ... Nu există diferențe biologice sau sociologice între un schizofrenic democratic și unul dintr-un stat totalitar".[7]

După cel de-al doilea război mondial, Otmar Vershuer - cel care a furnizat fondurile necesare pentru experimentele lui Mengele la Auschwitz, a fost angajat de către Biroul de Studiu al Eredității Umane, fondat de către Rockefeller, în Danemarca, iar Rudin, Vershuer și Kallmann au participat la fondarea Societății Americane de Genetică Umană, care este în continuare activă. Kallmann a fost ales director al acestei organizații, poziție pe care a ocupat-o până în 1965. Societatea Americană de Genetică Umană este principalul responsabil pentru actualul proiect de 3 miliarde de dolari denumit *Proiectul Genomului Uman* - cu sediul la Cold Springs Harbour, centru istoric al studiului american al eugeniei, care ocupă în prezent atenția mass mediei.

Merită analizată relația dintre psihiatria britanică și eugenie. Corpul principal de control în domeniul psihiatriei în Anglia este Asociația Națională Britanică pentru Sănătate Mentală (NAMH), înființată în 1944, și condusă inițial de către Montagu Norman, care era instabil psihic, anterior conducând banca Angliei. Acest grup se întâlnea inițial la reședința lui Norman, situată în Londra, unde acesta și ministrul nazist al economiei Hjalmar Schacht se întâlniseră în anii 30 pentru a pune la cale finanțarea lui Hitler.

NAMH reprezintă o redenumire și cosmetizare necesară pentru relațiile cu publicul, a Consiliului Național de Igienă Mentală, una dintre primele organizații care a susținut energic programele de eugenie la nivel mondial, grup care a colaborat amplu cu adepții germani ai eugeniei, înainte de cel de-al doilea război mondial. Putem observa că actualul institut britanic de psihiatrie descinde direct din instituțiile anterioare dedicate eugeniei, la fel cum majoritatea oamenilor politici din SUA, formatori de opinie în țara lor, provin din familii care se manifestau activ în favoarea eugeniei.

În 1948, NAMH și-a unit forțele cu ONU și Institutul Tavistock, institut rezultat dintr-o colaborare îndelungată între psihiatrii și agențiile britanice de spionaj. NAMH și Tavistock au organizat un Congres Internațional al Sănătății Mentale, la Ministerul Sănătății din

Londra. Aici a fost înființată Federația Mondială a Sănătății Mentale, cu scopul de a coordona operațiunile în domeniul psihologiei, la nivel mondial. Ca președinte al Federației Mondiale a fost ales generalul de brigadă Dr. John Rawlings Reese, care era de asemenea și conducătorul Institutului Tavistock. Co-președinte era Frank Fremont-Smith, ofițerul medical șef al Fundației Macy, o fundație care ulterior avea să fie principala sursă de finanțare a programului CIA de control al minții, MKULTRA. Printre vicepreședinții NAMH se numărau psihiatrul și activistul pro-eugenie de la *Institutul Tavistock*, profesorul Cyril Burt; Dr. Hugh Crichton-Miller, unul dintre fondatorii Tavistock; Sir David Henderson, psihiatru și autor al lucrării *Psychiatry and Race Betterment* (Psihiatria și îmbunătățirea rasei); Lord Thomas Jeeves Horder, președintele Societății pentru Eugenie a Marii Britanii și a Asociației pentru Planificarea Familială; psihiatrul susținător al nazismului, Carl G. Jung, care a fost și psihologul familiei Dulles; Dr. Winfred Overhulser, reprezentant al Masoneriei de Rit Scoțian și Dr. Alfred Frank Tredgold, ce făcea parte din Comitetul pentru Sterilizare din cadrul Ministerului Sănătății din Anglia.

Deși organizațiile și activiștii ce promovau eugenia s-au mascat bine după înfrângerea lui Hitler, miasma lagărelor de concentrare plutea încă asupra subiectului. Aceleași programe ce țineau eliminarea „indivizilor inferiori" au continuat, cu aceleași persoane în funcție sau cu succesorii lor. Activând în birourile familiei Rockefeller în SUA, Societatea pentru Eugenie s-a metamorfozat în Societatea pentru Studiul Biologiei Sociale.[8]

Deși au fost ținute secret față de câinii de pază ai mijloacelor cele mai influente ale mass media, programele de eugenie nu au fost niciodată anulate, programele de sterilizare fără consimțământ fiind aplicate și în prezent în multe țări. Doar recent a ieșit la iveală informația că programele de sterilizare a celor considerați necorespunzători din punct de vedere genetice sau comportamental au continuat să existe în Scandinavia și în Franța până în anii 1970. În același timp, în țările lumii a treia au continuat să fie implementate programe masive de sterilizare fără consimțământ.

Practicarea eugeniei a continuat și în Australia, unde peste o

mie de femei cu „dizabilități mentale" au fost sterilizate începând cu anul 1991. Comisia pentru Drepturile Omului și Oportunități Egale a descoperit că au fost efectuate 1043 de operații de sterilizare dintre care doar 17 au fost aprobate de un tribunal, conform legilor Australiei. Este posibil ca numărul acestor operații să fi fost de fapt de „câteva ori" mai mare, deoarece au fost înregistrate doar operațiile care au fost efectuate prin intermediul caselor de asigurări. [9]

- În 1974, judecătorul Curții Federale, Gerhard Gesell a estimat că „în decursul ultimilor ani", între 100.000 și 150.000 de persoane cu venituri scăzute au fost sterilizate în cadrul unor programe cu finanțare federală în SUA. Gesell a declarat că „un număr indefinit" de persoane sterilizate au fost „constrânse ilegal" să accepte sterilizarea.[10]

- Unul dintre primele grupuri țintă ale sterilizării în SUA a fost populația nativă americană. Conform cu cele spuse de Ruthan Evanoff, într-un articol intitulat *„Dreptul la reproducere și sănătatea la locul de muncă"*. Per ansamblu cel puțin 25% dintre femeile native aflate la vârsta procreării au fost sterilizate, deși populația totală a indienilor este mai mică de un milion. Rapoarte recente estimează că procentul de sterilizare în cazul tribului Cheyenne de nord, este de 80%.[11]

O justificare des invocată pentru practicarea curentă a eugeniei este eliminarea violenței din societate. La ora actuală, milioane de dolari sunt alocați pentru cercetarea modalităților de control a violenței prin mijloace genetice. În 1992, un raport comun a fost redactat de către Academia Națională de Știință împreună cu Consiliul Național de Cercetare, intitulat „Înțelegerea și prevenirea violenței". Printre instituțiile care au finanțat acest raport se numără Centrul pentru Controlul Bolilor, Departamentul de Justiție al SUA și Fundația Națională de Știință. Acest raport recomandă că trebuie efectuate mai multe studii asupra „factorilor genetici și biologici implicați în infracțiunile violente", sugerând de asemenea că rata mai mare a criminalității în rândul bărbaților de culoare se datorează unei predispoziții genetice. [12]

Și în Anglia există preocupări similare. Recent, Ministerul Sănătății a demarat cercetările pentru studiul unei așa-zise „gene a

delicvenței" numită „Fragil X". Conform publicației *London Sunday Times*, se consideră că una din 259 de femei deține gena problemă Fragil X, care cauzează o lipsă a proteinelor în creier, degenerând într-un comportament antisocial. Oficialii din domeniul sănătății plănuiesc inițierea unor cercetări în masă extinse pentru ca femeile care dețin această genă să fie avertizate și convinse să avorteze. [13]

Note:

1. Hillel and Henry. *Of Pure Blood*. New York: Pocket Books, 1997
2. Tweedy, Michael, "Francis Galton: The Man and his Science," *University of Calgary Course Notes*; Reilly, Phillip R. "A Look Back at Eugenics," *The Gene Letter*, Volume 1, issue 3, at www.geneletter.org/; Lapon, Lenny. *Mass Murderers in White Coats (From Harvard to Buchenwald: A Chronology of Phychiatry and Eugenics)*; Kuhl, Stefan. *The Nazi Connection*-Eugenics, American Racism, and German National Socialism. New York: Oxford University Press, 1994
3. Chaitkin, Anton, "British Psychiatry: From Eugenics to Assassination," *EIR*, octombrie 7, 1994.
4. Lapon
5. Chaitkin
6. Meerloo, Joost A.M. *The Rape of the Mind: The Psychology of Thought Control*, Menticide, and Brainwashing. New York: World Publishing Company, 1956
7. Chaitkin
8. Chaitkin; Reisman, Pbd., Judith A. *Kinsey: Crimes and Consequences*. Arlington, Virginia: The Institute for Media Education, Inc., 1998; "Editorial: Ernst rudin, 1874-1952," American Journal of Medical Genetics, volumul 67, numărul 4; Chaitkin, Anton, "Population Control, Nazis, and the U.N.!"
9. "More Than 1,000 OZ Girls/Young Women Illegally Sterilized" by Michael Perry, decembrie 15, 1997, Reuters news service
10. Mehler, Barry, "In Genes We Trust: When Science Bows to Racism," Center for the Study of Psychology, *The Public Eye*, martie 1995
11. Evanoff, Ruthann, "Reproductive Rights sna Occupational Health," revista *WIN*, fragment nedatat
12. "Recent FDA Decision Highlights Ethical Issues in Drug Research On Children," Peter R. Breggin, M.D., fragment neatribuit
13. Neill, Patricia, "Mass Testing for 'Delinquency' Gene," Parascope, la www.parascope.com/main.htm

CAPITOLUL 3
Îndobitocirea prin învățământ

A existat un așa-numit „bau-bau" ideologic care a subminat educația americană în primii ani ai secolului XX, avându-l ca lider al mișcării pe Daniel Coit Gilman, primul președinte al Universității Johns Hopkins și al Institutului Carnegie. Gilman a studiat la Universitatea din Berlin între 1854 și 1855, în perioada când a predat acolo și Wilhelm Wundt. După Gilman, viziunea materialistă a lui Wundt asupra minții și sufletului – chiar a lipsei acestuia – va domina gândirea celor mai influenți pedagogi americani. Rezultatul a fost că imediat după aceea, copii au fost considerați ca semănând cu șoarecii de laborator, buni de pușsi în acvarii de studiu, caracterul lor fiind modelat după bunul plac al „educatorilor" totalitariști.

Gândirea lui Gilman a mai fost influență de încă o ramură a filosofiei germane: acesta era membru în societatea *Skull & Bones*. Skull & Bones este o societate ocultă, care realizează periodic ritualuri, avându-și sediul la Universitatea Yale, și care a fost denumită „cea mai puternică organizație din SUA".

Pare incredibil, dar este posibil ca Skull & Bones să fie o fațadă a celei mai ascunse dintre organizațiile secrete, și anume Iluminații. Organizația germană de la care Skull & Bones a împrumutat carta după care se ghidează, a apărut la un an după ce grupul lui Adam Weishaupt a fost alungat din Bavaria, și, mai mult, una din inscripțiile aflată în *sanctum sanctorum* al membrilor societății de la Yale este aproape identic formulată cu o ceremonie citată în cartea *Dovezi ale conspirației*[1], o lucrare timpurie care condamna acțiunile Iluminaților, scrisă de Robison. La fel ca Iluminații, inițiații Skull & Bones se referă la grupul lor ca fiind „Ordinul" (Proofs of Conspiracy).

De la înființarea sa, aproximativ 2500 persoane au fost admise în această grupare secretă, condusă de la centru de un mic grup de familii aparținând Organizației de Est. Printre acestea se numără familiile Allen, Bundy, Gilman, Perkins, Wadsworth, Phelps și Lord. Au fost incluse apoi și alte familii care s-au îmbogățit în secolele

XVIII și XIX, printre care Harriman, Davison, Rockefeller, Payne, Pillsbury și Weyerhauser. Mai există și un al treilea grup – care nu face parte din organizație – și care acționează ca intermediar între Skull & Bones și cercurile financiare londoneze. Acest grup include familiile Warburg, Schiff, Guggenheim și Meyer.

Fără îndoială cea mai mare influență exercitată de Skull & Bones asupra lumii se realizează prin intermediul politicii. De la începutul secolului, cârma Americii a fost preluată de către membrii importanți ai ordinului, membrii ai familiilor Harriman, Bundy, Taft, Stimson, Bush și altele, care dețin acum controlul asupra ei. Totuși, nu vă recomand să vă faceți iluzii în speranța că mass media aservită puterii va face larg cunoscute aceste lucruri.

Conform datelor vremii, membrii Skull & Bones au preluat conducerea Universității Yale spre sfârșitul secolului XVIII în timp ce Daniel Coit Gilman preda acolo, iar de atunci se poate constata că toți rectorii Universității Yale sunt fie membrii ai ordinului, fie apropiați ai acestora.

Universitatea Yale împreună cu Skull & Bones au furnizat din plin recruți pentru serviciile agențiilor americane de securitate, în cadrul CIA existând chiar un club al membrilor acestei societăți secrete, conform Buletinului pentru informare deschisă. Termenul „spook - fantomă", jargon al CIA însemnând spion. Inițial era de fapt o expresie folosită la Yale pentru a desemna un membru al unei societăți secrete din campus.[2]

După ce a devenit rectorul Universității Johns Hopkins, Daniel Coit Gilman a angajat un alt specialist format de Wundt, care, deloc întâmplător, era și membru al Skull & Bones. Este vorba despre G. Stanley Hall, care a preluat conducerea laboratorului de psihologie al universității. De asemenea acesta a fondat și Asociația Americană de Psihologie și Jurnalul American de Psihologie, și a îndrumat cariera lui John Dewey, pedagog promotor al Noii Ordini Mondiale și membru al mișcării socialiste Fabian.

Dewey, care a devenit ulterior cel mai influent profesor al acestui secol, a studiat de asemenea cu George Sylvester Morris, filosof de orientare hegeliană care își luase doctoratul la Universitatea din Berlin cu aceeași profesori ca și Gilman. Dewey a fost printre primii

care au promovat școala ca pe un mecanism pentru crearea unei ordini mondiale socialiste și ca pe un forum menit să întărească „conformitatea" maselor, nu un loc unde să se învețe despre cei trei „R"(N.tr. citiRe, scrieRe și aRitmetică). În 1899, Dewey a declarat: „Copii care gândesc individual strică armonia unei societăți colective, care apare atunci când toți indivizii sunt interdependenți".

Una din cauzele succesului înregistrat de sistemul de „educație progresivă" al lui Dewey este susținerea financiară a lui Rockefeller și Carnegie. Timp de mulți ani, Dewey a fost președintele onorific al Asociației Naționale de Educație (NEA), înființată în 1857. Acest grup a fost fondat inițial de un lobby al profesorilor, dar ulterior s-a aliniat repede la portocaliul afiș psiho-politic al „educației progresive" – un termen care sună foarte frumos dar care ascunde de fapt un *modus operandi* (N.tr. mod de operare) al tehnicilor de spălare a creierului promovate de către sovietici. Spre sfârșitul secolului NEA acționa conform directivelor lui Dewey, susținând prostirea maselor cu scopul transformării acestora într-o unitate maleabilă, conform viziunii socialiste Fabiene referitoare la o lume unică. Un raport al NEA din 1934 recunoștea că „Această indulgență libertină aflată deja pe cale de dispariție trebuie distrusă în totalitate, iar noi toți, inclusiv „proprietarii" trebuie să fim supuși unui control social accentuat".

Această viziune a unei lumi unice persistă în continuare în materialele curente ale NEA, în prezent fiind plasată în contextul unei viziuni „liberale". Grupul adoptă mai nou următoarea declarație de intenție în cadrul *revistei NEA*: „profesorul ... poate contribui foarte mult pentru a pregăti inimile și mințile copiilor pentru cooperarea și înțelegerea globală ... În vârful organizațiilor care vor asigura venirea guvernului unic trebuie să se afle școala, profesorul și învățământul organizat."[3]

Un alt student american al lui Wundt a fost James McKeen Cattell, care i-a fost și asistent lui Wundt în Leipzig, între anii 1883-86. Cattell a fost profund influențat de către Francis Galton, fondatorul eugeniei. În 1891, Cattell a preluat departamentul de psihologie al Universității Columbia, și și-a petrecut restul vieții răspândind doctrina lui Wundt și a eugeniei prin intermediul a

nenumărate reviste și lucrări editate și scrise de el.[4]

Aceștia, împreună cu alți materialiști de inspirație wundtiană și persoane în favoarea globalizării, finanțate de Rockefeller, Carnegie și alții care țînteau spre oprimarea și inducerea obedienței populației mondiale, au remodelat complet educația în SUA în secolul XX. Planul pe care l-au urmat a culminat cu situația de azi a educației în SUA, familiară tuturor, în care majoritatea absolvenților de liceu sunt persoane analfabete care nu sunt în stare să facă nimic altceva decât să spună doar „da" lui Big Brother și ecranelor sale de televiziune.

Din punctul de vedere al celor ce vor să controleze societatea, există multe avantaje ale faptului că populația este menținută la un nivel ridicat de prostie, căci cu cât o persoană este mai puțin inteligentă, cu atât este mai susceptibilă la controlul venit din exterior.

În prezent, unul dintre principalele programe care se ocupă cu spălarea creierului prin educație poartă o diversitate de nume, precum *Mastery Learning (Învățarea eficientă), Educația universală, Corpul comun al educației* sau *Educația orientată spre rezultat*, care sunt denumite generic Goals 2000(N.tr. țelurile mileniului trei). Aceste legi au fost legiferate de către Bill Clinton în 1994, iar banii lui Rockefeller au produs sute de cărți pe piața educației care susțineau Goals 2000. Promovate de Asociația Națională a Educației, lucrările se referă la programul Goals 2000 ca fiind „un plan educațional de modificare a comportamentului bazat pe teoriile controlului și terapia realității." Astfel, scopul programului este pur și simplu controlul populației și promovarea totalitarismului mondial.

În loc ca elevii să deprindă abilitățile școlare pe care le doresc majoritatea părinților, Goals 2000 și derivațiile sale pun accent pe *„abilitățile de adaptare la viață"*, *„educația vieții de familie"* și *„gestiunea mediului"*. Studiul academic este minimalizat în timp ce sunt favorizate diverse tendințe „de cooperare", inclusiv inocularea unor idei care să pregătească terenul în favoarea eugeniei în mintea copilului, cum ar fi acceptarea homosexualității și a libertinismului, și avortul ca formă de contracepție.

Unul dintre programele din cadrul Goals 2000 care a fost adoptat în 40 de state ne poate oferi o idee privitor la viitorul „educației" americane așa cum va arăta aceasta în scurt timp. Este vorba despre

programul *„părinții ca profesori"* (PAT), o denumire mult mai adecvată pentru acesta fiind *„profesorii ca părinți"*. Conform acestui program, fiecărui copil i se asociază un cod personal, după care poate fi urmărit întreaga viață, în timp ce un „educator parental" vizitează elevul acasă de minim opt ori pe an, pentru a verifica dacă mămica și tăticul îi dau lui junior tranchilizantele și dacă își fac datoria de a-l programa pe acesta ca să devină un roboțel cuminte.

O altă ramură a programului Goals 2000 este *„Opțiunea Oregon"* care a fost adoptată la data de 5 decembrie 1994 în unanimitate de voturi de către cabinetul Clinton și membrii grupului de congresmeni din Oregon. Acest program a fost dezvoltat de administrația foștilor guvernatori ai statului Oregon, Mark Hatfiled și Neil Goldschmidt, fiind redactat sub conducerea lui Neil Goldschmidt, membru al Comisiei Trilaterale. Printre cei care au susținut acest plan se numără membrii Consiliului pentru Relații Externe, ai Băncii Mondiale, ai fundației Carnegie și ai Corporației RAND. Unul dintre scopurile principale ale Opțiunii Oregon este tranziția lină a copiilor din școli spre viitoarele locuri de muncă, perioada de ucenicie fiind asigurată de către marile corporații.

O altă prevedere a programului Oregon stipulează ca toți copiii născuți în acest stat să fie centralizați într-o uriașă bază de date. Toți părinții care așteaptă un copil trebuie să urmeze cursuri de formare parentală. După ce copilul merge la școală, profesorii și administratorii vor efectua vizite la domiciliu, pentru a determina dacă familia este potrivită pentru a crește copilul. Familiile care sunt considerate ca fiind necorespunzătoare, sau care manifestă un comportament „neglijent privind dezvoltarea", pot fi deștrămate fără drept de apel, iar copii trimiși la casa de copii sau la alte instituții aflate sub tutela statului.[5]

Conlucrând la realizarea planurilor de control social, probabil cel mai distructiv curent în cadrul instituțiilor educaționale este distribuirea în masă a medicamentelor către elevi. Aceste medicamente, în special amfetamine și Ritalin, sunt folosite în mod curent pentru copiii din școlile din SUA. Ritalin, un stimulent foarte periculos, generează, conform Oficiului pentru Reglementarea Administrării Medicamentelor din S.U.A. (DEA) fenomene de

adicție mai periculoase decât cocaina. Acesta produce de asemenea, o gamă largă de efecte secundare, inclusiv greață, insomnie, stoparea creșterii, ticuri nervoase și potențiale leziuni pe creier.

O estimare actuală a numărului copiilor drogați cu Ritalin este între trei și cinci procente, adică peste două milioane de copii! Deoarece majoritatea copiilor cărora li se administrează Ritalin sunt băieți, se estimează că între 10 și 12 procente dintre elevii de sex masculin din școlile din S.U.A. între vârsta de șase și paisprezece ani sunt aduși la stadiul de legumă prin intoxicare cu Ritalin.

Acest medicament este administrat datorită unei presupuse funcționări proaste a creierului care îi face pe copii să fie „hiperkinetici" sau „hiperactivi". În cele mai multe cazuri, copii sunt diagnosticați de către profesorii, care în majoritatea cazurilor nu sunt calificați absolut deloc să pună un asemenea diagnostic medical.

Principalele probleme care se presupune că trebuie să fie rezolvate cu ajutorul medicamentelor sunt clasificate ca fiind Atenția deficitară (ADD), și Atenția deficitară datorată hiperactivității (ADHA). În fapt, nu s-a dovedit niciodată că aceste afecțiuni există și altundeva decât în imaginația bolnava a așa-zișilor medici și sociologi, fiind în schimb o combinație de probleme destul de comune la copii, incluzând incapacitatea de concentrare, nervozitatea, neastâmpăr, întreruperea celorlalți și probleme disciplinare. De asemenea, nu s-a demonstrat existența vreunei anomalii cerebrale asociate cu ADD sau ADHD, deși s-a demonstrat apariția unor tulburări de funcționare a creierului, inclusiv atrofie corticală, în relație cu unele cazuri de administrare îndelungată a produsului Ritalin și a altor medicamente prescrise frecvent copiilor.

Simptomele pe care „educatorii" le tratează cu medicamente pot de fapt să nu aibă nimic de-a face cu defecte congenitale ale creierului, precum se susține, fiind asociate cu o serie de alți factori mai puțin misterioși, printre care:

- Proasta nutriție, furnizată de părinți fie prea săraci, fie iresponsabili, sau manipulați ei înșiși cu privire la o alimentație corectă; încurajați de o industrie alimentară criminală, focalizată pe comercializarea unor produse ieftine și atrăgătoare(în esență adevărate lături pline de îndulcitori, chimicale, substanțe cancerigene

și pesticide), în locul unor alimente sănătoase și nutritive. Zahărul, pesticidele și aditivii chimici pot fi un factor cheie în declanșarea proceselor etichetate ca ADD sau ADHD.

2 - Televiziunea și celelalte mijloace media. Se estimează că copii petrec în medie șase ore pe zi în fața calculatorului sau a televizorului, fapt care provoacă intenționat o diminuare a duratei atenției. Stimulii vizuali ce se schimbă la un interval de trei până la cinci secunde, stimulează intenționat agitația, inducându-i copilului o reacție de răspuns la reclamele respective. Ne mai mirăm oare că acești copii nu se mai pot focaliza?

3 - Un alt aspect negativ al culturii media pop este abundența de conținut sexual și violent a imaginilor răspândite prin televiziune, filme, jocuri video extrem de violente, cum ar fi *Mortal Kombat,* și muzica tip „gangster" rap, supra-saturată cu versuri pline de violență și aluzii sexuale. Există multe studii care demonstrează faptul că introducerea televiziunii în cadrul unei comunități are drept efect dublarea actelor de violență, în decurs de câțiva ani.

Vă pot oferi un exemplu privitor la orientarea curentă a mijloacelor media care au în vizor copiii. La un moment dat, așteptând într-un birou, am fost surprins să descopăr o imagine a unei femei complet goale în timp ce răsfoiam o revistă de benzi desenate „*Batman*", pe care nu o mai văzusem de mulți ani. Departe de mine gândul de a condamna nuditatea feminină, dar astfel de imagini pot ajunge să devieze copilul ajuns la vârsta pubertății, încurajând libertinismul, de genul celui promovat de Hugh Hefner, el însuși un acolit al lui Alfred Kinsey, susținător al eugeniei.

4 -Familiile care au îmbrățișat ideile personajului Dr. Spock sau curentul New Age sunt o altă sursă de probleme în ce privește disciplina copiilor. Pentru copiii a căror model este Tupac, Ice-T, KISS sau Marilyn Manson, a căror fantezii sunt intoxicate de alternanța rapidă a imaginilor perverse promovate de postul MTV, cuvântul „pauză!" nu va putea fi o acțiune disciplinară eficientă.

5 - Contactul redus al părinților cu copii. Economia este astfel structurată încât ambii părinți de regulă trebuie să fie sclavi cu normă întreagă, rămânând puțin timp pentru contactul cu copiii, indiferent de laudele aduse sistemului de Rapegate Bill(N.tr. aluzie la

scandalurile sexuale în care a fost implicat Bill Clinton). Situația din familiile cu un singur părinte este de obicei și mai rea.

6 - Practic, există o problemă cu însăși natura învățământului public, care nu încurajează copii să învețe și să gândească creativ, ci îi îndoctrinează pentru a se conforma cu mediul exterior asemănător unei închisori. Eu personal nu aș dori să mai îndur încă o dată condițiile înregimentării și imobilizării – stând la o masă inconfortabilă, cu mâinile îndoite și gura încleștată timp de mai multe ore, în fiecare zi – condiții, pe care le suportă copiii în școlile publice. De asemenea, nu aș fi deloc încântat să fiu din nou forțat să-mi târăsc ochii și să memorez texte plictisitoare de moarte, pe care nici un adult normal nu le-ar citi vreodată dacă ar avea de ales. Date fiind aceste circumstanțe, nu este de mirare că orice copil cu o brumă de inteligență și energie s-ar revolta și ar trage insistent cu ochiul spre locul unde își ține tatăl său arma de vânătoare. [6]

Acestea sunt unele din cauzele reale ale dezvoltării sindromului ADD și ADHD în școli, simptome pentru care copiii sunt tratați cu Ritalin și cu alte medicamente care provoacă dependență. Un exemplu dramatic privind rezultatele intoxicării copiilor cu medicamente s-a petrecut pe 20 aprilie 1999, în Littleton, Colorado, unde doi tineri în pelerine negre au ucis rând pe rând 12 dintre colegii lor iar apoi și-au pus capăt vieții. Eric Harris, unul dintre acești tineri, fusese respins la înrolarea în marină doar cu cinci zile în urmă, după ce la recrutare au aflat că i-au fost prescrise antidepresive: fluvoxamine maleate, sau Luvox, un compus chimic asemănător Ritalin-ului. Revista Americană de Psihiatrie precizează că „Observațiile noastre confirmă eficacitatea fluvoxaminei (Luvox) în tratamentul depresiei dar sugerează că acest medicament poate induce diverse manii la pacienți cărora li s-au administrat doze normale." Raportul medico-legal a arătat că Harris prezenta un nivel ridicat de Luvox în circuitul sanguin în momentul când și-a împușcat colegii, iar prietenii lui au declarat că acesta încerca să renunțe la folosirea medicamentului în zilele anterioare atentatului. [7]

Nu există nici un indiciu cum că această intoxicare cu medicamente a elevilor se va diminua în viitor, ci se întrezărește chiar contrariul.

Într-o adresă trimisă de James Basco către Asociația Națională a Consiliilor Școlare, acesta afirmă: „Pot vedea în bila mea de cristal că profesorii secolului XXI nu vor fi pregătiți în institutele de educație cum se petrece acum, ci mai degrabă în institute formate dintr-un amalgam de educație, medicină și farmacie. O bună parte din pregătirea dascălilor va fi dedicată însușirii psihologiei și psihofarmacologiei, care vor împuternici pe fiecare profesor să administreze medicamente care să influențeze învățarea și comportamentele legate de învățare". [8] Nici nu am fi surprinși dacă s-ar petrece așa ceva, fiindcă răspândirea "educației progresive" nu are ca scop educarea, ci doar înregimentarea elevilor.

Note:

1. Sutton, Antony C. *America's Secret Establishment*. Billings, Montana: Liberty House Press, 1986; Lionni, Paolo. *The Leipzig Connection*. Sheridan, Oregon: Delphian Press, 1988; Millegan, Kris, "The Order of Skull & Bones," *Parascope*, la www.parascope.com/main.htm; Robinson, John. *Proofs of a Conspiracy*. Los Angeles: Western Islands, 1967
2. Goldstein and Steinberg, "George Bush, Skull & Bones and the New World Order: A New American View," International Edition White Paper; Millegan, Kris, "The Order of the Skull & Bones," *Parascope* la www.parascope.com/main.htm
3. Samuelson, Eric, "A Brief Chronology of Collectivism," October 1997; Sutton; Lionni; Stormer, John. *None Dare Call It Treason*... 25 Years Later. Liberty Bell Press: Florrisant, Missouri, 1992; Allen, Gray. *The Rockefeller* File. Seal Beach, California: '76 Press, 1976
4. Sutton; Lionni
5. "Sinister Oregon Plan Underway to Control Children & Families," Paul Richmond-*Sightings* la www.sightings.com
6. Scanlon, Dana S., "Menticide Against the Children of America," *The New Federalist*, mai 13, 1996
7. Weller, Robert, "25 May Be Dead in School Shooting," Associated Press, April 20, 1999; *American Journal of Psychiatry*, September, 1991; KCNC News 4, Denver, Colorado, mai 4, 1999; Reuters news service, May 6, 1999
8. Basco, James, citat în Packard, Vance. *The People Shapers*. New York: Bantam Books, 1977

CAPITOLUL 4
Institutul Tavistock

Institutul Tavistock este unul din focarele importante ale controlului maselor. Influența sa se face resimțită prin mass-media, instituțiile științifice, corporații, guverne și armată. Se spune că Tavistock, care reprezintă o colaborare între serviciile secrete britanice și institutele de psihiatrie, a fost creat în 1921 la ordinul membrilor Institutul Regal al Afacerilor Internaționale, RIIA (cunoscut și sub numele de Chatham House). RIIA este unul din componentele grupului britanic Masa Rotundă Rhodes, fondat de imperialistul englez și totodată mason, Cecil Rhodes. Grupul Masa Rotundă, ce are o mulțime de filiale, a fost cel mai aprig susținător, în acest secol, al unui guvern mondial unic. Tavistock funcționează în baza unor subvenții acordate de familiile Rockefeller, Carnegie de Ministerul de Interne britanic și a multor altor subvenții substanțiale anonime.

Fiind inițial condus de ofițerul al serviciilor secrete britanice, maiorul John Rawlings, Institutul Tavistock a fost proiectat încă de la început ca un centru coordonator pentru controlul social planetar folosind „trupe de șoc psihologice", un termen inventat de Reese. Aceste trupe de șoc în halate albe de laborator se ramifică precum un evantai planetar, penetrând diverse organizații pentru a implementa politici considerate productive de către strategi organizației.

Nucleul Tavistock este format de agenți ai serviciilor secrete britanice, francmasoni, care colaborează cu capetele hidrei psihiatriei la nivel mondial, pentru a atinge două scopuri:

(1) O ordine unică mondială, în care statele naționale sunt abolite și există un singur centru de control totalitar.

(2) Simultan, controlul psihologic al lumii, sau folosind termenul inventat de ei, „societry" (n.t. în traducere liberă: o metodă de structurare exactă a relațiilor sociale). Până și materialele oficiale ale Institutului Tavistock recunosc orientarea sa spre controlul global al minții oamenilor. [1]

În anul 1932, psihologul german Kurt Lewin, unul dintre creatorii rețelei serviciilor secrete americane, OSS, precursorul CIA, a preluat de la Reese conducerea Institutului Tavistock. Lewin a fost unul dintre primii susținători ai utilizării traumelor pentru reprogramarea atât a individului cât și a societăți, folosind un *modus operandi* mai mult decât similar dictonului masonic „*Ordo Ab Chao*", însemnând „*prin haos la ordine*".

Teoria lui Lewin a constituit originea și definirea conceptului prezentat în cartea *Future Shock* (n.t. *Șocul viitor*), scrisă de Alvin Toffler, colaborator al Institutului Tavistock, deși Toffler promovează ideea că deconstrucția culturală actuală și aducerea tuturor indivizilor la unul și același nivel este doar ceva accidental. Nu este așa.

Perspectiva adusă în discuție, având semnătura Institutului Tavistock este o metodologie recurentă pentru controlul minții la nivel global și programare culturală în secolul XX. Aceasta de-programare a individului în vederea unei reprogramări ulterioare, se realizează prin inducerea acestuia într-o stare puternică de șoc obținută prin traumatizare și tortură. Dr. William Sargent de la Institutul Tavistock, despre care se spune că la data respectivă lucra și în cadrul programului CIA de control mental MKULTRA, în cartea sa din 1957, *Battle for the Mind – A Physiology of Coversion and Brain-Washing* (*Bătălia pentru minte - O fiziologie a conversiei și spălării creierului*) elaborată pe baza teoriilor lui Lewin, declara:

„Unor oameni cărora le-a fost suficient de mult perturbată funcționarea creierului, prin inducerea intenționată sau accidentală a fricii, mâniei sau surescitării li se pot inocula numeroase idei. Cel mai frecvent rezultat provocat de asemenea perturbări, este afectarea temporară a discernământului și o sugestibilitate mărită. Manifestările în cadrul grupurilor sunt uneori caracterizate de termenul „*instinct de turmă*", și apar cel mai adesea în timpul războaielor, epidemiilor severe, și în general în perioadele de mare pericol, care măresc anxietatea și prin urmare sugestibilitatea la nivel individual și de masă."

În timpul celui de-al doilea război mondial, Institutul Tavistock a coordonat Directoratul britanic de război psihologic, păstrându-

și apoi în continuare orientarea militară. Agenții de la Tavistock au infiltrat agențiile secrete americane, institutele de psihiatrie, industria, mass media și organismele politice, convertindu-le ferm spre îndeplinirea scopurilor de control global urmărite de organizația mamă. [2]

Agenți proveniți de la Tavistock au fost prezenți la fondarea unor centre instituționale precum Centrul pentru Științe Comportamentale Avansate al Institutului de Cercetare de la Stanford, Școala Sloan de la MIT, Școala Wharton de Finanțe și Administrarea Afacerilor de la Universitatea Pennsylvania, Institutul pentru Cercetări Sociale de la Universitatea Michigan, precum și alte locații. Rețeaua Tavistock a influențat de asemenea și grupuri precum Esalen, Corporația RAND, Institutul Hudson și Fundația Heritage.

Unul dintre planurile esențiale ale Institutului Tavistock îl constitue o intervenție la nivel individual cu intenția de a face posibil instaurarea Noii Ordini Mondiale văzută ca un întreg unde libertatea de exprimare a idividului va disparea și posibilitatea de a gândi liber va fi anulată. Acest plan a fost pus în aplicare de către Laboratoarele naționale de antrenament, care sponsorizează programele de „întâlnire" și „sensibilizare" de grup, implicate în distrugerea personalității individuale și apoi reconstruirea ei conform standardelor grupului. Se estimează că milioane de oameni au fost supuși acestui gen de „procesare", inclusiv cei mai mulți dintre conducătorii corporațiilor și oficiali din Departamentul de Stat, Marină, Ministerul Educației și Institutul Național al Educației.

Deși li se face reclamă ca fiind mijloace pentru eliberare personală și organizațională, programele de sensibilizare sunt și o unealtă eficientă pentru alinierea dorită de către lider la normele grupului, precum a fost demonstrat fără tăgadă, prin utilizarea unor metode asemănătoare la nivel de grup în cazurile sectei lui Charles Manson și a lui Jim Jones. [3]

În publicațiile sale, Institutul Tavistock este invariabil portretizat ca o fiind organizație non-politică, însă minciuna este evidentă. Drept exemplu, unul din proiectele recente ale organizației este SMARTCARDS, un program pilot realizat în colaborare cu

Universitatea Metropolitană Manchester, în numele Comisiei Europene. Acest proiect care are drept scop înregistrarea întregului istoric personal al unei persoane, inclusiv studiile, cursurile absolvite şi locurile sale de muncă pe un singur card de identitate, se desfăşoară în prezent în Europa şi SUA, cu scopul de a facilita crearea unui sistem economic mondial strict controlat şi reglementat. [4]

Note:

1. Dicks, Henry Victor. *Fifty Years of the Tavistock Clinic*. London, England: Routledge & K. Paul, 1970; Wolfe, L., "The Tavistock roots of the 'Aquarian Conspiracy'," EIR, iunie 5, 1987; Coleman, Dr. John. *Conspirator's Hierarchy: The Story of the Committee of 300*. Carson City, Nevada: America west Publishers, 1992; "Tavistock-The Best Kept Secret in America" at tavinstitute.org/index.htm
2. Chaitkin, Anton, "British psychiatry: From Eugenics to assassination," *EIR*, octombrie 7, 1994; Steinberg, Jeffrey, " 'Anticipatory democracy': Britain's Tavistock Institute brainwashed Newt." *EIR*, ianuarie 12, 1996
3. "Will You Allow Child to Be Spiritually Molested?," *The New Federalist*
4. EDRU, Educational Development and Review Unit white paper of the Tavistock Institute

CAPITOLUL 5
Inocularea ideologiei

Nu ni se spune decât ceea ce ei doresc să ştim. Probabil cea mai eficientă metodă de control descoperită vreodată este pur şi simplu managementul informaţiei. Această tehnică constă în ascunderea informaţiei, răspândirea de informaţii false (dezinformarea) sau direcţionarea greşită astfel încât realitatea cu care avem de-a face şi forţele care ne modelează viaţa să nu poată fi înţelese pe deplin. Aceste perspective înşelătoare sunt proiectate asupra populaţiei prin diverse mijloace de comunicare, dar în primul rând prin televiziune, radio, filme artistice, ziare, reviste şi internet.

Edward Bernays, prieten apropiat al lui H.G.Wells, unul din proiectanţii Noii Ordini Mondiale, ne oferă o mostră a unui model de gândire elitistă referitor la subiectul controlului prin mass-media. Bernays a redactat mai multe lucrări: *Crystallizing Public Opinion*

(Cristalizarea opiniei publice) (1928), Propaganda (1928) şi *The Engineering of Consent (Ingineria consimţământului) (1955)*. În cartea sa, *Propaganda*, Bernays scria:

„Pe măsură ce civilizaţia devine tot mai complexă, au fost inventate şi dezvoltate mijloacele tehnice prin care poate fi înregimentată opinia publică. Prin presa scrisă şi ziare, prin intermediul telefonului,al telegrafului, al radioului şi al aviaţiei, ideile pot fi răspândite rapid, chiar simultan, de-a lungul întregii Americi. Nevoia pentru un guvern invizibil este din ce în ce mai mult demonstrată."

„ Mintile ne sunt modelate, gusturile formate, ideile sugerate şi suntem guvernaţi, în principal de oameni despre care nici nu am auzit vreodată. Indiferent de atitudinile pe care o persoană alege să le adopte faţă de această condiţie, este un fapt bine stabilit că în fiecare act al vieţii zilnice (fie acesta din sfera politică sau cea a afacerilor, a conduitei sociale sau a gândirii etice), suntem dominaţi de un număr relativ mic de persoane, care reprezintă o fracţiune infimă din cele 120 de milioane de locuitori cât numără populaţia ţării. Aceştia sunt o mână de oameni care înţeleg procesele mentale şi tiparele sociale ce caracterizează masele. Ei sunt cei care trag sforile, care controlează mintea publică, cei care stăpânesc forţele sociale şi creează noi metode de a supune şi ghida lumea."

Bernays era departe de a dezaproba această manipulare, susţinând că masele trebuie să fie controlate prin propagandă:

„Manipularea inteligentă şi conştientă a comportamentului şi opiniilor organizate ale maselor este un element important într-o societate democratică. Cei care manipulează acest mecanism nevăzut al societăţii constituie un guvern unic, invizibil la rândul lui, care este adevărata putere conducătoare din ţara noastră."

Bernays a participat de asemenea şi la proiectarea programelor americane de război psihologic. Nu este deloc surprinzător că el a fost pus la conducerea reţelei de comunicaţii CBS în perioada timpurie a acesteia.

Factorul crucial care permite controlul mass-media şi folosirea ei drept instrument de propagandă este dreptul de proprietate tip monopol. Un procent de 98% din cele 1700 de ziare cotidiene din

SUA sunt deținute de mai puțin de 15 corporații, iar *Time Inc.* are aproximativ 40% din încasări. Cele trei mari rețele de televiziune: *ABC, CBS* și *NBC* încă dețin majoritatea audienței. [1]

Acțiunea monopolului este consolidată prin mijloace de control adiționale și sisteme de siguranță. Acestea includ apartenența șefilor și editorilor mass-media la grupuri precum Consiliul de Relații Externe, Skull & Bones, Comisia Trilaterală și grupul Bilderberg. Mulți din membrii acestor organizații fac parte din alte grupări elitiste înrudite, acestea fiind sociale, politice sau de afaceri, asigurând astfel desfășurarea unor acțiuni coerente a conducătorilor din umbră. Calitatea de membru în una sau mai multe din aceste organizații este practic necesară pentru a putea accede la cele mai înalte nivele ale succesului în Occident.

Ne vine astfel în minte declarația fostului director al CIA William Colby, deși la momentul respectiv el vorbea despre comunitatea agențiilor secrete americane:

„Din punct de vedere social, cât și profesional acestea sunt grupate, formând o fraternitate pecetluită. Membrii lor mănâncă împreună la restaurantele lor favorite, dau petreceri la care sunt aproape doar ei invitați, familiile lor sunt înrudite, astfel încât nu trebuie să fie tot timpul cu garda sus. În acest mod se separă din ce în ce mai mult de lumea obișnuită formându-și astfel o viziune mai degrabă distorsionată asupra acestei lumi. Viața dublă pe care o trăiesc devine norma de referință pentru ei, aceștia ajungând să privească de sus spre viața restului cetățenilor".[2]

Scriitorul G.William Domhoff afirmă următoarele în cartea sa, *The higher Circles (Cercurile Înalte)*:

„Elita puterii a creat și dezvoltat domeniul extraordinar al relațiilor publice la o scară impresionantă. Unii dintre primii practicanți ai acestei arte au ajutat la îmbunătățirea imaginii industriașilor și bancherilor lipsiți de scrupule, alții s-au specializat în modelarea imaginii companiilor și mentalității relativ la acestea. Din punct de vedere funcțional, departamentele de relații cu publicul a marilor companii, în cooperare cu firmele gigant specializate în relații cu publicul (care deservesc corporațiile), au devenit un sistem de avertizare imediat al claselor superioare, alertându-se și

contracarând cea mai mică remarcă sau publicație care li se pare suspectă. Grație lor, opinia publică este foarte bine monitorizată, evident cu ajutorul experților și oamenilor de știință din domeniul social din universitățile finanțate de către marile corporații și fundații. Opiniile care ies din tipare, odată detectate, sunt contracarate dur de un baraj de materiale scrise și declarații publice..."[3]

Infiltrarea mass-mediei de către agențiile secrete a început concomitent cu formarea trusturilor de presă americane în cea de-a doua jumătate a secolului. Una dintre primele operațiuni de control încununate de succes ale mijloacelor media a fost lansată în 1919 odată cu crearea RCA (Societatea Americană de Radio) de către *Westinghouse, Morgan Guaranty and Trust, General Electric și United Fruit Company.* În 1929, David Sarnoff, un colaborator apropiat al Institutului Tavistock, a fost numit la conducerea RCA. La scurt timp după aceea, serviciile secrete britanice au demarat operațiunea „Camera Neagră" în clădirea RCA din New York, sub comanda lui Sir William Stephenson (nume de cod: „Neînfricatul") și a generalului Marlborough Churchill, rudă cu Winston Churchill. Generalul Churchill avea să fie cooptat ulterior la fondarea Organizației Macy, care va fi folosită drept sponsor pentru operațiunile CIA de control al minții MKULTRA. Toate cele trei televiziuni majore americane sunt ramuri ale RCA.[4]

Războiul informațional a intrat într-o nouă etapă în anii 1930, când Fundația Rockefeller a lansat „proiectele de război psihologic" pentru modelarea opiniei publice. Conform lui Christopher Simpson, autor al cărții *Science of Coercion (Știința constrângerii)*:

„Ei erau un cerc remarcabil de unit, format din bărbați și femei care împărtășeau anumite concepții importante privitoare la cercetarea comunicării prin mass media. Aceștia considerau mass media drept un instrument pentru managementul social, o armă ce poate fi utilizată în cadrul conflictului social; abordarea lor considerând că datele cantitative, în special rezultatele experimentelor și anchetelor, sondajele de opinie și analiza cantitativă de conținut sunt mijloace ce relevă ceea ce este comunicarea, servind apoi aplicării acesteia în cadrul managementului social".[5]

În perioada când programele de manipulare mass-media

finanțate de Rockefeller se desfășurau la capacitate maximă, Biroul de Servicii Strategice și Biroul Informațiilor de Război au început recrutarea „celor mai buni și mai strălucitori" dintre intelectualii americani pentru inițierea în afacerile spionajului, precum și pentru infiltrarea agenților în poziții puternice în mass-media, politică și universități. O cercetare a efectivului personalului de la Biroul Informațiilor de Război care activa în domeniul mass-media la începutul anilor '50 relevă următoarele date:

„Redactorii de la *Time, Look, Fortune* și alte cotidiene, editorii revistelor *Holiday, Coronet, Parade* și *Saturday Review,* editorii de la *Denver Post, Times-Picayune* din New Orleans și altele; directorii de la Viking Press, Harper & Brothers și Farr, Strauss și Young; doi câștigători ai premiului Oscar și un deținător a două premii Pulitzer; președintele consiliului de administrație al CBS și o duzină de vicepreședinți ai unor rețele cheie; persoana care redacta discursurile președintelui Eisenhower; editorul edițiilor internaționale ale revistei *Reader's Digest;* cel puțin șase parteneri ai unor mari agenții de publicitate; și o mulțime de cercetători importanți din domeniul științelor sociale ..., șeful operațiunilor de război ale guvernului între anii 1950 și 1952, ulterior decan al Școlii de Jurnalism de la Universitatea Columbia și fondatorul *Revistei de Jurnalism Columbia.*"[6]

În anii 50, mass-media americană era legată direct de CIA, agenția furnizând informații ziariștilor, în schimbul propriilor lor informații procurate la nivel intern sau în afara țării. Reporterii erau angajați de către CIA pentru a livra instrucțiuni și bani contactelor precum și pentru a urma linia trasată de agenție în comunicatele lor. CIA a creat un program pentru agenți ce urmărea dezvoltarea abilităților de reporter.

Este practic imposibil să determinăm cu exactitate numărul jurnaliștilor americani care sunt în momentul de față pe statele de plată ale CIA și a altor agenții, cu atât mai puțin pe acela al asociaților care doar oferă din când în când anumite informații. Într-un articol scris în 1977 pentru *Rolling Stone,* Carl Bernstein aproxima numărul acestora în acea perioadă la 400.

Bernstein constata existența unei relații de lungă durată a

agenției cu: rețeaua CBS, fostul director CIA, William Paley, Allen Dulles (fiind prieten cu președintele CBS și totodată membru al CFR (Consiliul de Relații Externe)), președintele CBS News între 1954 și 1961, membru și el în CFR. Sig Mickelson, juca rolul de legătură al lui Paley cu CIA, folosind o linie telefonică directă cu Agenția. Directorii și prezentatorii de știri erau și ei în legătură cu CIA, conform aprecierilor lui Bernstein.

Ziaristul scria că „De-a lungul anilor, rețeaua CBS oferea acoperire pentru angajații CIA, inclusiv cel puțin un corespondent extern binecunoscut și câțiva corespondenți asociați; de asemenea furniza către CIA, omisiunile nepublicate din varianta finală a știrilor; stabilind un canal formal de comunicare între șeful biroului din Washington și agenție permițând ca rapoartele corespondenților CBS...să fie monitorizate regulat de către CIA"

- *New York Times* și publicistul acestuia, Arthur Hays Sulzberger, membru al CFR, asociat frecvent cu CIA, a asigurat acoperire pentru cel puțin zece agenți CIA între anii 1950 și 1960.

- Editorul șef al publicației *The Washington Post,* Katherine Graham, membru în CFR, era prietenă apropiată a directorilor CIA. Dulles și Casey, a angajat mai mulți reporteri care lucrau cu CIA.

- Henry Luce, fondatorul publicațiilor *Time* și *Life,* era prieten cu directorul CIA, Allen Dulles, trecând cu vederea faptul că unii dintre reporteri săi participau la ședințele de informare ale CIA. C.D. Jackson, vicepreședinte la *Time-Life* ducea o viață dublă, fiind simultan și o figură importantă în cadrul operațiunilor americane de război psihologic.

- Conform dosarelor CIA, agenția de știri a postului de televiziune *ABC* a fost folosită ca acoperire de către agenții CIA în anii 60.

Bernstein a constatat că și următoarele agenții de știri au furnizat acoperire agenților CIA: *New York Herald-Tribune, Saturday Evening Post,* ziarele *Scripps-Howard* și *Hearst, Associated Press, United Press International, Sistemul de Difuzare Mutuală, Reuters* și *Miami Herald.*

O altă modalitate de control a CIA se realizează prin deținerea directă a unor mijloace mass media. În 1997, *New York Times* a declarat că CIA deținea peste 50 de stații de radio, agenții de știri, reviste și ziare, majoritatea aflându-se peste hotare. Multe agenții

de ştiri străine erau infiltrate de agenţi CIA, şi peste o mie de cărţi sponsorizate sau produse nemijlocit de către CIA, au fost publicate de editorii americani. Având în vedere această implicare masivă, ar fi oare prea mult să considerăm că mass-media americană, acest bastion al libertăţii şi independenţei, face de fapt jocurile CIA?

– O altă modalitate de influenţare a opiniei publice este Consiliul Publicităţii, o agenţie non-guvernamentală scutită de plata impozitelor şi taxelor, ai cărei membrii fac în mare măsură parte din Consiliul de Relaţii Externe (CFR). Printre programele susţinute de Consiliul Publicităţii, se numără unele ce ţintesc spre crearea guvernării unice, inclusiv „Pacea mondială prin legea mondială" şi diverse „declaraţii de interes public" care promovează Naţiunile Unite.

– Şi institutele de sondaje contribuie la influenţarea opiniei publice; s-a demonstrat că întrebările din cadrul chestionarelor sunt astfel alcătuite încât să se obţină răspunsurile dorite şi chiar mai mult, acestea sunt angajate în manipularea directă a datelor statistice în favoarea beneficiarului cercetării. În timpul recentei invazii sângeroase a SUA în Iugoslavia, sondajele arătau că un procent de 73% din americani susţin această acţiune, în timp ce un sondaj neoficial efectuat de mine împreună cu nişte prieteni, indica chiar opusul, adică doar o treime din americani erau de acord cu bombardamentele. Şi ştiu cu siguranţă că eu nu mint...

Probabil cel mai infam exemplu de manipulare a mass-mediei s-a desfăşurat după asasinarea preşedintelui american John F. Kennedy.

S-a emis atunci un proces verbal al CIA datat 1 aprilie 1967, pe tema utilizării „resurselor" agenţiei din cadrul mijloacelor media pentru „contracararea criticismului la adresa raportului Warren" referitor la asasinarea lui John F. Kennedy, o crimă pe care mulţi cercetători o plasează de fapt în cadrul agenţiilor secrete americane. Printre modalităţile de „răspuns şi respingere" a criticilor privitoare la muşamalizarea din cadrul raportului Warren, sugerată de CIA, au fost mai multe stratageme inclusiv afirmaţia că cercetările unora dintre critici erau greşite, că aveau interese financiare în ce priveşte contracararea raportului Warren, şi că „o conspiraţie despre care se

consideră a avea o atât de mare anvergură ar fi imposibil de ascuns". Desigur că acestea se petreceau în vremurile de dinaintea apariţiei modului de etichetare rapidă a unei persoane ca fiind un „nebun conspiraţionist".

În ultimul an, un alt exemplu de manipulare media probabil că l-a salvat pe preşedintele Bill Clinton de la un dosar penal, datorită incidentului ce avea să fie cunoscut ca „Rapegate". În timpul audierilor lui Clinton, Juanita Broaddrick, numită în Raportul Starr ca „Jane Doe #5" a fost intervievată in extenso de corespondentul NBC, Lisa Meyers. Broaddrick a afirmat că în 1981, Bill Clinton a violat-o într-o cameră de hotel din Arkansas unde lucra pentru campania lui electorală la data la care acesta candida la postul de guvernator. Aceasta nu este o declaraţie incredibilă, din moment ce Clinton a fost acuzat de viol şi hărţuire sexuală şi în alte ocazii din trecut, prima de care ştim petrecându-se în timpul studiilor sale de la Universitatea Oxford din Anglia în anii 60. Au existat mai mulţi martori autentici care confirmau acuzaţiile lui Broaddrick, inclusiv sora medicală care i-a îngrijit rănile provocate în timpul violului declarat. NBC a finalizat interviul cu Broaddrick înainte de încheierea audierii preşedintelui, dar difuzarea reportajului a fost împiedicată până după terminarea procesului, ulterior povestea fiind prezentată de *Wall Street Journal*, şi de alte mijloace media. În acest fel, Congresul şi publicul american au fost împiedicate să-şi facă o imagine corectă despre compatibilitatea lui Clinton cu funcţia de preşedinte.

Managementul media nu este întotdeauna neapărat atât de dramatic. Simplul divertisment „circul", parte a sintagmei istorice „pâine şi circ" este o altă modalitate eficientă. Răspândirea divertismentului, a „culturii populare" şi a ştirilor fără conţinut au distras atenţie opiniei publice de la probleme cu adevărat importante precum sărăcia, drepturile omului, distribuţia echitabilă a bogăţiei pe glob, reprezentarea politică corectă pentru marea masă a oamenilor şi controlul media de către elite. Aceasta este una din principalele utilizări ale televiziunii, care în esenţă este o cutie a propagandei care distribuie droguri „pozitive" – precum accentuarea sexualităţii, violenţa şi interacţiunea socială simulată.

Referitor la distragerea atenției opiniei publice de către media, un bun exemplu în această privință este lupta politică a afro-americanilor pentru bunăstare economică și politică care a fost substituită de elemente mult mai puțin periculoase pentru ordinea existentă, și anume cultura „gangsta rap", drogurile și sportul, pregătind tinerii de culoare să-și ia locul în lume ca dependenți de droguri sau în calitate de așa-zișii Steppin Fetchits (personaj comic ce sintetizează trăsăturile negative ale afro-americanilor).

Jurnalistul John Swinton – unul dintre cei mai respectați profesioniști din branșă la data respectivă – a descris succint situația, cu ocazia unui toast la Clubul de presă New York, în anul 1953. Swinton a spus atunci:

„În momentul de față al istoriei americane nu există o presă independentă în SUA. Și voi și eu, cu toții știm aceasta. Nici unul dintre voi nu ar îndrăzni să-și scrie propriile opinii sincere, căci dacă vreunul dintre noi ar avea curajul să facă aceasta se știe de dinainte că asemenea cuvinte nu ar vedea lumina tiparului. Eu sunt plătit săptămânal pentru a nu-mi exprima opinia sinceră în ziarul la care lucrez. Și majoritatea dintre voi sunteți plătiți similar pentru același lucru, iar dacă vreunul dintre voi ar fi suficient de nebun să-și scrie părerea sinceră, acesta ar ajunge pe străzi căutându-și un alt loc de muncă. Dacă mi-aș permite să public vreo opinie sinceră și adevărată la ziarul la care lucrez, în mai puțin de 24 de ore aș rămâne fără slujbă."

„Treaba jurnaliștilor este să distrugă adevărul, să mintă deschis, să pervertească, să defăimeze, să-l mulțumească pe mamona, și să-și vândă țara și poporul pentru a-și câștiga pâinea de zi cu zi. Și eu și voi, știm cu toții aceste lucruri, deci ce este cu această nebunie: să toastăm pentru o presă independentă?!"

„Noi suntem instrumentele oamenilor bogați din spatele scenei. Noi suntem hopa Mitică, ei sunt cei care trag sforile iar noi dansăm. Talentele, potențialul și viețile noastre sunt toate proprietatea altora. Suntem cu toții niște prostituate intelectuale."

— O altă strategie mass-media folosită în a doua jumătate a secolului XX o constituie mesajele subliminale. Există mai multe metode prin care mesajele subliminale pot fi inoculate în conținutul

comunicării. În media electronică se folosesc sunete sub pragul audibil, înregistrarea inversă, mesaje tahistoscopice, asocieri de imagini, precum și alte tehnici. Media tipărită întrebuințează mesajele înglobate, asocierile de imagini și simbolismul. [9]

Iată câteva exemple verificate de utilizare a subliminalelor:

-În anul 1956, Compania Britanică a Audio-Vizualului a transmis un mesaj subliminal în timpul difuzării unui program de televiziune care era programat la ora respectivă. Când s-a terminat programul, mai mulți telespectatori au fost intervievați fiind întrebați dacă au observat ceva neobișnuit la acel program. Doar câteva persoane au răspuns afirmativ, iar și mai puține au putut identifica mesajul subliminal care a fost transmis. Desigur că acesta nu este un indiciu privitor la faptul că mesajul subliminal nu a avut succes; cel care este ținta mesajului nu trebuie să-l perceapă conștient, doar să fie influențat la nivel subconștient. [10]

-În luna septembrie a anului 1957, vicepreședintele unei societăți americane de publicitate, James Vicary a declarat în fața unui grup de ziariști că publicitatea subliminală a fost testată cu succes. Timp de șase săptămâni, mai multe mesaje subliminale care să îi facă pe oameni să bea Coca Cola și să mănânce pop-corn au fost prezentate în fața a 45.699 de spectatori la un cinematograf. Subliminalele erau proiectate rapid, timp de fracțiuni de secundă cu durata de 1/3000 dintr-o secundă, la fiecare cinci secunde, pe toată durata filmelor. S-a raportat ulterior că vânzările de pop-corn au crescut cu aproape 60 de procente, iar vânzările de Coca-Cola cu aproape 20 de procente. [11]

-Aproximativ la aceeași dată la care Vicary făcea această declarație, postul de televiziune din Los Angeles, KTLA a anunțat că va difuza mesaje subliminale pe postul său. Pentru a liniști publicul, televiziunea a precizat că programele în care se vor difuza mesajele subliminale vor fi anunțate înainte de difuzare, și că cel puțin inițial nu vor avea conținut publicitar. Directorul general al postului de televiziune, Lew Arnold a afirmat:

„Vom proiecta mesaje cum ar fi: „înrolează-te în armată" sau „faceți donații pentru organizații caritabile". Următorul pas va fi promovarea propriilor programe. După aceea probabil că vom aborda și aspectul subliminalelor cu conținut comercial și am sentimentul

că aceasta se va petrece doar după o perioadă îndelungată." Oricum, conform cu o declarație de presă a televiziunii, proiectarea mesajelor subliminale a fost anulată chiar înainte de a începe. [12]

De asemenea, în 1957, postul de radio WTWO din Bangor, Maine a început difuzarea unor mesaje subliminale în cadrul reclamelor. Conținutul mesajului era următorul: „dacă ai auzit acest mesaj, scrie o scrisoare către WTWO", și a fost difuzat de mii de ori timp de 1/80 dintr-o secundă în decurs de o lună. Experimentul a fost considerat nereușit, deoarece nu s-a constatat nici o creștere a volumului scrisorilor, după cum a declarat postul. [13]

La data de 19 ianuarie 1958, un mesaj subliminal care nu a fost divulgat, a fost afișat pe ecranul televizoarelor de 352 ori în timpul unui program al rețelei CBC-TV. Un purtător de cuvânt al CBC a declarat că experimentul nu a fost considerat concludent. [14]

În 1958, anumite „spoturi fantomă" sub pragul audibil au fost emise în timpul programelor radio. Printre posturile de radio care au rulat astfel de spoturi se numără WCCO din Minneapolis; WAAF din Chicago; KLTI din Longview, Texas; Kol din Seattle și KYA din San Francisco. [15]

În 1958, mai mulți cercetători din domeniul mass-media și de la departamentul de sociologie al Universității Indiana au rulat diverse subliminale atât la televiziunile prin cablu cât și la postul WTTV, în Bloomington, Indiana. Numele Universității din Indiana, apare surprinzător de des în cadrul cercetărilor asupra controlului maselor, aici fiind baza operațiunilor sexologului Alfred Kinsey, despre care vom vorbi în capitolul următor, zona reprezentând de asemenea și un teren de recrutare pentru evanghelistul morții Jim Jones. [16]

Efectul tehnicilor motivaționale subliminale nu a rămas neremarcat de agențiile secrete americane. Există anumite documente care atestă faptul că CIA, de exemplu, a cercetat modul de utilizare a subliminalelor încă din 1958, sau poate chiar mai devreme. Într-un document parțial declasificat din ianuarie 1958 putem citi: „este posibil ca proiecțiile subliminale să poată fi utilizate pentru a manifesta o sugestie mentală, cum ar fi „Supune-te (parte ștearsă din documentul original)". Martin A. Lee, într-un articol din revista *High Times*, cita un agent CIA anonim: "s-a luat în considerare și faptul

că s-ar putea obține rezultate politice prin folosirea percepțiilor subliminale la radio și TV".[17]

- Conform unei declarații a Comisiei Federale a Comunicațiilor, cu puțin înainte de Crăciunul anului 1973, telespectatorii au reclamat inserarea într-o reclamă a unui mesaj aproape instantaneu care spunea "Ia-ți și tu" (Get it).[18]

- În 1994, un telespectator a Canalului 11 din Rome, Georgia, a văzut ceva apărând rapid pe ecran în timp ce privea serialul Batman. Deoarece a înregistrat filmul pe video-recorderul său, a oprit imaginea în momentul flashului, și a văzut o scenă cu protestatari care aveau în mână pancarte pe care scria "Mențineți legea avortului în vigoare".[19]

- În anul 1977, în Japonia, peste 600 de copii au ajuns la spital după ce au urmărit popularul serial de desene animate *Pokemon*. Copiii prezentau convulsii și în cel puțin unul din cazuri, pacientul a încetat să respire. Se presupune că motivul a fost o scenă cu durata de 20 minute care a declanșat un fenomen de "epilepsie fotosensibilă" din cauza luminii stroboscopice proiectate. Conform unui raport, "medicii din Tokyo ... au descris efectul desenelor ca fiind similar hipnozei".

Există și o altă posibilitate în afară de criza epileptică, care i-ar fi putut afecta pe unii dintre copii, o posibilitate pe care mulți nu au luat-o în considerare. Maiorul rus I. Chernishev, a scris un articol în revista militară *Orienteer*, în februarie 1977, unde s-a referit la anumite experimente făcute de japonezi cu "casete silențioase". Chernishev susținea că japonezii au dezvoltat metode de impregnare a mesajelor folosind frecvente infra-joase, suprapuse peste muzică, mesaje ce pot fi folosite pentru controlul minții.

O tehnică asemănătoare a fost descrisă de doctorul rus Victor Solntsev, de la Institutul Tehnic Baumann din Moscova. Într-o publicație militară rusească, Solntsev a descris un virus de calculator numit Virus 666. Acest virus este afișat la fiecare douăzeci și cinci cadre pe un display vizual, fie televizor sau monitor, emițând culori care induc o stare de transă hipnotică. Dacă expunerea este prelungită, poate apărea chiar aritmia cardiacă. Acest lucru nu este doar o fantezie a lui Solntsev, fiind un fapt care a fost confirmat și

de alți oameni de știință. S-a sugerat că Virus-ul 666 poate fi folosit pentru a influența subliminal gândirea și percepțiile privitorului. [20]

— O altă tehnică subliminală secretă este descrisă de un informator al autorului, care a ales să rămână anonim. Acesta a scris următoarele, la data de 14 aprilie 1999:

"M-am întors la facultate pe perioada verii pentru a-mi continua studiile pentru lucrarea de licență în domeniul mass-media sperând pentru o vreme să intru în domeniul producției TV și de film, pentru a deveni regizor. Am dat acolo peste niște tehnicieni TV care discutau despre un zvon pe care îl auziseră privitor la un nou proces subliminal numit Cadru Fracționat. Deoarece și eu eram în domeniul tehnologiei TV în acea vreme, m-am alăturat discuției lor, împins fiind de curiozitate.

După cum au descris-o tehnicienii respectivi, Cadrul Fracționat este un proces foarte similar cu inserarea clasică a unui cadru subliminal într-un film. În acest ultim caz, un cadru al filmului este scos și înlocuit cu reclamă sau cu o sugestie. Deși acest cadru nu este perceput conștient, te afectează la nivel subconștient și în final îți dorești obiectul căruia i s-a făcut reclamă sau vrei să faci ceea ce s-a sugerat. Însă în cazul Cadrului Fracționat, nu se înlocuia un cadru complet al filmului, ci se înlocuiau doar câteva din cele cinci sute de linii ale ecranului TV (ceea ce face mai greu de detectat mesajul subliminal). Surpriza este că are același efect ca și metoda clasică!

Fiind interesat de mesajele subliminale, despre care discutasem foarte mult la cursurile urmate la facultate, am întrebat dacă există vreo dovadă a acestor zvonuri. Unul dintre tehnicieni a afirmat cu certitudine că a auzit că metoda fusese experimentată la KIRO TV canalul 7 din Seattle."

La fel ca și în cazul mesajelor subliminale, majoritatea informațiilor recepționate prin mijloacele mass-media sunt destinate să ne facă prizonieri, confuzi și să ne motiveze fără să fim conștienți. Iată ce scria profesorul Noam Chomsky în lucrarea sa *Chronicles of Dissent* (*Cronica dezacordului):*

"Sistemul nostru lucrează foarte diferit și mult mai eficient (decât sistemul communist). Este un sistem privat de propagandă, incluzând mass-media, jurnaliștii și în general participarea largă a

intelectualității, a părții educate a populației. Elementele mai răsărite din aceste grupuri, cei care au acces la mijloacele media, inclusiv revistele pentru intelectuali, și care controlează aparatul educațional, ar trebui de fapt să fie denumiți "comisari". Acesta este funcția lor principală: să proiecteze, să propage și să creeze un sistem de doctrine și credințe care să submineze gândirea independentă și să împiedice înțelegerea și analiza structurilor instituționale și a funcțiilor lor".

Uneori, chiar cei care controlează sunt dispuși să recunoască existența manipulării, așa cum a făcut David Rockefeller, când s-a adresat Comisiei Trilaterale în iunie, 1991:

"Noi suntem recunoscători ziarelor *The Washington Post, The New York Times, Time Magazine* și altor mari publicații ai căror directori au asistat la întâlnirile noastre și și-au respectat promisiunea făcută de a menține discreția timp de aproape 40 de ani. Ar fi fost imposibil pentru noi să ne dezvoltăm planul privitor la întreaga lume, dacă am fi fost deranjați de lumina puternică a publicității de-a lungul acestor ani. Însă lumea este acum mai sofisticată și pregătită să mărșăluiască spre o guvernare mondială unică. Suveranitatea transnațională a unei elite intelectuale și a bancherilor lumii este cu siguranță de preferat unui auto-determinism național practicat în secolele trecute."[21]

Da, desigur. Însă mass-media nu a fost ea singură un instrument suficient pentru dumneavoastră, Domnule Rockefeller, și nici pentru ceilalți conducători ai acestei lumi. A fost deci necesar să recurgeți și la alte mijloace de control.

Note:

1. Bagdikian, Ben, "The 50, 26, 20... Corporations That Own Our Media," *Extra!*, iunie 1987
2. Colby, William (cu Peter Forbath). *Honorable Men: My Life in the CIA*. New York: Simon and Scuster,1978
3. Domhoff, G. William. *The Higher Circles*. New York: Vintage Books, "70
4. Coleman, Dr. John. *Conspirator's Hierarchy: The Story of the Committee of 300*. Carson City, Nevada: America West Publishers, 1992; Chaitkin, Anton, "British Psychiatry: From Eugenics to Assassination," *EIR*, octombrie 7, "94
5. Simpson, Christopher. *Science of Coercion: Communication Research & Psychological Warfare*, 1945-1960. New York: Oxford University Press, 1994

6. Ibid.
7. Overbeck, Ashley, "Spooky News: A Report on CIA Infiltration and Manipulation of the Mass Media," *Parascope* at www.parascope.com/main.htm; "Journalism and the CIA: The Mighty Wurlitzer," *NameBase Newsline* No. 17, aprilie-iunie 1997
8. Constantine, Alex. *Virtual Government, CIA Mind Control Operations in America*. Venice, California: Feral House, 1997
9. Parkes, Eric, "Subliminal Stimuli: Sleep, Obey, Sex," *MindNet Journal*, Vol. 1, No. 52, at visitation.com/mindnet/MN16A.htm
10. "Subliminal Projection," 1977, Information bulletin of the Federal Communications Commission
11. *Human Rights Law Journal*, "Freedom of the Mind as an International Human Right Issue," Vol. 3, No. 1-4
12. Elliston, Jon, "The Subminal Scares," *Parascope* la www.parscope.com main.htm
13. "Subliminal Projection"
14. Ibid.
15. Ibid.
16. Ibid.
17. Gafford, Richard, "The Operational Use of Subliminal Perception," *Studies in Intelligence*, primăvara 1958 (CIA's previously classified journal); Lee, Martin A., "The CIA's Subliminal Seduction, '*High Times*, februarie 1980.
18. "Subliminal Projection"
19. "TV Station Zaps Viewers with Subliminal Abortion Message!," *Paranoia*, iarna 1994/1995
20. Thomas, Timothy L. "The Mind Has No Firewall," *Parameters*, primăvara, 1998, U.S. Army War College Quarterly; http://conspire. Lycos.com/curren39.html
21. "The Invisible Hand of the Media." *World Internet News* Distributary Source, http://thewinds.org/index.html

CAPITOLUL 6
Pervertirea sexualității

Un alt soldat loial devotat cauzei subjugării maselor a fost Alfred C. Kinsey, finanțat de către Rockefeller, co-autor al lucrării de referință *Sexual Behavior in the Human Male* (*Comportamentul sexual la bărbat*), și al altor volume. Una dintre metodele mai puțin cunoscute de control și de aplicare a eugeniei, este distrugerea moralității tradiționale și normalizarea devianței.

Kinsey a studiat la Institutul Bussey la Harvard în anii 1920 – pe vremea când înfloreau cercetările eugenice – apoi s-a mutat pentru a preda la Universitatea Indiana, unde munca sa privitor la deconstrucția culturală avea să decimeze în cele din urmă moralitatea sexuală americană, ajutând la destrămarea familiilor, acestea devenind astfel mult mai vulnerabile în fața expunerii la programarea din domeniul reproducerii, cel cultural, familial și mental.

Conform biografului James Jones, Kinsey, întotdeauna portretizat în presă ca un familist conservator, era „unul dintre teoreticienii eugeniei înainte de cel de-al doilea război mondial". Acesta a recomandat ca o parte a „claselor inferioare" să fie sterilizate pentru a se obține un fond genetic mai bun. Printre prietenii lui Kinsey se număra și Dr. Ewen Cameron, infamul doctor canadian, despre care vom vorbi într-un alt capitol, în relație cu controlul minții. În multe privințe ceea ce se desfășura în laboratorul lui Kinsey amintea foarte mult de ceea ce avea loc la data respectivă în laboratoarele de psihiatrie ale agențiilor secrete.

O altă personalitate care l-a influențat pe Kinsey a fost Dr. Hermann Muller, un coleg de-al său de la Universitatea Indiana. Muller, care în 1925 începuse să primească fonduri de la Rockefeller prin intermediul Consiliului Național de Cercetare, a beneficiat de bursa Guggenheim în 1932, pentru a-și continua munca în cadrul departamentului de genetică al Institutului de Cercetare a Creierului Kaizer Wilhelm din Berlin, o instituție de asemenea susținută de Rockefeller. Muller studiase sub îndrumarea lui Ernst Rudin, care avea să devină șeful Societății Naziste de Igienă Rasială. Unul din beneficiile politicii lui Rudin de exterminare a celor indezirabili din punct de vedere ereditar, a fost că furniza continuu creiere proaspete pentru divizia de cercetare a creierului de la Institutul Kaizer Wilhelm.[1]

În cartea sa, *The Human Agenda (Problema umană)*, Roderick Gorney afirma:

„Metoda mai radicală de intervenție genetică este numită „eugenie pozitivă". Acesta este o propunere mai ambițioasă și mai controversată, promovată printre alții de către Hermann Muller,

care susținea reproducerea selectivă ... pentru a elimina defectele ... și pentru a mări numărul de persoane cu "calități superioare". Una dintre modalitățile de a realiza acesta ar fi crearea unor bănci de spermă (și eventual de ovule) în care să fie păstrate celulele reproductive ale indivizilor cu o sănătate excepțională, inteligenți sau având talente deosebite. Ulterior, aceste celule ar putea fi folosite de persoane care își doresc să aibă copii mai înzestrați decât cei care ar rezulta din combinarea propriilor gene. Unii au obiectat afirmând că oamenii nu vor să își substituie de bunăvoie propriile celule sexuale și caracteristici cu ale altora. Muller respingea "presupunerea absurdă că oamenii ar trebui forțați, iar nu inspirați, pentru a se angaja într-un proces de îmbunătățire genetică". El sublinia că ... cuplurile aparent "normale" ... ar alege să folosească această modalitate, pentru a avea cel puțin un copil ..."

De asemenea, se pare că și ocultistul Aleister Crowley, a exercitat o oarecare influență asupra lui Kinsey, care a vizitat Thelema Abbey cu puțin timp înainte de moartea sa în 1955. Deși nu s-a stabilit că Kinsey a folosit lucrările lui Crowley drept sursă a cărților sale, ei aveau prieteni și cunoștințe comune precum regizorul Kenneth Anger, nazistul american George Sylvester Viereck și francezul Rene Guyon.[2]

Kenneth Anger a afirmat că:

„Kinsey era obsedat de ideea procurării jurnalului sexual al Marii Bestii (Crowley) ... Pentru a obține bani pentru cercetare și pentru a continua să beneficieze de sprijinul universității, Kinsey avea nevoie de scuza cercetării pentru a-și valida obsesia permanentă pentru sex. Oricum sloganul lui Prok (porecla lui Kinsey) "Fă tot ce poți mai bine și lăsă-i pe ceilalți să reacționeze după cum doresc" pare o variațiune a maximei lui Crowley "Fă ceea ce vrei". Iar dacă așa stau lucrurile, mă întreb cum ar reacționa publicul american să afle că respectatul Kinsey era un discipol al Marii Bestii?[3]

Cea mai eficientă armă a lui Kinsey pentru războiul psihologic a fost studiul sexualității americane, finanțat de Rockefeller, cel mai faimos volum fiind excesiv lăudatul studiu, *Comportamentul sexual la bărbat*, publicat în anul 1948. Imediat după lansare, s-au vândut peste 200.000 de exemplare în două luni, în special datorită reclamei

făcute de către mass-media și de către familia Rockefeller.[4]

Rene Wormser, inspector în cadrul Comitetului Reese care investiga fundațiile non-profit a afirmat în anul 1954:

"Fundația Rockefeller a oferit următoarea explicație privind conexiunile sale cu studiile lui Kinsey: în 1931 „organizația a devenit interesată de suportul sistematic al studiilor în domeniul fiziologiei și a comportamentului sexual" ... Activitatea acesteia în aceste arii de interes a fost în primul rând în legătură cu "comitetul pentru cercetare în domeniul sexualității a Consiliului Național de Cercetare (NRC)", căruia, până în 1954, Fundația i-a acordat 1.755.000 $, prin burse anuale, sume variind de la 75.000$ până la 240.000$.

Începând cu anul 1941, o mare parte a acestor fonduri au fost acordate studiilor Doctorului Kinsey, o subvenție separată fiindu-i acordată direct lui Kinsey ... Munca din cadrul NRC a produs unele rezultate de o valoare notabilă ... Oricum "bestsellerul" căruia i s-a făcut atât de multă publicitate derivat din studiile lui Kinsey, materialul neștiințific pe care Dr. Kinsey l-a strâns, a constituit baza pentru o reformă socială și infracțională."[5]

Judith A. Reisman, PH.D autorul al cărții *Kinsey: Crimes Consequences (Kinsey: Încălcarea legii și consecințe)*, scrie următoarele:

"Cercetarea cantitativă și cifrele obținute de Kinsey, s-au dovedit perfecte pentru ca Rockefeller să utilizeze astfel mass-media pentru a "modela atitudinile și comportamentele sociale". Concepțiile oamenilor au fost schimbate prin comunicarea în masă, fapt ce a provocat respingerea castității, a controlului de sine și a moralei publice precum și amplificarea comportamentelor sexuale deviante. "Managementul social" de acest gen a fost pentru Rockefeller modalitatea de a schimba stilul de viață american, prin intermediul modificării a ceea ce Kinsey numea "modele de împerechere" în cadrul unei perspective evoluționiste sau animalice privind comportamentul sexual uman".[6]

Problema principală privind "cercetarea cantitativă și cifrele obținute" de Kinsey este faptul că au fost distorsionate radical pentru a se potrivi cu scopurile sale. Cei care au studiat metodele și datele obținute de Kinsey – care se pretind a fi o definiție a sexualității normale în America – au constatat că printre subiecții săi erau foarte

multe persoane deschise pentru perversiuni sexuale, prostituție sau molestare sexuală infantilă. Acești deviați au constituit conform unor cercetători, o treime din totalul subiecților. Kinsey i-a cuantificat în baza lui de date ca fiind un eșantion normal din rândul populației.

În plus, studiile lui Kinsey s-au bazat în mare parte pe voluntari. Cu șase ani înainte de publicarea volumului lui Kinsey, psihologul Abraham Maslow a punctat că "în orice studiu în care datele sunt obținute de la voluntari, va exista o preponderență a persoanelor dominatoare, agresive și prin urmare se va regăsi un procent nerealist și mult mai mare de cazuri de lipsă a virginității, masturbare, promiscuitate, homosexualitate, etc. la nivelul eșantionului."[7]

Directorul Institutului Kinsey, Paul Gebhard a descris astfel abordarea lui Kinsey:

"La Indiana State Farm, nu am avut nici un plan de eșantionare – am căutat pur și simplu exemplare care comiseseră infracțiuni de natură sexuală, și, după o vreme chiar i-am exclus pe cei cu delicte sexuale comune (de ex. act sexual cu un minor) și ne-am îndreptat eforturile spre tipurile mai rare ... În primele stadii ale cercetării, când multe din interviuri au fost făcute la instituțiile corecționale din Indiana, Dr. Kinsey nu a considerat deținuții ca fiind un grup separat care ar trebui diferențiat față de populația globală; el a considerat aceste instituții ca fiind rezervoare de potențiali subiecți, efectiv subiecți captivi. Acest punct de vedere a implicat faptul că nu există o diferențiere în volumul din 1948 între persoanele care au fost în închisoare și cele care nu au fost ... marea majoritate a grupului deținuților a fost inclus în cercetare, asiduu, fără vreun plan de eșantionare – pur și simplu am intervievat toți voluntarii și când s-a epuizat acest grup, am abordat alți deținuți cam la întâmplare ... Kinsey ... niciodată ... nu a ținut o evidență a procentului refuzurilor (proporția a celor care au fost solicitați pentru un interviu și au refuzat)."[8]

Manipularea lui Kinsey s-a extins și asupra alegerii echipei. Asistenții care l-au ajutat în studiile sale au fost selectați dintre studenți tineri, atât bărbați cât și femei, cărora li s-a cerut, înainte de a se alătura echipei, să își descrie viața sexuală până la data interviului. O altă cerință era să fie filmați în filme cu caracter sexual explicit

(chipurile pentru cercetare) în mansarda lui Kinsey.

Psihologul Wardell Pomeroy, care a lucrat cu Kinsey, declara că „Publicul ar fi uimit și nu ar crede ce eminenți oameni de știință au apărut la institut din timp în timp, pentru a-i examina munca și a vorbi cu Kinsey, și care s-au oferit înainte de a pleca să fie fotografiați în ipostaze de natură explicit sexuală."[9]

Cercetările lui Kinsey au inclus observarea sexualității infantile, stimularea manuală și orală a organelor genitale ale copiilor, și cronometrarea atingerii orgasmului de către copii.

Conform cu spusele lui Reisman, „Raportul Kinsey afirmă că cel puțin „317 pre-adolescenți" au fost supuși experimentării sexuale de către adulți, și confirmarea a cel puțin 2035 cazuri de experimentare asupra copiilor a fost recunoscută ulterior de către Gebhard și Pomeroy, citați în lucrarea *Ethical Issues in Sex Therapy (Probleme etice în terapia sexuală)*."[10]

În colecția de filme a lui Kinsey se aflau și înregistrări cu copii filmați în timpul actului sexual, și acte sexuale între adulți și copii. Directorul Institutului Kinsey, Paul Gebhard a scris următoarele în 1981:

„Din moment ce actul sexual cu un minor este ilegal, a trebuit să ne bazăm pe alte surse de date. Unele surse au fost părinții, majoritatea cu studii superioare, care și-au observat copii și au luat notițe pentru noi. Alte surse au fost educatoarele de la grădinițe sau profesorii. Alții au fost bărbații homosexuali interesați de copii mai mari, dar totuși pre-puberali. Una din sursele de informații a fost un bărbat care a avut multe contacte sexuale cu copii și care având inclinații științifice, a ținut înregistrări detaliate a fiecărui act sexual. Unele din aceste surse au atașat rapoartelor lor scrise sau verbale și fotografii, și în câteva cazuri și filme ... Tehnicile implicau contacte adult-copil, în principal orale sau manuale."[11]

Mulți ani după colaborarea sa cu Kinsey, Gebhard a recunoscut cu o candoare rar întâlnită printre inginerii sociali:

„Noi am fost... puțin spus imorali, chiar criminali. Ca exemple de imoralitate putem menționa refuzul nostru de a informa soția că soțul ei are ... o boală venerică activă, și refuzul de a le spune părinților că copilul lor prezintă manifestări sexual deviante

importante. Un exemplu de act criminal este refuzul nostru de a coopera cu autoritățile pentru prinderea unui pedofil pe care l-am intervievat și care era căutat pentru viol și ucidere a unui copil."[12]

Fiind considerate o descriere a vieții sexuale în America, informațiile din studiul lui Kinsey erau o reflecție a extremelor. S-a raportat astfel că 95% din bărbații americani încălcaseră legile referitoare la sexualitate, suficient cât să poată ajunge în închisoare, 85% avuseseră raporturi sexuale înaintea căsătoriei, 69% frecventaseră prostituate, 45% comiseseră adulter, 37% avuseseră contacte homosexuale, iar 17% avuseseră contacte sexuale cu animale. În zilele noastre aceste cifre nu par chiar așa de șocante, fiind chiar credibile, dar în 1948 au căzut ca o bombă asupra opiniei publice.

Conform declarațiilor din acea vreme, raportul Kinsey a "șocat" și a "năucit" națiunea în 1948. Motivul era simplu: americanii știau că informația pe care a furnizat-o raportul Kinsey nu se potrivea cu propria percepție asupra moralei și comportamentului sexual. Statisticile lui Kinsey erau greșite și greșite au rămas. Studii recente asupra sexualității în SUA arată că și în această perioadă de sexualitate "libertină", cifrele privind homosexualitatea, devianța și promiscuitatea nici măcar nu se apropie de cele date de Kinsey. Un studiu recent efectuat de Centrul de Cercetare a Opiniei Publice de la Universitatea din Chicago a arătat că 83% din americani au avut contacte sexuale cu un singur partener sau nu au avut deloc contact sexual în anul precedent, iar jumătate dintre subiecți au avut același partener sexual în ultimii cinci ani.[13]

Printre altele, Reisman afirmă:

"De-a lungul ultimilor 50 de ani, datele furnizate de Kinsey au cauzat schimbări enorme în ce privește legile, medicina, știința, educația, schimbări care au constituit "marele model" urmărit de Kinsey încă de la început. Motivul efortului masiv și extensiv din punct de vedere legal, educațional și politic de a continua înșelăciunea și de a suprima încercările de aduce adevărul la iveală este datorat mulțimii de instituții multidisciplinare privitoare la sexualitate atât în SUA cât și cele extinse la nivel global datorită Națiunilor Unite. Aceste edificii se sprijină în totalitate pe fundația falsei autorități a

științei lui Kinsey, în timp ce se derulează o mulțime de programe ce înghit fonduri guvernamentale de miliarde și care se ocupă cu studiul sexualității și reproducerii umane, bazându-se pe falsele concluzii ale lui Kinsey."[14]

Una din săgețile lansate de Institutul Kinsey a fost un grup de "întâlnire" numit Tehnica Atitudinii Sexuale (SAR), care a pregătit cel puțin 60.000 de persoane începând cu anii 80. George Leonard a scris următoarele despre experiența sa în cadrul SAR:

"Saturația senzorială a culminat în noaptea de sâmbătă cu un eveniment multi-media denumit F-korama ... în întuneric ... imagini ale unor ființe umane – și uneori chiar și animale – angajându-se în toate actele sexuale imaginabile, acompaniate de strigăte, gâfâituri, gemete, strigăte, toate acestea acompaniate de uvertura concertului pentru vioară al lui Ceaicovski. Șaptesprezece filme care rulau simultan ... După câteva ore, au fost proiectate pe perete patru imagini, un cuplu normal, unul homosexual, unul lesbian și unul animal. Subiecții erau goi ... Am simțit că devin dezorientat ... ea săruta un bărbat sau o femeie? Mă străduiam să sortez actele pe care le vedeam în categoriile corespunzătoare ... iar apoi nu îmi mai puteam aminti care, unde aparținea. Nu este firesc ca eu să fac aceste discriminări? Am căutat indicii. Nu era nici unul. Am început să mă simt rău. În curând am realizat că pentru a evita amețeala și vertijul trebuia să renunț la încercarea de a discrimina și pur și simplu să mă abandonez experienței ... Diferențele pentru care multe vieți au fost ruinate, nu erau doar lipsite de importanță, ba chiar deveneau invizibile. În final ... nimic nu mai era șocant ... dar nu mai era nici sacru. Dar, pe măsură ce conduceam spre casă, am început să mă simt puțin în neregulă. Era ca și cum aș fi fost păcălit ... de propriul meu răspuns condiționat de a lua cea mai deschisă poziție ... indiferent de sentimentele mele mai profunde ... iubirea nu fusese menționată nici măcar o singură dată în întreg week-endul."[15]

O altă realizarea a lui Kinsey a fost forțarea tribunalelor, prin impactul "normalității" a ceea ce fusese până atunci considerat pervers, să micșoreze pedepsele pentru perversiuni sexuale și să accepte homosexualitatea în armată ca fiind normală.

Kinsey a creat o discontinuitate în moralitatea americană, până la punctual în care aproape orice act sexual a devenit în prezent acceptabil. Schimbarea soției, divorțul imediat, schimbarea partenerilor (swinging), ilustrarea a actelor sexuale în mass media, homosexualitatea și sado-masochismul sunt promovate ca fiind normale.

La fel ca majoritatea acțiunilor întreprinse de inginerii sociali, există mai multe motive pentru aceasta.

1 - Unul din ele este crearea unei societăți așa-zise "a simțurilor", supra-saturată de sex, droguri, TV (forma modernă de "pâine și circ", astfel încât manipulatorii nu întâmpină nici o împotrivire din partea unui electorat degradat).

2 - Un alt motiv este separarea actului sexual de procreare, astfel făcând mai ușoară instituirea sterilizării și contracepției, inclusiv avortul, la nivelul „maselor".

3 - Un alt scop este distrugerea familiei ca nucleu al societății, deschizând astfel ușa unei mai mari posibilități de intervenție socială și manipulare.

Deși este periculos să arătăm aceasta în zilele noastre, când în numele „eliberării sexuale", orice lesbiană poate avea propriul său show de televiziune, forțele care au dat naștere orientării fasciste spre Noua Ordine Mondială și spre eugenie sunt în primul val al asaltului pentru distrugerea valorilor tradiționale din domeniul sexualității. Această abordare a fost exemplificată de naziști, pentru care, conform lui Pearl Buck, „Iubirea era de modă veche, sexul fiind modern. În cadrul propagandei lor, naziștii au restaurat astfel „dreptul la dragoste" în propaganda lor."[16]

Războiul împotriva sexualității normale – și pentru controlul maselor – continuă și astăzi.

Note:

1. Reisman, Phd., Judith A. *Kinsey: Crimes and Consequences*. Arlington, Virginia: The Institute for Media Education, Inc., 1998; Chaitkin, Anton, "British Psychiatry: From Eugenics to Assassination," *EIR*, October 7, 1994; Jones, James. *Kinsey: A Public/Private Life*, New York: W. W. Norton, 1997; Abrams, Kevin E., "Kinsey, Rockfeller and the Nazi Doctors," *Alberta Report*, iunie 29, 1998
2. Reisman
3. Landis, Bill. *Anger*. New York: Harper Collins, 1995, citat în Reisman
4. Reisman
5. Wormser, Rene. *Foundations*. New York: The Devin-Adair Company, 1958, citat în Reisman
6. Reisman
7. Maslow, Abraham, Test for Dominace-Feeling (Self-Esteem) in Colege Women, 1940, citat în Reisman
8. Gebhard, Gagnon, Pomeroy, Christenson. *Sex Offenders*. New York: Bantam Books, 1965, citat în Reisman
9. Pomeroy, Wardell. *Dr. Kinsey and the Institute for Sex Research*. New York: Harper & Row, New York, 1972, citat în Reisman; Reisman
10. Reisman
11. Letter of Paul Gebhard, Kinsey Institute Director, to Judith Reisman, datat la martie 11, 1981
12. Masters, Johnson și Kolodny, Ed. *Ethical Issues in Sex Therapy and Research*, Reproductive Biology Research Foundation, Conference. Boston: Little, Brown and Company, 1977
13. Reisman; Lively și Abrams. *The Pink Swastika*. Keiser, Oregon: Founders Publishing Corporation, 1997
14. Reisman
15. Leonard, George, "The end of Sex," *Esquire*, December, 1982, citat în Reisman
16. Buck, Pearl, citat de Jonge, Alex. *The Weimar Chronicle: Prelude to Hitler*. New York: New American Library, 1978

CAPITOLUL 7
CIA și controlul ființei umane

Orice studiu privind controlul trebuie să atragă pregnant atenția asupra programelor agențiilor americane de spionaj. Generalul William Donovan „Wild Bill" (poreclit „Bill cel Nebun") este considerat a fi prima persoană care în anul 1940 a atras atenția asupra necesității unei divizii americane de război care să aibă drept țintă războiul psihologic. Astfel se explică înființarea Biroului pentru Coordonarea Serviciilor Strategice (COI) care în 1942, a devenit Biroul de Servicii Strategice (OSS). Încă de la începuturile sale, COI a fost o operațiune din umbră condusă de Donovan, guvernul având foarte puține de spus cu privire la modul în care erau utilizate fondurile alocate acestuia.

Este foarte posibil ca Donovan să fi fost influențat și de alte

aspecte în afară de simpla intuiție a necesității unui birou de spionaj. Conform cu John Marks, în lucrarea sa *The Search for the Manchurian Candidate (În căutarea candidatului manciurian)*, „Existența lobby-urilor clandestine susținute de agenții britanici de spionaj în Statele Unite, l-a determinat pe președintele Franklin Roosevelt să înființeze organizația care în 1942 a luat numele de OSS ... Învățând din experiența englezilor care i-au pus la dispoziție întreaga lor experiență, și probabil toate secretele pe care le dețineau, Donovan a înființat o întreagă organizație într-un domeniu care nici nu existase anterior."

După înființarea OSS, au început cercetările pentru descoperirea unui „drog al adevărului" care să fie utilizat la interogatorii, precum și într-un domeniu care avea să fie denumit ulterior „Candidatul Manciurian" (agenți și asasini programați prin hipnoză, denumirea fiind derivată dintr-un roman de ficțiune cu același nume apărut în anul 1959).

Biroul OSS, condus de Donovan a fost închis în anul 1945, conducerea operațiunilor serviciilor secrete fiind preluată de Allen Dulles și de Agenția Centrală de Spionaj (CIA). Biroul de Spionaj Științific al CIA și-a continuat cercetările privind manipularea minții umane, punându-se foarte mult accentul pe utilizarea drogurilor. În fazele incipiente, s-au trecut în revistă cercetările mai multor spitale din întreaga țară privitor la efectul drogurilor, pentru a putea fi aplicate în cadrul operațiunilor secrete. [1]

Deși responsabilitatea privind programele de control al minții, inițiate în America la începutul anilor 50, îi revine în totalitate Agenției Centrale de Spionaj, această asociere ignoră practic mai multe acțiuni anterioare operațiunilor CIA. Aceste programe au fost doar creasta vizibilă a unui val care începuse mult mai devreme, odată cu eugenia și studiile de psihiatrie ale britanicilor, americanilor și naziștilor, sub tutela Noii Ordini Mondiale. Toate având loc cu finanțarea lui Rockefeller și a Mesei Rotunde. În SUA, printre cei mai proeminenți agenți ai grupului, se numărau familiile de pe Coasta de Est, Harriman și Dulles.

Familia lui Averell Harriman, membră a ordinului Skull & Bones, fusese un promotor al cauzei eugeniei încă de la începutul secolului. Fiind deținătorul majoritar al acțiunilor băncii Union

Bank, Harriman era de asemenea un susținător activ al ascensiunii la putere a lui Hitler în Germania. În anul 1951, Harriman a fost numit director al Agenției Bilaterale de Securitate, ajungând astfel într-un post strategic cu o mare influență atât asupra serviciilor secrete americane cât și asupra celor britanice. Împreună cu partenerii săi de afaceri, Allen și John Foster Dulles, provenind de asemenea dintr-un mediu puternic în favoarea eugeniei, Harriman a fost principalul responsabil pentru amplificarea eforturilor americane în ce privește operațiunile de război deschis și psihologic, precum și pentru promovarea unei orientări socialiste către un guvern unic. Aceasta idee reprezenta rațiunea însăși de a fi, a Consiliului Relațiilor Externe. [2]

Allen Dulles, primul director al CIA, a fost în multe moduri penultimul reprezentant al infiltrării politice. Familia sa era unul dintre primii susținători ai mișcării internaționale în favoarea eugeniei, având strânse legături financiare cu naziștii. Unii dintre membrii familiei Dulles se căsătoriseră cu descendenți ai familiilor elvețiene Prevost și Mallet, care în colaborare cu familia regală britanică, fuseseră spioni de talie mondială ai puterilor europene timp de sute de ani, afirmându-se despre ei că au fost și cei care au ajutat la introducerea masoneriei de rit scoțian în Statele Unite.

Poate cel mai important adjuvant în cursa lor către putere a fost faptul că la sfârșitul primului război mondial, Allen și John Foster Dulles au fost recrutați de către un personaj lipsit de scrupule, susținător al guvernului unic mondial, „Colonelul" Edward House (care de fapt nu deținea nici un grad în armată). În timpul conferinței de pace de la Paris, cei doi frați au fost acceptați neoficial în cadrului grupului Masa Rotundă Rhodes. Frații Dulles au fost cei care au inițiat ramura americană a grupului, și anume Consiliul de Relații Externe, subvenționat de familiile Rockefeller, Morgan, Bernard Baruch, Paul Warburg și alții.

În 1920, Allen Dulles a fost numit prim-secretar al Ambasadei Americane de la Berlin, și apoi, probabil datorită legăturilor pe care le avea familia sa, acesta a preluat conducerea serviciilor secrete americane într-o țară de o importanță strategică crucială, și anume Elveția. Dulles a fost șeful biroului din Berna, Elveția, la începutul anilor 40, perioada în care efectele LSD-ului erau oficial

așa-zis descoperite de către Dr. Albert Hoffman, care lucra pentru laboratoarele Sandoz. În același timp, în lagărele de concentrare de la Dachau, aflate la doar 200 de mile depărtare, naziștii realizau asupra deținuților experimente de control al minții utilizând mescalină și alte droguri.

Fratele lui Allen, John Foster Dulles, a fost numit director șef al influentei firme de avocatură Sullivan și Cromwell. Unul dintre clienții acestora, în timpul ascensiunii la putere a naziștilor, a fost faimoasa corporație din industria chimică, I.G. Farben, care a fost condusă până în 1937 de către familia Warburg, parteneri de afaceri cu familia Rockefeller. Farben a fuzionat ulterior cu firma de produse petroliere a acestora din urmă, Standard Oil din New Jersey, înființând apoi sute de carteluri internaționale. În esență erau aceeași firmă. După încheierea celui de-al doilea război mondial, președintele companiei Standard Germany, Emil Helfferich, a declarat în fața tribunalului că fondurile Standard Oil fuseseră folosite pentru a plăti salariilor ofițerilor SS care supravegheau activitatea de la Auschwitz.

Experimentele de control al minții realizate de către CIA au înflorit apoi în 1947, în cadrul proiectului BLUEBIRD, prin care se urmărea o „modificare ușor influențabilă a personalității", în acest scop testându-se o gamă largă de droguri, sub supravegherea ofițerului de securitate Morse Allen. Tot la data respectivă, Marina SUA derula și ea, propriile sale experimente cu droguri, în cadrul Proiectului CHATTER, o operațiune prin care se urmărea descoperirea unui „drog al adevărului". În 1950, în cadrul proiectului BLUEBIRD, s-a folosit LSD-ul pentru anchetarea unor presupuși agenți dublii și a unor prizonierilor de război nord-coreeni, iar Morse Allen i-a solicitat șefului său, Paul Gaynor permisiunea de a achiziționa pentru agenție un așa-numit dispozitiv de „electro-somn", care fusese construit la un spital din Richmond, Virginia.

În sprijinul finanțării necesare proiectelor de control al minții, Nelson Rockefeller a fuzionat trei mari corporații federale, dând astfel naștere Ministerului Sănătății, Educației și Bunăstării (HEW). Acesta din urmă împreună cu subsidiara sa, și anume Institutul Național de Sănătate Mentală au fondat ulterior programul ARTICHOKE, precum și alte proiecte de control al minții ale CIA, la începuturile lor. Printre celelalte organizații care s-au implicat în

cercetarea metodelor de manipulare în masă la data respectivă se numără: Ministerul Apărării, Fundația Națională pentru Știință, Biroul de Administrare al Veteranilor de Război, Ministerul Muncii, Ministerul Sănătății, Educației și Învățământului, Institutul Național de Sănătate Mentală și Administrația de Asistență pentru Aplicarea Legii.

Sursele de fonduri pentru operațiunile de control conduse de către CIA și alte agenții au fost și continuă să fie foarte numeroase, ramificațiile acestora împânzind totul, asemenea unei caracatițe. Familia Rockefeller împreună cu Allen Dulles au fondat astfel Societatea pentru Investigarea Ecosistemului Uman la Stanford, o sursă de fonduri imense pentru acest gen de cercetare. Printre organizațiile care ofereau de asemenea subvenții pentru operațiunile CIA de control al minții, se numărau Fundația Macy și Fondul Geshickter, denumit astfel după unul dintre clienții programului MKULTRA, Charles Geshickter. O altă sursă de fonduri a fost Fundația H. Smith Richardson, înființată la sfârșitul anilor 50 de către unul din membrii societății Skull & Bones, Eugene Stetson. Acesta era vice-președintele administrativ lui Prescott Bush, la Brown Brothers Harriman, una dintre cele mai influente bănci private din lume la data respectivă. [3]

În continuare urmează o listă a primelor experimente majore de control al minții realizate de către CIA. Acestea vor fi însoțite de scurte descrieri, alcătuite de către Subcomitetul pentru Cercetarea Științifică și a Sănătății pe lângă Comitetul de Resurse Umane, așa cum reiese din mai multe procese-verbale ale Congresului emise în anul 1977:

— MKDELTA: se pare că acesta a fost primul proiect inițiat de CIA în octombrie, 1952, privind utilizarea substanțelor bio-chimice pentru operațiuni clandestine. Este posibil ca proiectul să nu fi fost niciodată implementat la nivel oficial.

MKULTRA: acesta a fost un proiect ulterior lui MKDELTA, inițiat în aprilie, 1953, și care s-a încheiat undeva pe la sfârșitul anilor 60, probabil, după 1966. Programul a analizat diverse metode de control al comportamentului uman, printre metode numărându-se și utilizarea drogurilor.

MKNAOMI: Acest proiect a început în anii 50 și s-a încheiat în

1969, fiind posibil un urmaş al programului MKDELTA. Scopul său era acela de a stoca diverse substanţe toxice şi letale, în acelaşi timp dezvoltând şi instrumentaţia necesară pentru dispersarea acestora.

MKSEARCH: Aparent proiectul a fost un urmaş al programului MKULTRA, care a început în 1965 şi s-a încheiat în 1973. Obiectivul proiectului a fost acela de a dezvolta metodele de manipulare a comportamentului fiinţei umane într-o manieră previzibilă prin intermediul utilizării drogurilor.

MKCHICKWIT: Acesta se pare că a făcut parte din proiectul MKSEARCH, obiectivul său fiind acela de a identifica noi tipuri de droguri descoperite în Asia şi Europa, precum şi de a obţine eşantioane şi informaţii privitoare la acestea.

MKOFTEN: Şi acest program se pare că a făcut parte din proiectul MKSEARCH, scopul său fiind acela de a testa efectele comportamentale şi toxicologice ale anumitor droguri asupra animalelor şi fiinţelor umane.

Într-un document strict secret, şi anume „Raport către conducere, personalul medical, PROIECTUL ARTICHOCKE (porţiune ştearsă din documentul original), Evaluarea Rolului I & S, 25 ianuarie, 1952" se punea următoarea întrebare: „Este posibil să obţinem controlul asupra unui individ până în punctul în care acesta să asculte orice ordin al nostru, chiar şi împotriva voinţei sale, trecând chiar şi peste legile fundamentale ale naturii cum ar fi instinctul de conservare?"

Într-un moment de sinceritate, adresându-se absolvenţilor de la Universitatea Princeton în 1953, directorul CIA, Allen Dulles, a vorbit timp de două ore despre „bătălia pentru a deţine controlul asupra minţii oamenilor." Acesta a afirmat că războiul se dădea în primul rând pe frontul îndoctrinării, atât prin cenzură cât şi prin tehnicile de relaţii cu publicul, iar mai apoi, un alt front mai specializat şi de o importanţă cu atât mai crucială era „spălarea creierului" şi „alterarea proceselor" mentale la nivel individual. [4]

Folosindu-se de justificarea faptului că programele comuniste de control al minţii erau mai avansate decât corespondentul lor american, proiectul MKULTRA a fost pus în vigoare la doar trei zile după discursul directorului Dulles. La origini doar un program secundar pe lângă proiectul ARTICHOCKE, MKULTRA a primit

ulterior fonduri în valoare de 300.000 de dolari, dobândind apoi valenţe ultra-secrete, în calitate de program de acoperire conţinând multe subdivizii, şi fiind specializat în cercetări în domeniul controlului minţii. Marea majoritate a programelor MKULTRA au fost în totalitate ascunse, fără a exista nici un document cu privire la acestea, publicul neajungând să afle mai nimic despre ele. Totuşi, puţinele documente existente cu privire la MKULTRA, sunt suficient de îngrozitoare pentru a furniza material pentru sute de filme horror de duzină - oferind astfel credibilitate povestirilor monstruoase cu privire la tehnicile de control al minţii care continuă să iasă la suprafaţă.

Coordonatorul şef al programelor CIA de control al minţii a fost Sidney Gottlieb, doctor în bio-chimie, de la CalTech. La vârsta de 33 de ani, acesta a ajuns la conducerea diviziei tehnice a agenţiei, fiind coordonatorul programului MKULTRA, împreună cu cele 149 de locaţii experimentale din universităţi, spitale, închisori şi unităţi militare din toată ţara, până în anul 1973. Deşi relativ neîndemânatic şi foarte bâlbâit, straniul doctor Gottlieb compensa toate acestea fiind un mare amator de dansuri populare şi învăţându-i pe colegii săi noi şi noi mişcări pe care le aducea cu el din călătoriile sale în ţări îndepărtate.

Urmează în continuare un extras dintr-un raport tipic al lui Gottlieb,11 mai, 1953:!

RAPORT PRIVIND SUBIECTUL: Locaţia Proiectului... [şters]

1. Astăzi, stenograful a observat experimentele întreaga zi (Dl. ...[şters] a înaintat deja propunerea sa către... [şters])

2. Imaginea generală a stării curente a proiectului constă într-o serie atent alcătuită de cinci experimente majore. În cea mai mare parte a anului, un mare grup de subiecţi (aproximativ 100) au fost supuşi unor proceduri de scanare şi standardizare, iar în lunile care urmează, până pe 1 septembrie, vom colecta un număr mare de date, astfel încât aceste cinci experimente să se încheie în 1 septembrie. Cele cinci experimente sunt după cum urmează: (N reprezintă numărul total de subiecţi supuşi experimentului).

Experimentul 1 - N-18: Stări de anxietate induse prin hipnoză; a se încheia până la data de 1 septembrie.

Experimentul 2 - N-24: Amplificarea prin hipnoză a capacităţii

de învățare și reamintire a unui text scris de complexitate mare, a se încheia până la data de 1 septembrie.

Experimentul 3 – N-3 Răspuns în stare de hipnoză cuantificat cu ajutorul poligrafului; a se încheia până la data de 15 iunie.

Experimentul 4 – N-24: Amplificarea prin hipnoză a capacității de observare și reamintire a unui aranjament complex de obiecte fizice.

Experimentul 5 – N-100: Relația dintre personalitate și gradul de susceptibilitate la hipnoză.

3. În anul care urmează (1 septembrie, 1953 – 1 iunie, 1954), ne vom concentra asupra următoarelor aspecte:

Experimentul 6 – Problema codului Morse, accentul căzând asupra subiecților cu un IQ relativ mai mic decât voluntarii din cadrul universității.

[material șters]

Experimentul 7 – Reamintirea informațiilor primite în stare de hipnoză prin intermediul unor semnale specifice exacte.

.....[șters] vor înainta planuri detaliate de cercetare cu privire la toate experimentele care nu au fost încă documentate.

Printre experimentele autorizate de Gottlieb se numără și cele ale doctorului Harris Isbell, care se afla la conducerea Centrului de Cercetare a Fenomenelor de Dependență, din Lexington, Kentucky. Utilizând subiecți de culoare dependenți de heroină drept carne de tun, Isbell a testat peste opt sute de substanțe chimice psiho-active, care îi fuseseră furnizate direct de către Gottlieb. În cadrul unuia dintre experimente, Isbell le-a inoculat subiecților de patru ori doza normală de LSD, neîntrerupt, timp de 11 zile, trezindu-i cu electroșocuri atunci când adormeau. În cadrul unui alt experiment, Isbell a legat nouă subiecți de patul de spital, introducându-le termometre la nivel rectal, injectându-le doze masive de psilocibin, iar apoi le-a introdus o lumină puternică în ochi pentru a verifica dilatarea pupilelor, înțepându-i în mod repetat la nivelul articulațiilor pentru a verifica timpul de răspuns al sistemului nervos. Subiecții din camera de tortură a lui Isbell erau apoi gratificați cu doza zilnică de heroină.

În 1952, Gotliebb a colaborat cu agentul guvernamental responsabil cu problema stupefiantelor, George White, înscenându-i

acestuia Operațiunea „Midnight Climax". Atât în New York, cât și în San Francisco, mai multe clădiri erau astfel decorate încât să semene cu bordelurile, unde prostituatele îi atrăgeau pe bărbați, drogându-i apoi cu LSD fără știrea lor. În majoritatea cazurilor, victimelor li se dădea să bea o băutură conținând LSD, și în cel puțin un caz, victima a inhalat LSD care i-a fost pulverizat în față la toaletă, chiar înainte ca acesta să se angajeze în actul sexual propriu-zis. Extrem de minuțios, White observa prin oglindă, victimele care nu bănuiau nimic, în timp ce stătea pe o toaletă portabilă și beau martini.

La fel ca în cazul majorității referirilor la testele realizate de CIA, se poate presupune că, ce a avut loc de fapt a fost mult mai mult decât reiese din documentele existente. Eu personal cred că țelul ultim al lui White era acela de a obține informații compromițătoare despre mai marii lumii interlope și poate despre politicieni, prin intermediul acestei stratageme deja de mult expirată la data respectivă, manipularea prin intermediul drogurilor și al prostituției. [5]

Alții participanți în cadrul proiectului MKULTRA și al programelor care i-au urmat au fost recrutați din rândurile a aproximativ cinci mii de naziști aduși din Germania, imediat după încheierea celui de-al doilea război mondial, prin intermediul operațiunii clandestine Proiectul PAPERCLIP. Printre aceștia se numără:

- Karl Tauboeck, un expert nazist în ce privește drogurile cu efect de sterilizare, chimist șef la fabrica I.G. Farben.

- Theodore Wagner-Jauregg, Kurt Rarh și Hans Turnit, care și-au continuat astfel cercetările de pe timpul războiului, cu privire la otrăvuri extrem de puternice, ca de exemplu Sarin și Tabun.

- Ofițerul SS, general Walter Schieber, specialist în arme de război chimic și gaze care afectează sistemul nervos.

- Dr. Huburtus Strughold, care a activat în cadrul proiectului MKULTRA cât și la NASA. Conform unui raport al *Agenției israeliene de telegrafie* din 1995:

„Datorită dezvăluirilor privind trecutul sângeros al unui om de știință german recent decedat, oficialitățile plănuiesc înlăturarea numelui acestuia de pe un panou dedicat ofițerilor aviației SUA. În 1993, la puțin timp după dezvăluirile privind trecutul respectivului om de știință, portretul acestuia a fost înlăturat de pe un panou de

onoare al eroilor din domeniul medical de la Universitatea de Stat din Ohio. Huburtus Strughold, decedat în 1986, fusese adus în secret în anul 1945, ca să lucreze în cadrul programului spațial, deși acesta era dat în urmărire pentru a fi judecat la procesul de la Nuremberg. Biblioteca Școlii de Medicină Aerospațială de la Baza Aeriană de la Boorks, Texas, fusese denumită în onoarea lui Strughold, cel care ajutase la construirea costumelor presurizate utilizate de către astronauți, precum și a capsulelor spațiale americane. În calitate de director al Institutului pentru Medicina Aviatică a forțelor aeriene din Germania nazistă, Strughold participase în 1942 la o conferință la care se discutase despre diverse „experimente" pe ființe umane. Printre experimentele la care s-a făcut referire se numărau și tortura și uciderea deținuților din lagărele de concentrare de la Dachau."[6]

În mod curios, o altă facțiune a MKULTRA consta din reprezentanții Masoneriei de Rit Scoțian, care anterior subvenționaseră cercetările în domeniul eugeniei, a psihiatriei și a controlului minții până cel puțin în anii 30. Doctorul de la MKULTRA, Robert Hanna Felix, fusese directorul cercetărilor psihiatrice în cadrul Masoneriei de Rit Scoțian și de asemenea director al Institutului Național de Sănătate Mentală. Felix era șeful direct al doctorului Harris Isbell, care a fost deja menționat în relație cu MKULTRA.

Un alt mason celebru implicat în proiectul MKULTRA a fost Dr. Paul Hoch, finanțat de către Centrul de Chimie al Armatei. Membru al Societății Americane de Eugenie, Hoch era director de cercetare împreună cu un alt promotor al eugeniei, nazistul Franz Kallman, în cadrul Institutului Psihiatric al statului New York pe lângă Universitatea Columbia.

Ceilalți participanți la programele de control al minții erau tot soiul de fasciști americani plini de sadism care își dăduseră seama că munca în cadrul agențiilor secrete era mijlocul perfect prin care își putea îndeplini propriile dorințe criminale. [7]

Printre domeniile investigate în cadrul proiectului MKULTRA se numărau: chirurgia cerebrală, inclusiv lobotomia; utilizarea șocurilor electrice și chimice; efectele stresului asupra ființelor umane, inclusiv foamea, frica, oboseala, încarcerarea și tortura; analiza influenței narcoticelor; analiza scrisului; dezorientarea în contact cu ultrasunetele, cu sunetele sub pragul audibil și cu diverse

vibrații; tehnici de interogatoriu; droguri care îi făceau pe pacienți să vorbească, inducându-le apoi amnezia; privarea senzorială și „electro-somnul"; radiațiile; cercetări genetice inclusiv diviziunea genelor și crearea de mutații; percepțiile extrasenzoriale; diverse metode de spălare a creierului; evaluarea personalității; contuzii cauzate prin control la distanță; implanturi cerebrale și electrozi; utilizarea prostituatelor în calitate de agenți; produse hormonale și glandulare; gaze; otrăvuri; substanțe narcotice care puteau fi pulverizate; și droguri, inclusiv LSD, amfetamine, morfină, nicotină, cloroform, ciuperci psihedelice, barbiturice, heroină, cocaină și marijuana. Cel puțin patru dintre programele MKULTRA au fost realizate special pentru copii. Aceasta este o vastă sub-diviziune a experimentelor MKULTRA care în cea mai mare parte au fost ocultate cu succes de către Agenție. [8]

În cadrul unuia dintre primele experimente MKULTRA, agenții conduceau, pe străzile orașului New York, mașini cu țevile de eșapament modificate, răspândind în atmosferă un gaz nespecificat care conținea probabil mari cantități de LSD. Drogul respectiv a fost de asemenea pulverizat în stațiile de metrou din New York, documentația existentă nemenționând efectele. Au mai fost de asemenea cazuri în care un gaz neidentificat a fost difuzat de pe podul Golden Gate din San Francisco.

CIA era conștientă de faptul că cercetările întreprinse erau ilegale și prin urmare și-a avertizat angajații să păstreze secretul cu privire la aceasta. În 1957, inspectorul CIA, generalul Lyman a emis un raport de ordin intern în care avertiza că „este necesară adoptarea unor măsuri de precauție, nu doar pentru a proteja operațiunile pentru a nu fi divulgate unor forțe străine, dar de asemenea și pentru a le ascunde de ochii publicului american în general. Aducerea la cunoștința altora a faptului că Agenția este implicată în activități non-etice și ilicite ar avea serioase repercusiuni în cercurile politice și diplomatice, aducând de asemenea serioase prejudicii îndeplinirii scopurilor propuse." [9]

Este posibil ca una dintre acele „activități non-etice și ilegale" să fi fost eliminarea vedetei de cinema și televiziune, activistul politic Paul Robeson. Pe lângă implicarea sa în lupta pentru drepturile negrilor în SUA, Robeson a militat de asemenea și pentru mișcarea

de independență a coloniilor de peste hotare condusă de personalități precum Jomo Kenyatta și Jawharlal Nehru. În primăvara anului 1961, cu trei săptămâni înainte de eșecul operațiunii CIA de a răsturna guvernul cubanez, numită „Bay of Pigs", Robeson a vizitat Moscova, unde a avut diverse întâlniri și interviuri, susținând de asemenea și mai multe discursuri. Următoarea oprire de pe itinerariul său era Cuba, unde avea programată o întâlnire cu Fidel Castro, iar apoi plănuia să se întoarcă în Statele Unite pentru a-și continua activitatea dedicată apărării drepturilor omului.

Conform declarațiilor unor persoane care se aflau împreună cu el în Rusia, Robeson era „neobișnuit de bine dispus". În urma unei petreceri surpriză la un hotel din Moscova, Robeson s-a simțit brusc cuprins de un atac extrem de puternic de paranoia. Astfel, acesta a plecat de unde se afla și a încercat să se sinucidă, tăindu-și venele. Robeson a fost ulterior internat la spitalul Priory din Londra, unde într-un interval de 36 de ore i s-au administrat un număr de 54 de ședințe de șocuri electrice. Robeson nu și-a mai revenit niciodată de pe urma bizarului acces de „paranoia" sau a șocurilor electrice.

În prezent, în 1999, fiul lui Robeson a înaintat o cerere oficială către agențiile secrete britanice, americane și ruse pentru a i se pune la dispoziție documentele secrete referitoare la vizita tatălui său la Moscova precum și la tratamentul medical suferit de acesta. El crede că simptomele pe care le manifesta tatăl său sugerează că fusese otrăvit de CIA cu o substanță chimică psiho-activă numită HZ, pentru a-l împiedica să ajungă la Havana și de asemenea pentru a-și încheia astfel brusc activitatea, ca o forță ce era în cadrul mișcării pentru drepturile omului. Robeson Jr. invocă faptul că mai fuseseră de asemenea și alte încercări de a-i curma viața tatălui său, susținând de asemenea că doi dintre doctorii care l-au tratat la Londra aveau legătură cu programul MKULTRA. [10]

MKULTRA a suferit ulterior o reformă administrativă, fiind redenumit MK-SEARCH în 1963 și s-a desfășurat astfel până în anul 1973. Printre sub-proiectele MKULTRA se numără și unul privitor la paranormal și la utilizarea percepțiilor extra-senzoriale (ESP) în scopuri de spionaj. Se spune că proiectul a fost întrerupt în 1973, dar există documente care atestă continuarea acestuia până în anul 1984. [11]

În 1977, a fost convocat un Comitet ales de Senat pentru cercetări privitoare la serviciile secrete care să încerce să arunce lumină asupra tenebrosului proiect MKULTRA. Senatorul Edward Kennedy, care a depus mărturie în fața respectivului comit, declară următoarele:

„Probabil faptul cel mai revoltător a fost acela că nu se știa numărul de subiecți umani asupra cărora se realizaseră experimente. Toate dosarele privitoare la aceste activități au fost distruse în ianuarie, 1973, la ordinul directorului de atunci al CIA, Richard Helms. În pofida unor anchete stăruitoare atât din partea Sub-comitetului pentru Sănătate cât și a Comitetului de Cercetare a Serviciilor Secrete, nu a fost divulgată nici o înregistrare și nici o informație despre aceasta. Nimeni – nici măcar un singur om – nu își amintea nimic, nici directorul CIA care ordonase distrugerea documentelor, nici coordonatorul oficial al programului și nici unul dintre subalternii acestuia ..." [12]

Declarația fostului ofițer CIA, Miles Copeland vine să confirme propria mea bănuială că proiectul MKULTRA a avut o întindere mai vastă decât ne-am putea imagina, din care noi am întrezărit doar o minusculă fărâmă. Într-un interviu luat de ziaristul John Marks, Copeland spunea: „Sub-comitetul numit de Congres care a făcut cercetări în această privință, a descoperit doar o infimă parte din ce a fost." [13]

Este posibil ca și dr. Sidney Gottlieb, un alt coordonator din umbră al programului MKULTRA, despre care am vorbit deja, să fi murit tăiat exact de sabia pe care el însuși a ridicat-o. În 1999, erau pe rol mai multe procese intentate de victimele care solicitau să fie compensate pentru experimentele realizate asupra lor de către CIA. Conform unor persoane care vorbiseră cu Gottlieb, acesta suspecta conducerea CIA de la data respectivă că avea de gând să îl ofere pe el drept țap ispășitor pentru atrocitățile săvârșite în cadrul MKULTRA. Există unele speculații că Gottlieb nu era dispus să își asume vina în numele Agenției și că era gata să dea în vileag totul. Dar ca din „întâmplare", Gottlieb moare pe data de 10 martie, 1999 – un adevărat noroc pentru Agenție. [14]

Deși informațiile dezvăluite cu privire la proiectele de control al minții ale CIA constituie doar o mică parte a cercetării,

totuşi toate acestea sunt o ruşine pentru întreaga naţiune şi ar fi trebuit ca CIA să fie demult desfiinţată, aşa cum propusese de fapt John F. Kennedy cu puţin timp înainte de asasinarea sa. Se ştie că încă de la înfiinţarea sa, CIA s-a folosit de cetăţenii americani pentru experimentele de control al minţii realizate în cadrul ei, precum şi pentru alte tipuri de mutilare a fiinţei fără voia sa. Aceste experimente au distrus viaţa, trupul şi mintea a nenumărate fiinţe, totul evident pentru a servi scopurilor Războiului Rece al structurii militar-industriale. Congresul a estimat că în cadrul programelor MKULTRA s-au realizat experimente asupra a 23.000 de persoane, dar datorită faptului că cea mai mare parte a documentelor asociate programului au fost distruse, este dificil de înţeles cum anume au putut aceştia să ajungă la nişte date atât de precise. Cu siguranţă, mulţi cercetători în domeniu ar spune că cifra este o sub-estimare grosolană a ororilor petrecute.

Este evident că de-a lungul istoriei sale, CIA a fost printre primii care au pus bazele unei ştiinţe secrete a controlului minţii, despre care s-au făcut doar aluzii foarte vagi în cadrul unei mass-medii aflate sub controlul elitelor. Anumite cercetări mai atente sugerează faptul că s-a ajuns la tehnici de control extrem de avansate, cu mult peste ce ar fi Agenţia vreodată dispusă să recunoască.

CIA şi agenţiile care i-au urmat, cum ar fi Agenţia Naţională de Securitate, nu trebuie considerate drept mijloace de asigurare a securităţii poporului american, ci arme de control la nivel planetar pentru cei care vor să-şi menţină dominaţia asupra lumii. În principal, aceste agenţii promovează doar interesele personale ale elitelor, inclusiv implementarea planurilor pentru realizarea eugeniei, a controlului social, a monopolului asupra resurselor şi alte forme de decimare în masă la nivel mondial.

Note:

1. Marks, John. *The Search for the Manchurian Candidate: The CIA and Mind Control*; Bowart, Walter. *Operation Mind Control*. New York: Dell, 1977; Cannon, Martin, "Mind Control and the American Government," *Lobster 23*
2. Sutton, Antony C. *America's Secret Establishment*. Billings, Montana: Liberty House Press, 1986; Sutton, Antony C. *Wall Street and the Rise of Hitler*. Seal Beach, California: '76 Press,1976
3. Colby, Gerard. *Thy Will Be Done*. Citat în Constantine, *Virtual Government,*

CIA Mind Control Operations in America. Venice, California: Feral House, 1997; Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ţinut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, April 18, 1996; Krawczyk, Glenn, "Mind Control Techniques and Tactics of the New World Order," *Nexus*, decembrie-ianuarie 1993; Bowart; Constantine; George Bush: The Unauthorized Biography; Chaitkin, Anton. *Treason in America*. New York: New Benjamin Franklin House, 1984; Pincher, Chapman. *Too Secret, Too Long*. New York: St.Martin's Press, 1984; Editors of the *Executive Intelligence Review. Dope, Inc.* Washington, D.C.: EIR, 1992; Lee and Shlain. *Acid Dreams*. Grove Press: New York, 1985; Lyttle, Thomas, "Blot Art," un interviu condus de Mark Westion. *Paranoia*, iarna 1995/96; Stevens, Jay. *Storming Heaven*. New York: Harper & Row, 1987. Marks; Chaitkin, Anton. *Treason in America;* Pincher; Chaitkin, Anton, "Population Control, Nazis and the U.N.!"; Marks

4. Brandt, Daniel, "Mind Control and the Secret State," *Prevailing Winds*, numărul 3
5. Stevens, Jay
6. Constantine; Cannon; Lee and Shlain. *Acid Dreams*. New York: Grove Press, 1985
7. Chaitkin, Anton, "British Psychiatry: From Eugenics to Assassination," *EIR*, octombrie 7, 1994
8. Bowart; Lee and Shlain; *Human Rights Law Journal*, "Freedom of the Mind as an International Human Rights Issue," Vol. 3, No. 1-4; Constantine; Ross
9. Citat în *Matrix III*, Val Valerian, ed., 1992
10. Rhodes, Tom, "U.S. 'poisoned Robeson' with mind-bending drug," *Sunday Times of London*, martie 14, 1999
11. Ross; Cannon; Chaitkin, Anton, "British Psychiatry: From Eugenics to Assassination"; Constantine; "LSD, the CIA, and Your Brain: Midnight Climax," Lycaeum Drug Archives; interviu cu Walter H. Bowart, Iulie 16, 1995, condus de Will Robinson şi Marilyn Coleman
12. *Project MKULTRA, the CIA's Program of Research in Behavioral Modification*, Joint Hearing Before the Select Committee on Intelligence and the Subcommittee on Health and Scientific Research of the Committee on Human Resources, United States Senate, ninety-fifth Congress, August 3, 1977, U.S. Government Printing Office. Washington, D.C.; 1977
13. Marks
14. "Stanley Glickman LSD Overdose," *The Observer*, februarie 14, 1999; *MKULTRA: CIA Mind Control* de Jon Elliston, pscpdocs@aol.com:; Cockburn, Alexander şi St. Clair, Jeffrey, "CIA's Sidney Gottlieb: Pusher, Assassin & pimp," press release from *Counter Punch*

CAPITOLUL 8
Estabrooks şi candidatul manciurian

La cumpăna dintre secole, neurologul Morton Prince a abordat subiectul pacienţilor cu personalităţi multiple sau conform termenului de acum consacrat în psihiatrie, Tulburarea de Identitate Disociativă. Prince credea că o persoană poate avea mai multe personalităţi diferite care funcţionează în acelaşi timp, şi care nu sunt conştiente una de cealaltă. A trecut ceva vreme până ce se va observa că această informaţie poate fi folosită într-un anumit mod.

Unul dintre cei care au luat în considerare descoperirile lui Prince, a fost cadrul universitar de la Rhodes, Dr. George Estabrooks, preşedintele Departamentului de Psihologie al Universităţii Colgate, lângă Buffalo, New York. Estabrooks avea contacte cu majoritatea figurilor proeminente din psihologia acestui secol şi a întreprins cercetări pentru toate departamentele serviciilor militare secrete americane. Estabrooks a fost printre primii care au realizat că prin hipnoză pot fi creaţi agenţi şi asasini controlaţi de serviciile secrete, inoculându-li-se inclusiv sugestii profund negative. Şi practic, deşi pare incredibil, experimentele sale bazate pe utilizarea hipnozei în spionaj au apărut în primul război mondial.

În anii 1920, la Harvard, Estabrooks s-a implicat în cercetarea fenomenelor de spiritism, dar la scurt timp şi-a îndreptat din nou atenţia spre hipnoză şi folosirea ei pentru încălcarea liberului arbitru. Estabrooks şi-a dat seama destul de devreme că dacă tulburarea de personalitate multiplă poate fi vindecată prin hipnoză, atunci înseamnă că şi personalităţile multiple pot fi create în acelaşi fel.

În 1942, Estabrooks a fost numit Consultant Expert la Secretariatul de Război, fiind în legătură cu Laboratorul de Cercetare al Marinei, în acelaşi timp purtând o corespondenţă intensă cu J. Edgar Hoover. În anii de mai târziu, Estabrooks va lucra şi cu CIA.[1]

Într-un articol scris de Estabrooks, în 1971, putem citi următoarele:

"Una dintre aplicaţiile cele mai fascinante, dar în acelaşi timp cele mai periculoase ale hipnozei se referă la utilizarea sa în domeniul

militar. Acesta este un domeniu cu care sunt familiarizat, fiindcă am trasat chiar eu recomandările pentru tehnicile folosite de SUA în timpul a două războaie mondiale. Comunicarea pe timp de război este întotdeauna dătătoare de dureri de cap. Codurile pot fi sparte. Un spion profesionist căruia îi oferi bani poate rămâne de partea ta, sau nu. Propriii oameni pot să aibă o loialitate de neclintit, dar totuşi modul lor de raţionament este întotdeauna discutabil. Pe de altă parte, "curierul hipnotic" este o soluţie unică. Am fost implicat în pregătirea multor subiecţi pentru îndeplinirea acestei sarcini, în timpul celui de-al doilea război mondial. Unul dintre cazurile încununate de succes a fost cel al unui căpitan al Corpului de Armată Auxiliar pe care îl vom numi George Smith. Căpitanul Smith a urmat luni de pregătire. Era un subiect excelent, dar nu îşi dădea seama de aceasta. I-am îndepărtat prin sugestie post-hipnotică, orice amintire că a fost hipnotizat. Întâi am solicitat Corpului de Armată Auxiliar să îl cheme pe căpitan la Washington şi să-i spună că au nevoie de un raport despre echipamentul mecanic al diviziei X, staţionată la Tokyo. Smith a primit ordin să plece cu avionul în dimineaţa următoare, să ia raportul şi să se întoarcă de îndată. Respectivele ordine i-au fost transmise fiind în starea de veghe. Această poveste era tot ce ştia conştient şi asta a şi relatat soţiei şi prietenilor. Apoi i-am indus o stare de hipnoză profundă şi i-am transmis – prin viu grai – un mesaj important care trebuie dus direct la sosirea sa în Japonia unui anume colonel – să spunem că numele lui era Brown – din cadrul serviciilor secrete militare. În afară de mine, colonelul Brown era singura persoană care îl putea hipnotiza pe căpitanul Smith. Aceasta este tehnica "sigilării". I-am spus căpitanului care era sub hipnoză: "Până la ordine ulterioare de la mine, doar colonelul Brown şi eu te putem hipnotiza. Vom folosi un cod de semnalizare - "luna este neacoperită". Oricând vei auzi această expresie de la mine sau colonelul Brown vei cădea într-o stare de hipnoză profundă". Când căpitanul Smith s-a trezit, nu avea nici o amintire conştientă cu privire la ceea ce se petrecuse în starea de transă. Tot ceea ce ştia era că trebuia să meargă la Tokyo pentru a prelua un raport despre divizie. Când a ajuns acolo, Smith s-a prezentat la Brown, care l-a hipnotizat cu codul semnal. Sub hipnoză, Smith i-a transmis mesajul

meu şi a primit un altul, ca răspuns. Când a fost trezit, i s-a dat raportul şi s-a întors acasă cu avionul. Aici l-am hipnotizat din nou, şi mi-a livrat mesajul de la Brown, care se afla în siguranţă, îngropat adânc în subconştientul său. Acest sistem este practic infailibil."[2]

Estabrooks a scris şi despre crearea personalităţilor multiple pentru uz militar:

"În timpul celui de-al doilea război mondial, am exersat această tehnică cu un locotenent de marină vulnerabil, pe care îl vom numi Jones. Sub supravegherea atentă a specialiştilor din Marină, am separat personalitatea lui Jones, în Jones A şi Jones B. Jones A, cel care fusese un soldat „normal" în cadrul marinei, a devenit astfel altcineva, complet diferit. Acum propovăduia doctrina comunistă, în care credea sincer. Era foarte apreciat în rândul grupărilor comuniste, şi prin urmare i s-au făcut aspre mustrări şi apoi a fost lăsat la vatră de către armată, care era implicată în toată povestea, iar el a devenit membru de partid cu acte în regulă. Jokerul a fost Jones B, cea de-a doua personalitate, iniţial prezentă în conştiinţa soldatului. Sub hipnoză, acest Jones a fost instruit atent prin sugestii. Jones B era personalitatea profundă, care cunoştea toate gândurile lui Jones A, era un american patriot şi era „setat" să nu spună nimic în timpul stării de veghe. Tot ceea ce a trebuit să fac a fost să hipnotizez soldatul, să intru în contact cu Jones B, americanul loial şi astfel aveam o sursă de informaţii direct din tabăra comunistă."[3]

Estabrooks continuă să vorbească in extenso despre crearea asasinilor controlaţi mental, în cartea sa din 1943, *Hypnotism, (Hipnotism)*. În 1945, Estabrooks, împreună cu Richard Lockridge au scos la vânzare o carte de ficţiune numită *Death in the Mind (Moarte în minte)*, care le-a adus mari câştiguri. În roman se povesteşte cum naziştii i-au capturat pe ofiţerii aliaţi şi i-au transformat prin hipnoză în agenţi dubli. [4]

Deşi opinia generală a psihologilor la data experimentelor lui Estabrooks era că voinţa omului nu putea fi încălcată prin utilizarea hipnozei, Estabrooks avea o părere diferită. „De fapt - scria el - cred că puterea hipnotizatorului este nelimitată – sau mai degrabă este îngrădită doar de limitările inteligenţei şi scrupulelor pe care acesta le are".[5]

Într-un interviu pentru *Evening Bulletin* din Providence, Rhode Island, Estabrooks vorbea despre crearea prin hipnoză a unor spioni prin metoda disocierii personalităţii. El a afirmat că această posibilitate „nu este literatură ştinţifico-fantastică ... Este ceva ce s-a realizat şi se realizează în continuare. Eu am făcut-o."

După cum a indicat, Estabrooks nu era singurul care „o făcea" în acele timpuri. Morse Allen scria că în această perioadă de debut a cercetărilor CIA, a încercat să „...ia o stare existentă a egoului – ca un partener de joacă imaginar din copilărie – şi sa-l construiască într-o personalitate separată, necunoscută celei dintâi". Ulterior Allen va lucra cu această „nouă" personalitate şi îi va „comanda" să îndeplinească anumite sarcini despre care prima personalitate să nu ştie nimic. Ar exista o scurgere de informaţii inevitabilă între cele doua personalităţi, în special în timpul somnului, dar dacă hipnotizatorul era suficient de priceput, putea să construiască scenarii de acoperire şi valve de siguranţă care să împiedice subiectul să acţioneze în dezacord cu sine. [6]

În martie 1951, Palle Hardrup, în vârstă de 28 ani, a intrat într-o bancă din Copenhaga şi a împuşcat mortal doi angajaţi ai băncii. Când a fost interogat, Hardrup a mărturisit că el a comis crimele, dar că a fost hipnotizat de către un complice, Bjorn Schouw – Nielsen. Hardrup a fost găsit vinovat de omucidere şi închis, iar programatorul lui, Schouw-Nielson a fost şi el găsit vinovat şi condamnat la închisoare pe viaţă. [7]

Despre fabricarea asasinilor controlaţi mental ne spune şi colonelul William Bishop, care a făcut în 1983 următoarele declaraţii cercetătorului Gary Shaw:

„Astfel am colaborat cu CIA după războiul din Coreea. Mi s-a administrat orice drog cunoscut. Cadrele medicale ce lucrau cu agenţia au descoperit că la unii subiecţi o varietate de droguri îşi atingeau foarte bine efectul scontat în combinaţie cu hipnoza (puterea hipnotică a sugestiei). La fel a fost şi cazul meu. Declar cu toată convingerea, experienţa şi cunoştinţa că aceasta nu este doar posibilă, dar chiar se desfăşoară în prezent.

Nu am înţeles niciodată de ce am fost selectat chiar eu. Erau mulţi factori emoţionali sau psihologici care erau implicaţi în

selectarea subiecților precum: comportamentul antisocial, paranoia sau rudimente ale acesteia și așa mai departe. Însă când această programare– sau în lipsa unui alt termen, îndoctrinare - este îndeplinită, ei ar putea să folosească subiectul John Doe pentru a ucide de exemplu pe George și Jane Smith. Subiectului programat i s-ar furniza toate informațiile privind localizarea lor, programul zilnic, etc. Apoi este implantat în mintea lui un blocaj mental, care îl împiedică să-și amintească despre această misiune.

Probabil că peste o lună sau un an – rareori un an, mai ales în acea perioadă – telefonul sună. Un cuvânt cod va fi rostit de o voce pe care John Doe o recunoaște. Acesta va declanșa acțiunea. John Doe va comite crima, se va întoarce acasă și nu își va aminti absolut nimic. Este un spațiu al memoriei șters complet."

Însă există o problemă, la care nu i-au găsit rezolvarea. Uneori – mie mi s-a întâmplat acum – văd fețe, nume, locuri, focuri de armă, pentru care nu am nici o explicație rațională. Am mers înapoi pentru de-programare. În aceste ședințe, ei explicau că aceasta se întâmplă din timp în timp, nu e ceva îngrijorător, doar trebuie alungate aceste amintiri.

Am cunoscut oameni care și-au pierdut gradat văzul, sau parțial auzul, sau capacitatea de a-și folosi corzile vocale. Unii aveau constipație cronică. Cauza nu fizică, ci psihologică, deoarece aceste blocaje mentale s-au extins și la nivel fiziologic. Eu am devenit impotent total. Din motive evidente, nu vreau să intru în detalii."

– La câteva zile după ce a dat publicității aceste informații, colonelul Bishop a murit de infarct, o cauză des întâlnită la cei care aruncă lumină asupra treburilor murdare ale agenției.[8]

Conform datelor pe care la avem, începând cu al doilea război mondial, psihiatrii care lucrau pentru agențiile secrete americane erau capabili să disocieze și să compartimenteze personalitățile subiecților, să ascundă informații atât față de posibilii interogatori cât și față de subiectul însăși și să insereze în amintirea subiectului amintiri false. Datorită lui George Estabrooks, la jumătatea secolului, crearea tehnologiei Candidatului Manciurian a fost completă.[9]

După cum s-a presupus, există dovezi că, Candidatul Manciurian al lui George Estabrooks a fost folosit pe teren. Poate

cel mai important exemplu este asasinarea președintelui John F. Kennedy la 22 noiembrie 1963. Lee Harvey Oswald, care, conform dovezilor ar fi fost un „asasin singur", era de fapt un instrument al forțelor care probabil includ CIA, Mafia și altele, și poate că a fost programat să-l ucidă pe JFK.

Într-o scrisoare adresată mie de către Kerry Thornley, cel mai bun prieten al lui Oswald de la baza navală japoneză Atsugi, acesta a scris:

„Spre sfârșitul anilor 70 am fost contactat de către David Bucknell, care mi-a spus că a fost in escadronul nouă al marinei, împreună cu Oswald și cu mine. Când a menționat că porecla sa era „Castorul Bucky", mi-am adus aminte cine era Bucknell – un om mare, cu dinți lați care își purta șapca din dotare intr-un mod amuzant .

Bucknell m-a întrebat dacă îmi aminteam de o încercare de a fi recrutați (Bucknell, Oswald și eu) în cadrul inteligenței militare. Nu îmi aminteam. Apoi m-a întrebat dacă îmi amintesc când ne-am întâlnit toți trei, iar Oswald a spus că „acesta rămâne între noi". Mi-am amintit foarte clar aceasta. Bucknell a spus că se petrecea în drum spre locul unde se desfășura recrutarea.

Într-adevăr, mi-am amintit cum în timp ce mergeam toți trei în aceeași direcție spre centrul bazei, îndepărtându-ne de radar, numele Oswald, Bucknell și Thornley au fost auzite în difuzoare și ni s-a comunicat să ne prezentăm la birourile escadronului. Ajungând aici, ni s-a comunicat să ne prezentăm la centrul L.T.A., un satelit al bazei marinei El Toro unde eram staționați.

Bucknell a spus că el și Oswald practicau cămătăria și în timp ce purtau o conversație, se întrebau dacă sunt chemați pentru acest lucru. Oswald se îndoia, fiindcă și eu am fost chemat, care nu aveam nimic de-a face cu asta.

Bucknell spunea că atunci când am ajuns la bază am intrat într-un mic amfiteatru sau sală de lectură, împreună cu mai mulți soldați de la alte unități. Conform cu Bucknell în față se aflau un căpitan de marină și un civil hispanic cu o frizură periuță (flat-top). Bucknell a fost surprins să-l vadă pe căpitan fiind ca un cățeluș pentru civil, pe care l-a prezentat ca fiind „domnul B".

Domnul B. a spus că „Avem motive să credem că noul guvern revoluționar al lui Castro a fost infiltrat de agenți sovietici" (Acestea se petreceau la sfârșitul lui mai sau începutul lui iunie 1959, chiar după Revoluția anului nou, înainte ca Fidel Castro să „devină comunist". Îmi amintesc că cineva a făcut această afirmație într-un curs pe care l-am urmat, dar nu îmi amintesc și contextul).

Domnul B. a spus că am fost adunați deoarece suntem cunoscuți ca și admiratori ai regimului lui Fidel Castro. După cum îmi amintesc vag, ideea era că Fidel Castro avea nevoie de ajutorul nostru pentru a scăpa de acei agenți. Eram solicitați să ne înscriem voluntar pentru un program de contra-spionaj!

Sunt sigur că m-aș fi înscris voluntar. După câte îmi amintesc am fost refuzat pe motivul că era deja stabilit să plec într-o misiune în estul depărtat, începând cu luna iunie, iar programul de antrenament se desfășura în SUA – însă nu înainte de a semna niște hârtii prin care autorizam să particip în cadrul programelor agențiilor secrete.

Bucknell a consemnat în detaliu acest eveniment extraordinar în ziua următoare și când ne-am întâlnit în San Francisco la sfârșitul anilor 70 mi-a citi aceste note.

Voluntarii au fost intervievați câte unul, după prelegerea inițială. Bucknell a spus că avea un bunic din partea mamei numit E.H.Hunt, pe care l-a trecut la referințe pe formularul de recrutare. Domnul B. părea uimit și a întrebat „Cine este E.H. Hunt?" Bucknell i-a explicat. Domnul B. a exclamat și a râs. E. Howard Hunt a fost al doilea la comandă sub Nixon la operațiunea „Golful porcilor".

Bucknell nu a mai fost contactat vreodată în legătură cu acest program și nici eu.

Bucknell a spus că operațiunile sub acoperire ale escadronului de control aerian al marinei erau asigurate de inteligența militară, iar acum îl suspectam pe Oswald că deja era un agent în inteligența militară care pretindea că este marxist în timpul recrutărilor făcute de Domnul B, fapt care i-a sporit calificările pentru programul Domnului B.

În perioada când s-au petrecut toate acestea am început să am halucinații auditive puternice, de regulă înainte sa adorm."

Thorneley crede că în timp ce era în armată a fost supus unor

experimente de control al minții și că i s-a implantat la baza gâtului un dispozitiv de control al minții ghidat de la distanță. Se poate ca Kerry să fie pur și simplu paranoic, sau se poate să fi fost într-adevăr supus unor experimente.[10]

Alte persoane informate din domeniu sugerează că Lee Harvey Oswald se poate să fi fost o persoană supusă controlului mental. Agentul de contrainformații al armatei și CIA, Herman Kimsey a scos la lumină în anul 1975 ceea ce știa despre Oswald. Potrivit unui interviu luat lui Kimsey, de către jurnalistul Hugh MacDonald „Oswald era programat să ucidă, precum un medium la o ședință de spiritism. Apoi mecanismul s-a defectat și Oswald a deveni o jucărie periculoasă fără direcție". Desigur a fost o „coincidență" faptul că Kimsey a murit din cauza inimii la trei săptămâni după interviu.[11]

În raportul Warren, este consemnat faptul că Oswald a locuit la psihiatrul cubanez Francisco Silva înainte de asasinat, și avea o slujbă la spitalul unde lucra Silva. Este de remarcat că Silva a colaborat în domeniul științific cu Robert Heath, specialist în implant cerebral.[12]

Printre personajele întunecate care erau în anturajul lui Lee Harvey Oswald era și David Ferrie, considerat de către procurorul districtului New Orleans, Jim Garrison, un participant cheie în conspirația asasinării. Ferrie era pilot principal la Eastern Airlines, până când și-a pierdut slujba având orientări homosexuale.

Ferrie era implicat puternic în activități anti-Castro, și asociat cu șeful mafiot Carlos Marcello și cu membrii ai CIA. Un agent CIA i-a spus lui Victor Marchetti, fost asistent executiv al directorului adjunct al CIA, că Ferrie era un agent sub contract pentru CIA la începutul anilor 60. Se presupune că Ferrie avea resentimente pentru John F. Kennedy după eșecul invaziei din Cuba de la Golf of Pigs, și mai mulți martori își amintesc că l-au auzit pe Ferrie vorbind despre asasinarea președintelui.

Primul contact dintre Ferrie și Oswald probabil s-a produs în 1954 în cadrul Patrulei civilă aeriană Louisiana, în același an în care Oswald a devenit foarte interesat de comunism. În ziua când avut loc asasinatul avocatul lui Marcello l-a vizitat pe Ferrie pentru a-i spune că în portmoneul lui Oswald s-a găsit legitimația de bibliotecă a lui Ferrie.

Aceste legături devin şi mai ciudate. Ferrie practica hipnoza, şi se presupune că şi-a folosit abilităţile pentru a face cuceriri homosexuale. Unul dintre companionii de călătorii ai lui Ferrie, Jack Martin a declarat că Ferrie l-a programat prin hipnoza pe Oswald, ca sa-l ucidă pe Kennedy.

Se pare că Ferrie era implicat şi în „magia neagră" şi era un înalt preot al Bisericii catolice vechi apostolice din America de Nord, ai cărei membrii au fost cercetaţi de Garrison pentru implicare în asasinarea preşedintelui. Biserica apostolică poate că era – aceasta este doar o speculaţie – o filială a Ordinului Templierilor de Orient, legată de Biserica Catolică Gnostică. În mod sigur nu este ceea ce se înţelege prin parohia catolică obişnuită. Conform cu cercetătorul Loren Coleman, „În cadrul acestei biserici se îndeplineau ritualuri ce implicau sacrificii de animale şi ingerarea sângelui. În timpul ultimelor săptămâni petrecute de Lee Harvey Oswald în New Orleans, acesta a participat la numeroase întâlniri ritualiste în locaţii private împreună cu David Ferrie." Magia neagră, serviciile secrete şi controlul mental, apar mereu şi mereu în calea celor care au cercetat acest subiect.

Ferrie a fost găsit mort în apartamentul său în 22 februarie 1967, când depunea mărturie despre asasinarea lui Kennedy. S-au găsit două bilete prin care Ferrie declara că s-a sinucis, dar medicul legist din New Orleans a constatat moartea ca fiind cauze naturale, producându-se o hemoragie cerebrală.[12]

În 1969 a fost publicată cartea *Am fost controlaţi?*, scrisă de jurnalistul Arthur Ford sub pseudonimul „Lincoln Lawrence". Ford susţinea că avea ca şi sursă de informaţii un agent din cadrul agenţiei, care i-a dat detalii despre tehnologia RHIC-EDOM, adică control intracerebral hipnotic prin unde radio şi disoluţia memoriei prin mijloace electronice, tehnologie care a fost folosită pentru a-l programa pe Oswald. Lincoln Lawrence scria că şi ucigaşul lui Oswald ar fi fost programat mental. Evaluarea psihologică a lui Jack Ruby de către mai mulţi doctori este plină de semnificaţii. Conform cu Dr. Walter Bromberg, psihiatru şi director clinic al spitalului Psihiatric din Pinewood, New York, Ruby era „montat să fie un luptător, să atace". Tot Bromberg a susţinut că „categoric este

un blocaj în gândirea sa care nu este parte integrantă din structura mentală originală".

Dr. Roy Schafer, psiholog şi profesor asociat de psihiatrie clinică şi psihologie la Universitatea Yale, spunea despre Ruby că „Se pare că nu simte că are controlul acţiunilor lui, ca şi cum acestea s-ar produce uneori independent faţă de conştiinţa lui".

Dr. Manfred S. Guttmacher, ofiţer medical şef la Curtea Supremă din Baltimore, a insinuat că creierul lui Ruby a fost vătămat prin mijloace pe care nu le divulgă.[14]

Poate cea mai convingătoare dovadă despre folosirea unui candidat manciurian, a fost asasinarea fratelui lui John F. Kennedy, Robert F. Kennedy, care era în acel moment un candidat important în cursa electorală pentru preşedinţie. Deşi cazul lui Kennedy este destul de labirintic în complexitatea sa, şi probabil a implicat o mascare a evenimentului de către serviciile secrete, ceea ce face ca aflarea adevărului să fie dificilă, totuşi voi puncta câteva aspecte.

Despre posibilitatea ca Sirhan să fi fost un asasin controlat mental, precizăm că acesta a suferit o traumă cerebrală când era angajat ca jocheu de antrenament în 1966, accident care probabil că l-a făcut mai uşor de hipnotizat. Ştim că a primit tratament de la mai mulţi doctori. Terry Welch, un prieten de la hipodromul unde lucra, a relatat că personalitatea lui Sirhan s-a schimbat complet în acea perioadă. Dacă a fost efectuată vreo operaţie pe creier în acea perioadă, a fost posibil să i se implanteze în creier un dispozitiv, fără ca acest lucru să atragă atenţia.

Sirhan a dispărut timp de trei luni în anul 1967, fără a informa familia despre intenţia lui, interval care putea constitui o oportunitate excelentă pentru a se desfăşura programarea lui. S-a constatat că după întoarcerea lui în Los Angeles, a început să manifeste interes pentru ocultism, pasiune pe care nu o avea înainte.

Percheziţia efectuată de poliţie în camera lui Sirhan a scos la iveală materiale de la AMORC, metafizicieni rozacrucieni ce trimiteau materiale prin poştă, şi se presupune că Sirhan a fost apropiat de membrii din gruparea Procesul, o mişcare scientologică cu care şi Charles Manson a avut legături. Cercetătorul John Judge ne relevă că Sirhan a participat la petreceri ce au avut loc la domeniul lui

Roman Polanski, unde era prezent şi Manson, iar Robert F. Kennedy a cinat acasă la Polanski cu o zi înainte de a fi omorât.

Mai multe persoane care l-au văzut pe Sirhan după ce l-a ucis pe Kennedy au sesizat comportamentul său, acesta părând a fi hipnotizat. Când a fost chestionat de către avocatul care i-a fost desemnat din oficiu, Sirhan a spus. „Nu îmi amintesc prea multe despre împuşcături, domnule, eu am tras? Ei, da, mi se spune că eu am fost. Îmi amintesc că eram la Hotel Ambasador, şi beam cocktail Tom Collinses. M-am ameţit. Am mers înapoi la maşina mea pentru a pleca acasă. Însă eram prea beat ca să conduc. M-am gândit că mai bine să găsesc nişte cafea. Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că cineva mă strângea de gât şi un tip îmi răsuceşte genunchiul.[15]

Persoana vinovată de hipnotizarea lui Sirhan poate fi Bill Bryan, preşedintele Institutului American de Hipnoză, care s-a lăudat că a lucrat pentru CIA, şi în anul 1968 a spus că Sirhan a fost pacientul său. De asemenea se ştie că Bryan l-a hipnotizat pe Albert De Salvo, "sugrumătorul din Boston", iar referiri la "De Salvo" au fost găsite în agenda lui Sirhan.[16]

Pe 2 iunie 1968, Sirhan a fost văzut la sediul de campanie a lui Kennedy, din Los Angeles. Când a fost întrebat dacă are nevoie de ajutor, acesta a arătat spre un voluntar nou care era alături. Acest voluntar era Khaiber Khan, care se înscrisese în campanie cu o zi înainte. Khan, necunoscut până în acel moment echipei lui Kennedy, era un agent operativ CIA, care a participat în mai multe acţiuni ale CIA de-a lungul anilor, inclusiv ca agent în răsturnarea guvernului iranian în 1953.

În ziua împuşcării lui Kennedy, Khan a fost văzut conducând pe Michael Wayne la Hotelul Ambasador, care a fost văzut mai devreme cu Sirhan. Wayne a fost identificat de mai mulţi martori că a fugit din dependinţa hotelului după ce au avut loc împuşcăturile, având asupra lui ceva ce părea a fi o puşcă.

Atunci când a fost interogat despre Sirhan după moartea lui Kennedy, Khaiber Khan a dat răspunsuri ce au dus spre piste false. Apoi a fost lăsat singur cu investigatorii poliţiei, probabil datorită rolului în operaţiunile secrete. Ne putem uşor imagina ce probleme ar fi întâmpinat poliţia din L.A. dacă ar fi implicat CIA în asasinatul

lui Robert F. Kennedy.

Este posibil să fie relevant şi faptul că faimoasa „fată în rochia cu buline" care a fugit din Hotelul Ambasador imediat după împuşcarea lui Kennedy, strigând „Noi l-am împuşcat! Noi l-am împuşcat!" a fost identificată parţial de către doi martori ca fiind fiica lui Khaiber Khan, Shirin Khan.[17]

Încercările agenţiilor secrete de a crea candidatul manciurian continuă. În aprilie 1984, în timp ce studia la Universitatea Wisconsin, Dan Harr a fost abordat de un bărbat care s-a recomandat ca fiind recrutor pentru CIA. Fiindu-i ofertată înscrierea într-un program special, Harr a refuzat această propunere. Harr credea că au încercat să-l racoleze datorită inteligenţei remarcabile, abilităţilor în tehnică şi probabil şi datorită abuzului pe care l-a trăit când era copil. Bunicul din partea mamei era ofiţer civil şef la fabrica de muniţie Badger, la Baraboo, Wisconsin şi probabil că a lucrat pentru CIA, conform spuselor bunicii. Harr considera că Baraboo era una din locaţiile unde s-a desfăşurat operaţiunile Proiectul Paperclip.

Spre sfârşitul anului 1985 Harr avea nevoie de bani. I-a telefonat omului de la CIA, a fost recrutat în agenţie şi în anul 1986 şi-a petrecut cam jumătate din sfârşiturile de săptămână la o „fermă" lângă Fairfax, Virginia. Deşi locaţia era o fermă funcţională, existau şi camere subterane pentru ceea ce Harr denumeşte NOC (acoperire neoficială) pentru proiectele „Pegasus" şi „Orion".

Harr spune că „Pegasus era operarea „respondenţilor programaţi" iar Orion semnifica agenţii operaţionali, vânătorii... La locaţia NOC am fost antrenat în folosirea armelor, am dobândit cunoştinţe ample despre calculatoare şi hacking, folosirea mijloacelor de comunicaţie şi tehnici de evitare. Unele amintiri sunt oarecum neclare, deoarece au fost ulterior „şterse", şi au fost suprapuse piste false, deşi mai deţin abilităţile în care am fost antrenat".

Ca o acoperire, Harr a intrat în Marină în ianuarie 1987 şi a parcurs pregătirea în electronică. A fost transferat la Insula Mare lângă Vallejo, California, care crede că era o bază de submarine cu „proiecte speciale", existând o prezentă numeroasă a personalului CIA şi NSA. Fişa de serviciu marchează această perioadă cu „top-secret", având ataşate coduri numerice.

Harr afirmă ca nu are nici o amintire a ceea ce s-a petrecut la Insula Mare. El crede că în această perioadă a trecut prin condiționare și programare mentală, o parte desfășurându-se probabil la Spitalul Naval Oakland.

Una din operațiunile în care a fost implicat se numește „Bedrock-Stalemate". Un fost militar care a fost implicat în programul de asasinare a liderilor politici din Laos (el crede că numele proiectului era „Banda neagră") a decis să facă publice aceste informații. Harr și alți doi „respondenți programați" au fost „activați să oprească scurgerile".

După ce s-a rănit la genunchi, Harr și-a amintit programarea suplimentară ce s-a produs la Spitalul Naval Oakland: „Îmi amintesc că eram legat de un scaun. Mâna mea dreaptă era întoarsă și pe degete erau manșoane de cauciuc din care ieșiau niște fire. În mână intra o perfuzie. Îmi amintesc auzind numele drogurilor – scopolamină, pentotal de sodiu, nebutal și xanax. Stroboscoapele și boxele funcționau sincron, aproximativ o dată pe secundă, cu excepția cazului când mi se spunea ceva, când ritmul era foarte rapid. Cred că aveam o bandă metalică în jurul piciorului stâng, iar uneori simțeam șocuri concomitent cu lumina stroboscopică. Ei îmi puneau întrebări și îmi dădeau indicații. „Ei", cred că erau un doctor O'Connor...

Îmi amintesc unele din lucrurile pe care le-am văzut proiectate pe ecran. Erau poze diferite – câini care se împerecheau, părinții mei cu capetele tăiate, un film cu un sacrificiu uman și canibalism, imagini amestecate, cu flori, conținut obscen, mașini, animale și altele. Din nou și din nou. Bun, și rău, bun și rău.

De asemenea țin minte că am simțit ceva ca un sicriu. Era întuneric total și era umplut cu apă caldă. După o vreme mă simțeam ca fiind doar un cap, doar plutind, fără un trup. Și aici existau lumini stroboscopice și boxe. Parcă mă simțeam drogat atunci. O vreme am fost într-o cameră mică, unde nu se afla decât o gaură în podea. Luminile clipeau neîncetat iar zilele se transformau în ore, iar orele în zile. Nu mai aveam nici un simț al timpului".

Harr a fost lăsat la vatră după 23 luni, durata pentru care s-a înrolat fiind de șase ani. S-a întors în orașul natal în Wisconsin, dar

era, după spusele familiei și prietenilor, cumva schimbat față de cum era înainte de a se înrola. Acum avea niște păreri de „extremă dreaptă, creștin fanatice, de miliție a comunității". El credea că aceste orientări i-au fost inoculate pentru a avea acoperire și pentru a putea spiona grupurile de orientare dreapta.

În aprilie 1995, Harr s-a trezit brusc într-un restaurant care nu îi era familiar în Madison, Wisconsin. O femeie pe care nu o cunoștea stătea în fața lui. Ea a spus „Bine, te-ai întors", s-a ridicat și aplecat. Mai târziu a găsit urma unui ac pe un braț și a unei puncții șoldul drept. Până în ziua de azi Harr se străduiește să-și amintească toate detaliile a ceea ce i s-a întâmplat după recrutarea lui de către CIA.[19]

Un proiect de control mental asemănător este descris de un fost membru al inteligenței Marinei și a CIA care a fost comandantul unei echipe SEAL. În cartea „O radiografie a programelor secrete de control al minții" vorbește despre Proiectul Open Eyes (Ochi deschiși) în care termenul „Clear Eyes" (Ochi goi) se referă la subiecții controlați mental.

„Această parte este dedicată operațiunii *Open Eyes*. Un grup predeterminat de agenți împânzesc spitalele și centrele de imigrare pentru a găsi candidați pentru operațiunea amintită mai sus. Apoi localizăm indivizii țintă, care nu trebuie să aibă rude apropiate sau prieteni foarte buni. Aceștia sunt apoi supuși hipnozei profunde de nivel unu, unde este stabilit de către psihiatrii și ofițerii operativi la ce anume ar putea fi folosit fiecare dintre subiecți. Dacă candidatul are un coeficient de inteligență ridicat, acesta va fi completat în fișa lui, numită „call file".

Dacă subiectul are un coeficient de inteligență mai mare de 120, îi va fi atașat un semnal cod la nivelul unu al hipnozei, un cuvânt sau o cifră. Apoi vom întreprinde o cercetare de fundal sistematică și se va crea un dosar cu datele obținute, pentru referințe ulterioare. Dacă nu există rude, subiectul va fi mutat în altă locație unde se vor desfășura alte teste pentru a afla punctele vulnerabile ale subiectului. Acesta este adus la nivelul doi de hipnoză unde îi vor fi implantate în memorie diverse ordine mărunte și instrucțiuni.

Dacă după ce a fost eliberat subiectul reține aceste ordine și sarcini implantate la nivelul doi de hipnoza, și le îndeplinește,

va primi o „notificare" de rechemare, de la o persoană care va fi introdusă de noi.

Pasul următor este nivelul trei de hipnoză, care va fi o remodelare a propriei personalități. Subiectului i se va spune că tot ceea ce face pentru „prietenii" săi este în regulă, chiar dacă ar intra în conflict cu legile existente. El va crede că este capabil să îndeplinească toate ordinele noastre și va fi din nou eliberat în viața lui normală. (Toți subiecții trebuie să treacă prin aceste trei nivele până să fie eliberați pe teren!)"

Cu cât este mai mare coeficientul de inteligență, cu atât merge și programarea mai departe! Dacă acest coeficient e suficient de mare, vom aduce subiectul la Fermă sau la una din numeroasele centre din USA sau Canada. („Spitalul doctorilor" din Dallas este unul din centrele noastre principale).

Aici, subiectul va fi hipnotizat la nivelul patru, unde nu va mai putea diferenția binele de rău. (acest lucru se va realiza la unitatea medicală de la Fermă – unul dintre spitalele noastre. Dacă va avea de îndeplinit o misiune importantă, programarea se va realiza la ansamblul Stony Mountain"'). La nivelul patru se pot scrie și rescrie diverse programe în creierul subiectului. Orice comandă este acceptată la acest nivel. La acest nivel se poate modela o personalitate complet nouă, o istorie personală rescrisă, iar subiectul poate fi făcut să creadă orice este necesar pentru a duce la îndeplinire sarcina care îi va fi încredințată. Îi vor fi date o nouă viață și o nouă identitate în alt stat și oraș. Va avea carnet de șofer, mașina, cont bancar, pașaport, carduri, certificatul de naștere și toate mărunțișurile – precum poze ale familiei (care nu există în realitate). Subiectul și pacientul (unul și același) are acum un program de îndeplinit (care crede că este al lui), și este pregătit pentru nivelul cinci de hipnoză. La acest stadiu, este atașat creierului său un cuvânt cheie sau o secvență numerică sau o comandă vocală. Acesta este de regulă cunoscut ca și declanșator, care va activa subiectul să acționeze.

Viața subiectului continuă ca o viața normală și uneori chiar folositoare celorlalți, până când i se cere să îndeplinească programele implantate la nivelul patru de hipnoză; când este activat declanșatorul subiectul devine de nerecunoscut. Nu există o amintire

în subconștient a vreunei hipnoze. Dacă subiectul a înfăptuit o acțiune violentă, acesta nu va percepe că el a făcut acea acțiune. Doar psihiatrii care cunosc această formă a comportamentului subconștient vor putea găsi piste care să ducă dincolo de nivelele de control unu și doi.

Am asistat personal la programarea de nivel 1-5, și am fost supus la programarea de nivelul trei.

Dacă subiectul are un IQ ridicat (de preferință în jurul valorilor 130-140), poate asimila rapid toată informația care îi este furnizată. Toate grupările patriotice, grupurile de muncitori obișnuiți precum și muncitorii din corporațiile mari (firme ce au contracte cu guvernul) au printre ei cel puțin unul sau doi subiecți „în așteptare".

Proiectul Clear Eyes implică întotdeauna un grup violent din cadrul unei comunități. Incidentul OKC era clar un rezultat al Proiectului Clear Eyes. Grupul lui Tom Valentino este mecanismul declanșator pentru Open Eyes. Și Waco era un grup gen Open Eyes care avea o sarcină specifică de îndeplinit. Randy Weaver era programat mental, însă a devenit un subiect scăpat de sub control. Robert Hunt era un agent care a fost pus în așteptare. Nu trebuie să așteptăm mult până să-l vedem pe Bob Hunt îndeplinindu-și adevăratul său scop final.

Trebuie să amintim că există mai multe nivele prin care serviciile secrete își duc la îndeplinire sarcinile. Vă amintiți Jonestown? Unul dintre ai noștri a luat-o razna deoarece a existat în grup un subiect gen Clear Eyes. Când a început să tragă pe pistă, a devenit auto-distructiv. Persoana care a fost ucisă (Congresmanul Leo Ryan) a știut că este vorba de o operațiune guvernamentală. Clear Eyes a fost activat (printr-o frecvență izolată) din greșeală! Nu se mai puteau opri omorurile. Toți adepții erau programați cel puțin până la nivelul trei. Au fost doar trei morți atribuite cianurii, restul au fost omoruri prin împușcare. Acum este mai clar modul lor de lucru. Sunt bucuros că am ieșit cu bine din asta."[20]

Note:

1. Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ținut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, Aprilie 18, 1996
2. Estabrooks, G.H., "Hypnosis Comes of Age," *Science Digest*, aprilie 1971
3. Ibid.
4. Estabrooks, Dr. George, citat în *Human Rights Law Journal*, "Freedom of the Mind as an International Human Rights Issue," Vol.3, No. 1-4
5. Ibid.
6. Restak,Richard M. *The Brain: The Last Frontier*. NewYork:WarnerBooks,"79
7. Lawrence, Lincoln, și Thomas, Kenn. *Mind control, Oswald & JFK: Were We Controlled?* Kempton, Illinois: Adventures Unlimited Press, 1997
8. Russell, Dick. *The Man Who Knew Too Much*. New York: Carrol & Graf, "92
9. Estabrooks, Dr. George, citat în Human Rights Law Journal
10. Thornley, Kerry, coresponță cu autorul, august 30, 1997
11. Constantine, Alex. *Physic Dictatorship*. Portland, Oregon: Feral House, "95
12. Bowart, Walter, "Leading Psychiatrist Blows Whistle on Profession: Proves 50+ Years of Mind Control", *MindNet Journal*, Vol.1, No.94, www.visitations.com/mindnet/MN16A.HTM; Ross
13. Craig, John S., "JFK Redux: The Sinister World of David Ferrie," *Steamshovel Press*, Toamna 1996; Coleman, Loren, "The Occult, MIBs, UFOs and Assassinations," *The Conspiracy Tracker*, Decembrie 1985; citat în Constantine, *Psychic Dictatorship in the U.S.A.*; Greenfield, Rev. Dr. Allen H. Greenfield, "The Secret History of Modern Withcraft," manuscris nepublicat care se află în posesia autorului
14. Lawrence
15. Kaiser, Robert Blair. *R. F. K. Must Die!* New York: Grove Press, 1970
16. Williams, Day, ed. Sirhan Sirhan is Innocent of the Assassination of Senator Robert Kennedy. "Facts About the Kennedy Assassination." Carson City, Nevada:1998
17. Ibid.
18. Perry, Maury. *The Ultimate Evil*. New York: Bantam Books, 1987; Indge, John, "Poolside with John Judge," *Prevailing Winds*, nedatat; Bresler, Fenton. *Who Killed John Lennon?* New York: St. Martin's Press, 1989
19. Harr, Dan, "CIA Programming," *MindNet Journal*, Vol.1, No. 47, www.visitations.com/mindnet/MN16A.htm
20. Bowart, Walter, "Operation Open Eyes: Disaffected Spook Spills SEAL Mind Control Experiences," *MindNet Journal*, Vol. 1, No. 72, www.visitations.com/mindnet/MN16A.htm

CAPITOLUL 9
Camera de groază a doctorului Cameron

Pentru a scăpa de problemele privind jurisdicția, multe din experimentele CIA din perioada programelor MKULTRA au fost desfășurate în Canada și alte țări străine. Printre primele finanțări au fost cea a lui James Tyhurst care în 1951 a făcut parte din comitetul de supervizare a proiectelor ARTICHOKE și BLUE-BIRD. Tyhurst a condus cercetări asupra efectelor LSD asupra a peste 300 pacienți la Spitalul Hollywood din Vancouver și a fost sprijinit cu fonduri de către Comitetul de cercetări și apărare canadian. Și Abram Hoffer și Humphrey Osmond în Sakatchewan, au beneficiat de fonduri de la CIA pentru cercetarea efectelor LSD-ului.[1]

„Studii experimentale a schimbărilor comportamentale" era un alt program inițial de control al minții al CIA, desfășurat tot în Canada, contractul X-38 fiind atribuit lui Dr. Donald O. Hebb de la Universitatea McGill în 1951. Au fost studiate deprivarea senzorială și izolarea în timpul interogatoriilor, primii subiecți voluntari fiind studenți ai universității. După izolare prelungită, mulți subiecți au ajuns la punctul în care nu mai distingeau diferența dintre starea de veghe și cea de somn.

Printre cele mai macabre experimente, după Inchiziție, au fost finanțate de CIA și întreprinse de Dr. Ewen Cameron. Acest Dr. a fost susținut cu fonduri de către guvernul canadian, Fundația Rockefeller și Fundația Gershickter. Cameron a studiat la Ospiciul Regal din Glasgow, Scoția, cu savantul eugenist Sir David Henderson. Mai târziu a preluat departamentul de psihiatrie a Institutului Allen Memorial de la Universitatea McGill din Montreal, care era de asemenea sprijinit de banii lui Rockefeller. Directorul CIA Allen Dulles a etichetat Allen Memorial ca fiind „o bună sursa de șoareci umani de laborator"

În perioada anilor 1950 Cameron cu siguranță nu a fost un cercetător de mâna o doua; a fost unul dintre cei mai influenți psihiatrii la nivel global. El a fondat filiala canadiană a Federației

mondiale de sănătate mentală, împreună cu generalul de brigadă de la Tavistock, John Rawlings Reese. Cameron a devenit preşedintele a numeroase organizaţii importante de psihiatrie, inclusiv al unor organizaţii din Canada, SUA sau mondiale.

Se pare că Dr. Cameron s-a pliat la dictonul francmasonic „*Ordo Ab Chao*" şi era hotărât să transforme pacienţi – unii din ei suferind de afecţiuni psihice minore, precum nervozitate sau depresie uşoară – în zombi, utilizând tehnici teribile. Printre altele droga pacienţii cu Thorazine, Nubutal şi Seconal şi apoi îi trezea cu amfetamine. După aceea le erau administrate şocuri electrice la voltaje de 40 de ori mai mari decât cele considerate sigure de majoritatea experţilor din acea perioadă. Apoi pacienţii erau duşi în saloanelor lor şi legaţi, iar timp 30 zile erau supuşi unui proces numit „psychic driving" (comandă psihică), repetiţia unor comenzi, cu cuvinte selectate din profilurile lor psihologice. Pacienţii erau supuşi privării senzoriale până la 65 zile, sau aduşi în starea de comă cu ajutorul medicamentelor, timp de săptămâni.

Cameron se întreba „dacă modelele de comportament ale adulţilor pot fi şterse printr-un proces fiziologic care să atace reţeaua neuronală. Se poate ca adulţii să devină virtual fără nici un model"? Pot fi ei readuşi la o stare de copilărie neurologică şi psihologică, pentru o scurtă perioadă de timp, iar apoi să fie introduse noi modele comportamentale?"[2] Cu alte cuvinte, Cameron întreprindea ceva nu foarte diferit faţă de abordarea Goals 2000 ce este folosită actualmente în învăţământul din SUA.

Linda McDonald este una din multele persoane care îşi aminteşte că a fost tratată de către Dr. Cameron. Experienţa ei a fost descrisă de către Dr. Colin Ross într-o prelegere la a Noua Conferinţa Anuală Clinică din Vest a Traumei şi Disocierii, în aprilie 1996:

„Ea avea 25 ani când a mers la Universitatea McGill pentru a fi tratată pentru o depresie uşoară post-traumatică. A împlinit 26 ani în perioada când era spitalizată, din Martie până la începutul lui septembrie, 1963. În perioada când a fost internată, a primit 102 tratamente ECT (terapie electro-convulsivă), folosindu-se metoda Paige-Eusell, în care butonul este apăsat de şase ori într-o şedinţă

de tratament, în loc de o singură dată. I s-a mai prescris optzeci de zile de barbiturice şi neuroleptice care induc somnul. Dispun de fapt nu doar de mărturia ei, ci şi de dosarul medical semnat de Ewen Cameron, împreună cu înregistrările efectuate de asistente care confirmă acestea. Prin urmare ceea ce vă prezint nu sunt zvonuri, este vorba de dosarul real. Aceste documente au fost prezentate de CIA la solicitarea curţii.

Dintr-o persoana cu o stare psihica echilibrată ea devine deprimată. Starea ei de sănătate s-a degenerate într-un mod dramatic. Ajungând la incontinenţă urinară şi fecală, fiind total dezorientată, nu putea să spună cine este sau anul în care ne aflăm, nu-şi recunoştea copii sau soţul. Însă gradat şi-a revenit. La momentul externării este trimisă acasă să trăiască cu copii şi soţul ei, să-şi reia viaţa sexuală alături de soţul ei – însă ea nu ştia cum să conducă maşina, să citească, să gătească sau să folosească toaleta. Nu numai că nu ştia ce implică sexualitatea, dar nu ştia prea bine cine este soţul ei, şi nici măcar nu înţelegea conceptul de soţ. Treptat îşi revine din punct de vedere neuro-fiziologic, şi după multe luni de recuperare treptată, ajunge în punctual în care a fost învăţată să facă omletă. Înainte de asta era o mamă şi o gospodină competentă. Când copii ies afară să se joace, ea nu îşi amintea după 30 secunde unde se află aceştia, şi astfel şi-a construit o hartă a zonei, în care înfige pioneze pentru a marca unde se joacă copii ei. Altfel, ar intra în panică şi nu şi-ar da seama ce se petrece."[3]

Mary este o altă persoană care îşi aminteşte că a fost violată de procedurile de spălare a creierului conduse de Dr. Cameron. Ea s-a născut în Halifax, Canada, în 1947, la scurt timp după ce tatăl ei a părăsit armata. Copilăria şi-a petrecut-o în Ontario, Canada. Îşi aminteşte că a fost luată din casa ei de mai multe ori, pentru experimente de control mental. Ea crede că aceste experimente au avut loc în partea de nord a statului New York şi la baza canadiană Uplands, de lângă Ottawa, Canada. Experimentele se desfăşurau într-o clădire numită „Casa de joacă". Mary spune că aici, într-o cameră care avea ziduri dar nu avea tavan, i-a fost implantat prin nări un dispozitiv electronic, care a fost fixat în spatele ochilor. Îşi

mai aminteşte că era suspendată în aer, curentul electric trecând prin trupul ei, făcând-o să aibă spasme. „Era oribil, fiindcă eram conştientă, dar ei controlau corpul meu, şi nu îi puteam opri. Era ca şi cum eram un robot."

Mary relatează cum a suferit electroşocuri, privare senzorială, a fost drogată şi abuzată sexual. A spus că aceste experimente i-au distrus viaţa. Căsniciei s-a destrămat când avea douăzeci de ani şi nu a putut întemeia o altă relaţia din acel moment. În 1986 a suferit o cădere nervoasă completă.

În anii 1990, i s-au declanşat în memorie unele amintiri parţiale despre ea, ce implicau electroşocuri în spitale, şi astfel s-a simţit încurajată să investigheze ceea ce s-a petrecut în copilăria ei. A mers la biblioteca locală şi a citit o carte despre experimentele MKULTRA în care erau şi poze ale lui Dr. Cameron. Când a văzut poza lui Cameron a fost inundată de un val de amintiri. A devenit isterică şi a crezut că o să moară. "

În 1991, revista *Maclean's* a precizat că guvernul Mulroney a desemnat o comisie formată dintr-un singur avocat (un membru conservator învins, George Cooper din Halifax... loial regimului care deţine răspunsul la viitoarea lui...) pentru a investiga plângerile a nouă victime a lui Dr. Cameron. Nouă dintre miile de persoane despre care se ştie că au fost abuzate. Cooper a recomandat ca fiecare victimă să fie despăgubită cu 100.000$, însă nu pentru că guvernul a făcut ceva greşit, ci ca „o expresie a sentimentului de solidaritate pentru evenimentele care s-au petrecut cu intenţii bune, dar care au avut urmări nefaste.

Cameron s-a retras din camera sa a ororilor în 1964, şi a murit de atac de cord în timpul unei ascensiuni montane în 1967. În cele din urmă CIA a reuşit să stabilească o înţelegere financiară cu câţiva dintre oamenii a căror vieţi au fost distruse de Cameron şi acoliţii săi.[4]

Note:

1. Dr. Colin Ross interviu, Duminică, Aprilie 6, 1997 la CKLN-FM 88 în Toronto, Canada. Interviu condus de Wayne Morris
2. Bowart, Walter. *Operation Mind Control.* New York: Dell, 1977; Lee and Shlain. *Acid Dreams.* New York: Grove Press, 1985; Constantine, Alex. *Psychic Dictatorship in the U.S.A.* Portland, Oregon: Feral House, 1995; Thomas, Gordon. *Journey Into Madness: The True Story of Secret CIA Mind Control and Medical Abuse.* New York: Bantam Books, 1989; Victorian, Armen, „United States, Canada, Britain: Partners in Mind Control Operations," *MindNet*, Vol. 1, No. 81, visitations.com/mindnet/MN16A.htm; Chaitkin, Anton, „British Psychiatry: From Eugenics to Assassination," *EIR*, Octombrie 7, 1994
3. Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ţinut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, Aprilie 18, 1996
4. "Ewen Cameron and the Sleep Room," *The Fifth Estate* television show, Canadian Broadcasting Corporation, Ianuarie 6, 1998; Bronskill, Jim, "Mind Games," *Ottawa Citizen*, Septembrie 13, 1997; *Maclean's*, Martie 13, 1991; Cockburn, Alexander şi St. Clair, Jeffrey, " CIA's Sidney Gottlieb: Pusher, Assassin & Pimp," declaraţie pentru presă de la *Counter Punch* la www.newsun.com/Counter.html

CAPITOLUL 10
Implanturile electronice şi Dr. Delgado

În anul 1870 doi cercetători germani pe nume Hitzig şi Fritsch au stimulat cu impulsuri electrice creierul unui câine, demonstrând că diferite regiuni ale creierului erau centrii ale funcţiilor motorii. Americanul Dr. Robert Bartholow din America, a demonstrat după patru ani, că acest fapt era valabil şi în cazul omului. Până la sfârşitul secolului, Germanul Fedor Krause putea să facă o hartă electrică sistematică a creierului uman, folosind pacienţi conştienţi care sufereau operaţii pe creier.[1]

Un alt pionier al cercetărilor despre stimularea electrică a creierului a fost Walter Rudolph Hess, care şi-a început cercetările ESB în anii 1930, prin administrarea şocurilor electrice prin ace subţiri care penetrau craniul pacienţilor.

Între anii 1940 şi 1950, Wilder Penfield, un neurochirurg la Universitatea McGill, a efectuat experimente de stimulare electrică a creierului asupra pacienţilor care erau operaţi pe creier. Una din descoperirile lui Penfield era că aplicarea electricităţii asupra

pacienților în stare de veghe putea induce amintirea unor evenimente trecute.[2]

Începând cu 1949, Departamentul de Psihiatrie și Neurologie a Universității Tulane a condus experimente de implantare a unor electrozi în creierul pacienților. Conform unui raport al echipei de acolo, „Prin implantarea electrozilor în arii predeterminate ale creierului pacienților, capabili să-și amintească gânduri și sentimente, am reușit să facem inestimabile observații de lungă durată..."[3]

Alți pionieri ai cercetării stimulării directe a creierului au fost Robert G. Heath, de la Școala de Medicină a Universității Tulane, în New Orleans și colaboratorul său Dr. Russel Monroe. Începând cu anul 1950, susținuți financiar de către CIA și armată, au implantat 125 de electrozi în creierele subiecților, și au experimentat injectarea de droguri direct în creier, prin intermediul unor tuburi mici; aceste droguri includ LSD, psilocibină și mescalină. Una din recomandările memorabile ale lui Heath, a fost că lobotomia ar trebui efectuată nu doar ca o măsură terapeutică, ci și pentru a ușura munca cercetătorilor. [4]

Îl citățm pe Heath: „Mai demult puteam lăsa electrozii în creier doar pentru câteva zile; stăteam treji toată noaptea făcând înregistrări. După ce ne-am rafinat metodele am început să lăsăm electrozii câțiva ani, astfel încât pacienții să poată fi restimulați când simptomele reapar. În cele din urmă vom dezvolta un stimulator cu sursă de energie internă autonomă care poate furniza o stimulare continuă."[5]

Heath și Monroe au demonstrat că prin implantarea electrozilor în creierul subiecților puteau fi induse și stopate o varietate de stări mentale și emoționale, inclusiv frica, senzații de bunăstare, senzații sexuale, precum și controlarea memoriei și halucinații create artificial. Aceste emoții și gânduri, create selectiv de către cei care aveau acces la butonul ce inducea curentul electric, puteau fi folosite în maniera lui Pavlov, pentru recompensă sau pedeapsă.[6]

Heath a realizat un experiment asupra unui subiect denumit „B-19", un bărbat tânăr homosexual. Heath a încercat tratarea homosexualității prin inserarea electrozilor în creierul său, inclusiv

în septum, unul din centrii plăcerii din creier. Când Heath activa electrozii, bărbatul experimenta ceva similar cu un orgasm lent. Pacientului i se arătau filme pornografice cu conținut heterosexual în timp ce electricitatea străbătea electrozii, pentru a redirecționa orientările sale de plăcere și a bascula interesul sexual dinspre bărbați spre femei. În cele din urmă bărbatului i s-a dat posibilitatea controlului asupra impulsurilor electrice; într-o perioadă de trei ore a apăsat butonul de peste 1500 de ori, pentru a avea orgasme. Apoi, i-a fost adusă la Universitatea Tulane o prostituată în vârstă de 22 ani și au fost înregistrate undele cerebrale ale bărbatului, în timp ce făcea sex cu ea. [7]

Până în 1976, Heath construise un „stimulator cerebral" destinat să stimuleze electric creierul printr-o rețea de mici electrozi inserați în spatele craniului, sub cerebel. Primele versiuni ale stimulatorului includeau baterii ce erau purtate de către pacient în buzunar, iar la modelele ulterioare bateriile erau implantate în abdomen.[8]

Heath nu era singura persoană care se gândea să folosească implanturi pentru control. În 1956, Curtiss Shafer, ce muncea ca inginer electrician la Norden-Ketay, făcea următoarea recomandare la Conferința Națională de Electronică din Chicago. Shafer spunea: „Ultima cucerire în domeniul bio-controlului va fi însăși omul. Subiecților controlați nu le va fi permis să gândească ca indivizi. La câteva luni după naștere un chirurg va implanta un dispozitiv în craniul fiecărui copil, electrozii ajungând la diferitele zone ale țesutului cerebral."

„Percepțiile senzoriale și activitatea musculară ale subiectului vor putea fi modificate sau controlate de semnale bio-electrice care sunt emise de stații controlate de stat."[9]

Agențiile secrete și-au manifestat de timpuriu interesul pentru posibilitatea stimulării electrice directe a creierului. Într-un raport al proiectului 94 din cadrul proiectului CIA MKULTRA, datat octombrie 1960 se spune: „Cercetarea din punct de vedere biologic asupra localizărilor din creier esențiale pentru condiționare și control în cazul animalelor a fost finalizată... a fost demonstrată fezabilitatea acțiunilor de control la distanță la mai multe specii de

animale. Cercetările curente vizează îmbunătățirea tehnicilor."

Un raport al unei echipe de cercetători a CIA către directorul adjunct al agenției din 21 aprilie 1961 stipula: „În prezent credem că suntem aproape de a dezvolta un sistem prototip prin care câinii pot fi conduşi pe teren chiar în afara razei vizuale, la o anumită distanță față de operator...În plus față de valoarea practică operativă, acest fenomen este o unealtă utilă în cercetarea din domeniul științelor comportamentale. Dr. (nume șters din documentul original) aplică şi exploatează cunoştințele noastre din acest domeniu şi asigură date pentru dezvoltarea unor aplicații viitoare ale agenției, în domeniile generale ale comportamentului uman, evaluare indirectă şi metode auxiliare în interogatoriu."

Dr. Jose Manuel Rodriquez Delgado, de origine hispanică, care a studiat medicina şi a predat fiziologia la Madrid, este o figură important în cadrul primelor cercetări ale CIA din domeniul controlului mental. Delgado este cel care a perfecționat *stimoceiverul*, un dispozitiv electronic minuscul care este implantat în creierul oamenilor sau animalelor şi transmite impulsuri electrice direct la creier.

Delgado a venit în SUA în 1950 pentru a lucra la Universitatea Yale, unde va rămâne pentru mai mult de 20 de ani. A fost finanțat de mai multe organizații, printre care Oficiul Inteligenței Navale, care era folosit de regulă pentru a canaliza fonduri ale CIA. Spre deosebire de mulți dintre cercetătorii de la periferia domeniului controlului comportamental, care căutau anonimitatea, suntem familiarizați în bună măsură cu cercetările timpurii ale lui Delgado, deoarece a publicat o carte despre acest subiect, *Controlul minții: Spre o societate psihocivilizată*, precum şi alte monografii mai puțin cunoscute.

Într-un raport medical din 1967 intitulat "Intervenția omului în funcțiile intracerebrale", Delgado relata că: "...am început să influențăm baza fiziologică a minții, iar cercetările științifice au stabilit că:

Putem experimenta cu mecanismele intracerebrale responsabile pentru inițierea, dezvoltarea şi menținerea unor funcții comportamentale şi mentale...Cea mai mare provocare, de departe,

este posibilitatea că putem substitui – cel puțin parțial – funcțiile mentale."

În aceeaşi monografie Delgado spune că a inventat mai multe tipuri de implanturi cerebrale. Un asemenea dispozitiv a fost "stimulatorul radio" care producea impulsuri electrice şi care putea fi controlat prin unde radio.

"Stimulatorul programabil" a fost un alt tip de implant pentru creier. Delgado spunea că "avantajul stimulatorului programabil îl reprezintă faptul că este auto-suficient şi nu este dependent de undele radio, prin urmare mobilitatea subiectului nu este limitată, fiind un argument important pentru posibilele aplicații a acestui dispozitiv pentru terapia ambulatorie."

Un alt tip de stimoceiver este *injectorul radio*. Subiecții cărora li s-a implantat acest dispozitiv sunt, conform spuselor lui Delgado, echipați cu electrozi modificați, atașați pentru a se realiza acordări fine, formând ansambluri numite *chemitrodes* care sunt atașate permanent creierului. Administrarea substanțelor chimice este efectuată cu o *pompă chemotrodică* special concepută, care măsoară 40X18 mm în greutate de doar 18 grame; pompa constă în două compartimente de plastic separate de o membrană elastică. Un compartiment este umplut cu lichid spinal sintetic sau o altă soluție care trebuie injectată, iar celălalt compartiment este umplut cu Hydrozoan. Când este trecut un anumit curent electric prin al doilea compartiment, este degajat un gaz, a cărui presiune face ca substanța chimică să fie injectată prin chemotrod. [10]

Într-un interviu, Delgado a spus că: "Creierul este ca un ocean prin care puteam naviga fără a avea vizibilitate, şi să ajungem la destinație bazându-ne pe ghidarea instrumentelor."[11]

Ceea ce are în vedere Delgado când folosește termenul "ghidarea instrumentelor" este blocarea craniului subiectului într-o cuşcă de metal atașată la un braț metalic care are fie un ac lung hipodermic (pentru stimulare chimică) sau un electrod subțire de oțel care este şi el legat la zeci de fire. Se poate ajusta poziția capului lateral şi vertical până când acul sau electrodul sunt poziționate într-o gaură care a fost dată anterior în craniu."[12]

La scurt timp Delgado a mai apărut cu un dispozitiv, un *stimoceiver transdermal* care oferă informații despre reacțiile subiectului la stimuli electrici sau chimici. Delgado declara: "Noul sistem descris aici este bazat pe implantarea sub piele, a unui mic instrument, fără baterii, care este alimentat de energia captată transdermal, și este capabil să stimuleze trei zone diferite ale creierului, permițând controlul de la distanță...."[13]

Dr. Colin Ross descrie un alt experiment efectuat de către Delgado:

"El...descrie o inovație tehnică la un băiat de 11 ani care avea implantați electrozi fără vreun motiv terapeutic. Înainte erau necesare fire care să conecteze cutia transmițătorului direct la electrozii care erau înfipți prin craniu. În cazul acestui băiat de 11 ani, Jose Delgado s-a gândit cum să construiască un transmițător la distanță, fără să mai fie nevoie de fire. El descrie cum apăsa un buton al transmițătorului, iar acest băiat care era normal, începea să fie confuz asupra identității sale, să se întrebe dacă este băiat sau fată și să dorească să se căsătorească cu Jose Delgado. Apoi apasă alt buton și acest comportament dispare brusc."[14]

Aceste inovații din domeniul implanturilor cerebrale sunt de fapt un nivel incipient al cercetărilor lui Dr. Delgado, care ulterior au fost depășite cu ani lumină. Descoperirile importante ale tehnicii care au apărut după aceea sunt descrise în cartea *„Comunicarea transdermală cu două sensuri a creierul"*, publicată în 1975. Deja Dr. Delgado a reușit să conecteze implanturile cerebrale la computer. Această monografie consemnează:

„Cel mai interesant aspect al stimoceiverului transdermal este capacitatea de a efectua înregistrări și stimulări simultane ale funcțiilor cerebrale, prin urmare permițând stabilirea unor feed-back-uri și a programelor de excitare la cerere, cu ajutorul computerului. Odată cu miniaturizarea și complexitatea mărită a dispozitivelor electronice, poate fi posibil să comprimăm într-un cip circuitele necesare pentru un mic calculator, care poate fi implantat subcutanat. În acest fel, ar putea fi creat un nou instrument auto-suficient, capabil să primească, să analizeze și să trimită informația

înapoi la creier, să stabilească legături artificiale între zone ale creierului între care nu există legătură în mod normal, să ofere feed-back funcțional și programe de stimulare la apariția unor modele pre-determinate."

Mai departe lucrarea continuă: „Explorarea transdermală cu două sensuri a creierului, oferă următoarele posibilități:

1. EEG [electroencefalogramă] profundă și de durată, cu scopul de a monitoriza fenomenele fiziologice, farmacologice și psihologice, în cazul subiecților care nu sunt internați

2. Stimularea electrică de durată a creierului pentru a influența răspunsurile autonome somatice și comportamentale sau pentru a furniza informația direct la receptorii senzoriali ai creierului

3. Comunicarea dintre creier și computer în ambele sensuri pentru stabilirea legăturilor intracerebrale artificiale și a circuitelor de feed-back

4. Aplicații clinice umane a programelor de stimulare „la cerere", declanșate de modelele electrice pre-determinate."[15]

Multe articole de popularizare a lui Delgado și a muncii lui ne fac să credem că principalul lui scop pe care îl urmărea era reabilitarea celor bolnavi mental sau fizic. Însă nu acesta este adevărul. Delgado era un monstru al controlului, surprins în flagrant. De exemplu Delgado a efectuat experimente pentru schimbarea ordinii sociale la animale. O bază a acestor experimente era o insulă din arhipelagul Bermude, unde Delgado menținea o populație de maimuțe gibon în libertate, având implanturi electronice, folosind dispozitive electrice pentru a construi și distruge ordinea socială a acestor primate, ca și cum ar demola piesele unui domino.[16]

Delgado s-a reîntors în Spania natală în anii 1970, unde a primit de fațadă postul de profesor de fiziologie la Universitatea din Madrid. A continuat experimentele cu subiecți umani și în Spania, deși aceste cercetări nu au fost publicate. Conform raportului unui doctor care era prieten cu Delgado, unul din experimentele întreprinse era stimularea creierului la oamenii în vârstă pentru a produce orgasme sexuale continue. [17]

În anii 1980, Delgado a schimbat orientarea cercetărilor lui.

Muncind în camera cu numărul 100 de la spitalul Ramon y Cajal din Madrid, a început să cerceteze modificarea fiziologiei și a modelelor creierului în urma emisiilor electromagnetice. Delgado a spus: „Mai trebuie efectuate multe cercetări. Considerând și viitoarele descoperiri, sunt convins că vom putea corecta activitatea anormală a creierului omului fără mijlocirea operației sau a medicamentelor."[18]

Într-un interviu, Delgado a declarat că undele electromagnetice pentru controlul minții sunt deja eficiente și pot fi utilizate pe o rază de trei kilometri.[19]

E interesant că o parte a nucleului cercetărilor lui Delgado era genetica, fiindcă a descoperit că câmpurile electromagnetice de frecvență joasă pot modifica structura ADN. Delgado spunea că „Înțelegerea noastră asupra geneticii este foarte mărginită în momentul prezent. Dar dacă putem produce mutații letale cu câmpuri EMF, probabil că în viitor vom putea folosi această tehnică pentru a produce schimbări comportamentale."[20]

Sumarizând filosofia sa, Delgado remarca: „Această cunoaștere nouă este așa de importantă încât cred că ar trebui să schimbe radical concepția sistemului nostru educațional, care crede în sfințenia indivizilor, considerând că un individ există încă de la naștere. Această credință nu este adevărată. Iar această știință va demonstra eroarea democrației, care susține drepturile omului; această credință a democrației nu este adevărată. Deoarece noi formăm acest individ, îi construim creierul, noi facem vrând nevrând diferențele pe care le dorim sau le respingem."[21]

Fiind un vizionar de factură orwelliană, Delgado spunea: „Privind în viitor, putem prevedea că tele-înregistrarea și tele-stimularea creierului vor fi larg folosite."[22]

Un alt cercetător care s-a specializat în implanturile cerebrale este Dr. Stuart Mackay, care în 1968 a scris un material intitulat *Telemetrie bio-medicală*. Mackay spunea: „Printre mulțimea de instrumente folosite azi sunt transmițătoarele radio miniaturale care pot fi înghițite, purtate, sau pur și simplu implantate atât la oameni cât și la animale. Acestea permit studiul simultan al comportamentului și funcțiilor fiziologice. Scopul observațiilor este prea larg, și vom da

doar câteva exemple... Posibilitățile sunt limitate doar de imaginația cercetătorului."[23]

La începutul anilor 1970, în revista de drept *Crimă și justiție* a fost publicat un articol semnat de Barton L. Ingraham și Gerald W. Smith, intitulat; *Folosirea dispozitivelor electronice la observarea și controlul comportamentului uman și posibilele aplicații în reabilitare și control.* În acest articol putem citi:

„În viitorul apropiat, tehnologia digitală va face posibilă o alternativă la închisoare. Dezvoltarea sistemelor de telemetrie a informației de la senzori implantați în sau pe corp va putea face în curând posibilă observarea și controlul comportamentului uman, fără a exista contact direct. Prin intermediul dispozitivelor telemetrice, va fi posibil să menținem o supraveghere permanentă a subiectului și să intervenim electronic sau fizic pentru a influența și controla comportamentul selectat. Astfel va fi posibil să exercităm controlul asupra comportamentului, de la distanță, fără vreun contact fizic. Posibilele implicați pentru criminologie și sistemul de corecție a acestor dispozitive telemetrice este extrem de important."[24]

În timpul războiului din Vietnam, a fost efectuată o intervenție pentru a influența comportamentul soldaților de către o echipă de psihologi de la CIA, la închisoarea Bien Hoa lângă Saigon, und erau detașați ca parte a infamului Program Phoenix. Membrii suspecți ai Frontului Național de Eliberare au fost aduși în această închisoare și s-a început experimentarea. În unul din aceste experimente, trei prizonieri au fost anesteziați, iar apoi li s-au implantat electrozi în creier. Când s-au trezit au fost duși într-o încăpere unde erau la vedere cuțite. Au fost observați de către psihiatrii în timp ce electrozii trimiteau curent în creierul lor. Ei sperau că prizonierii o vor lua razna și se vor ucide unii pe alții cu cuțitele, furnizând astfel o notă suculentă în rapoartele psihologilor CIA. Spre dezamăgirea lor, nu s-a produs aceasta. Prizonierii cu electrozi în cap s-au dovedit nefolositori; au fost executați sumar prin împușcare, iar corpurile arse.[25]

În SUA, în anul 1972 în Jackson, doctorii de la Universitatea Mississippi implantau electrozi în creierul copiilor de culoare,

în vârstă de doar 5 ani, cu scopul de a controla comportamentul „hiperactiv" și „agresiv". Într-un raport al Dr. Peter R. Breggin putem citi că „Erau implantați electrozi în creierul lor, care au fost încălziți pentru a topi regiunile din creier care controlează emoțiile și intelectul."[26]

Deși a fost un secret bine păstrat, tehnologia implanturilor cerebrale pentru controlul mental a continuat să fie îmbunătățită de-a lungul acestui secol și continuă să fie aplicată și în zilele noastre de către cei care doresc să ne controleze. Unul din centrele unde continuă aceste cercetări este Universitatea Michigan, Centrul pentru Tehnologia Comunicării Neurale. Conform informației postată pe pagina lor de internet, „centrul a fost fondat pentru a obține resursele necesare pentru a veni în întâmpinarea cererilor crescânde pentru micro sonde cu substrat siliconic fabricate la Universitatea Michigan, Centrul pentru Circuite Integrate. Aceste sonde sunt destinate pentru înregistrarea și/sau stimularea sistemului nervos central."

Note:

1. Morgan, James P., "The First Reported Case of Electrical Stimulation of the Human Brain," Journal of the History of Medicine at www3.oup.co.uk/jalsci/scope/; Zimmerman, M., "Electrical Stimulation of the Human brain," *Human Neurobiology*, 1982
2. Project Open Mind
3. "Stereotaxic Implantation of Electrodes in the Human Brain: A Method for Long-Term Study and Treatment," Health, John, Fontana, Department of Psychiatry and Neurology, Tulane University School of Medicine
4. Heath, Robert G. interviu nedatat la *Omni*; Cannon, Martin, "Mind Control and the American Government," Prevailing Winds, 1994; *Human Rights Law Journal*, "Freedom of the Mind as an International Human Rights Issues," Vol.3, No. 1-4; Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ținut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, Aprilie 18, 1996
5. Heath
6. Cannon, Martin, "Mind Control and the American Government," *Prevailing Winds*, 1994; *Human Rights Law Journal*, "Freedom of the Mind as an International Human rights Issues"; Ross, M.D.

7. Ross
8. Heath
9. Citat în Constantine, Alex. *Psychic Dictatorship in the U.S.A.* Portland, Oregon: Feral House, 1995
10. Delgado, Dr. Jose, "Man's Intervention in Intracerebral Functions, New Haven, Connecticut: Department of Psychiatry, Yale University, School of Medicine, 1967
11. Packard, Vance. *The People Shapers*. New York: Ballentine Books, 1979
12. Packard
13. Delgado; Packard
14. Ross
15. Delgado, Lipponen, Weiss, del Pozo, Monteagudo, și McMahon, "Two-Way Transdermal Communication with the Brain," a co-operative publication of the Medical University of Madrid, Spain, și Yale University Medical School, 1975
16. Packard
17. Corespondență cu grupul de cercetare Spanish NosMan, Aprilie 1999
18. McAuliffe, Kathleen, "The Mind Fields," *Omni*, 1985
19. Corespondență cu grupul Spanish NosMan
20. McAuliffe
21. Deglado, Dr. Jose, citat în *Human Rights Law Journal*, "Freedom of the Mind as an International Human Rights Issue," Vol. 3, No. 1-4
22. Delgado, Jose, "Radio Stimulation of the Brain in Primates and Man," New Haven, Connecticut: Department of Psychiatry, Yale university School of Medicine, 1969
23. Mackay, Dr. Stuart, citat în Krawcyzyk, Glenn, "Mind Control Techniques and Tactics of the New World Order, *Nexus*, Decembrie-Ianuarie 1993
24. Ingraham și Smith, "The Use of Electronics in the Observation and Control of Human Behavior and its Possible Use in Rehabilitation and Control," *Crime and Justice*, 1972
25. Cockburn, Alexander și St. Clair, Jeffrey, "CIA's Sidney Gottlieb: Pusher, Assassin & Pimp," declarație pentru presa de la *CounterPunch*
26. "Recent FDA Decision Highlights Ethical Issues in Drug Research On Children," Peter R. Breggin, M.D.

CAPITOLUL 11
Devenind un robot

În anii 1950 şi 1960 America, care suporta deja povara programelor de control mental, a manipulării media, a „revoluţiei sexuale" a lui Kinsey, era pregătită pentru încă o operaţiune ambiţioasă: restructurarea societăţii cu ajutorul drogurilor psihedelice şi a misticismului.

Deşi pare ilogic la prima privire, răspândirea LSD-ului în lume, acompaniat de o injectare de religie mistică, se potriveşte chiar bine cu intenţia Noii Ordini Mondiale – şi a eugeniei – de control al populaţiei şi crearea unei lumi „post-tehnologice". Considerând că planeta este suprapopulată şi că resursele se împuţinează datorită folosirii lor de către mase, vizionarii sociali distopieni, reprezentaţi de cei de la Tavistock şi Clubul de la Roma, au trâmbiţat repetat că soluţia este reîntoarcerea la un misticism primitiv – cel puţin pentru marea majoritate a populaţiei lumii. Şi acest primitivism, conform viziunii lor, putea fi implementat prin folosirea drogurilor şi a misticismului.

În mod straniu se pare că LSD-ul este un sub-produs al ocultismului german. Conform cu căpitanul Alfred Hubbard (un agent tip „Johnny Appleseed al LSD-ului"), drogul a apărut cu câţiva ani înainte de descoperirea oficială de către Albert Hoffman, în cadrul unui proiect întreprins de membrii grupului antropozofic al lui Rudolf Steiner – un descendent al grupului teosofic ocult a doamnei Blavatsky - pentru găsirea unei „pilule a păcii". Istoria documentată a LSD-ului însă începe mult mai târziu.

Cel mai important susţinător a drogării cu acid în America, a fost Aldous Huxley, nepotul imperialistului britanic Thomas Huxley, unul din fondatorii Mesei Rotunde Rhodes. Thomas Huxley, de orientare materialistă, era cunoscut în timpul vieţii ca fiind „buldogul lui Darwin", datorită eforturilor sale de a ataca pe cei ce se opuneau darwinismului, şi era un avocat sincer al genocidului aborigenilor australieni, pe motive eugenice.

Aldous Huxley a fost colaborator de o viaţă cu Arnold Toynbee, care era în consiliul Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale a Mesei Rotunde, şi comandantul Diviziei de Cercetare a inteligenţei britanice. În anul 1971 într-un dialog purtat cu Kei Wakzizumi de la Universitatea Kyoto Sangyo, Toynbee spunea:

„Sunt îndreptăţit să prevăd că o dictatură mondială este calea prin care vom evita să fim distruşi de un război atomic, şi dacă voi trăi să văd aceasta, voi fi pe de-a-ntregul optimist, deoarece nu trebuie să ne aşteptăm că această dictatură să fie permanentă...Mă tem însă că este puţin probabil că va fi instaurată prin propria voinţa sau chiar prin neîmpotrivirea marii majorităţi a oamenilor. Este mai probabil să fie impusă majorităţii, de o minoritate fără scrupule, eficientă şi fanatică, inspirată de o ideologie sau religie. Cred că umanitatea va accepta o dictatură dură, similară celei a lui Lenin, ca pe un rău mai mic decât auto-distrugerea sau continuarea unei anarhii care va duce tot la auto-exterminare. Daca majoritatea opozantă va accepta această dictatură pentru motivele de mai sus, cred că va face alegerea corectă."

Huxley a fost influenţat de socialistul de tip Fabian şi teoretician important al Noii Ordini Mondiale, H. G. Wells, autor al cărţii *Conspiraţia deschisă* şi altor volume care detaliază intenţiile grupărilor ce promovează Noua Ordine Mondială. Wells a fost şeful inteligenţei britanice în timpul primului război mondial, şi a propus crearea unui „creier unic global" – fără a exagera, este o idee similară internetului din ziua de azi – care va funcţiona ca o „poliţie a minţii".

Este cunoscut faptul că Huxley era membru a cultului „Copii Soarelui", o grupare mistică pentru copii a Mesei Rotunde din Anglia; probabil că acest cult împărtăşeşte mai mult decât numele cu gruparea germană *Sonnenkinder*, termenul era folosit pentru a desemna copiii, selectaţi eugenetic, puri din punct de vedere rasial, ai naziştilor germani, *Lebensborn*.

Această legătură este sugerată şi de alte aspecte, pe lângă numele comun. Printre membrii englezi ai grupării Copiilor Soarelui, s-a aflat şi fascistul Sir Oswald Mosley, agentul din cadrul serviciilor secrete britanice George Orwell şi Guy Burgess. Burgess a fost unul

din fondatorii „francmasoneriei homosexuale" şi a „sodomiei înalte" a Apostolilor de la Cambridge, precum şi unul dintre fondatorii confreriei pro-naziste anglo-germane, un agent plătit de reţeaua inteligenţei private a familiei Rothschild şi în fine, şi - rolul său cel mai faimos – a fost şi spion pentru sovietici. Printre alţi membrii ai Cabalei apostolice homosexuale, au fost spionii sovietici Blunt, Philby şi Maclean, care au fost în mare măsură răspunzători pentru compromiterea inteligenţei vestice de către sovietici care a început în anii 1930.

Huxley a fost un colaborator al maiorului John Rawling Reese de la Tavistock, autorul cărţii influente *O bravă lume nouă*. Printre alte idei eugenice prezentate în carte este ideea structurăii societăţii prin hrănirea prin tuburi, a membrilor categoriilor inferioare ale societăţii, fiindu-le refuzată cantitatea optimă de oxigen în timpul dezvoltării fetale, pentru a le reduce inteligenţa.[1]

În *O bravă lume nouă revizuită*, cartea de non-ficţiune ce ea o continuarea a primei cărţi, Reese scria:

„Secolul XXI ... va fi o eră a controlului mondial....Dictatorii de tip vechi nu îşi vor mai avea rostul deoarece vor putea să furnizeze supuşilor lor suficientă pâine, circ, destule miracole şi mistere. Sub o dictatură ştiinţifică, educaţia va funcţiona cu adevărat – cu rezultatul că cei mai mulţi bărbaţi şi femei vor ajunge să iubească să fie supuşi şi nu vor visa niciodată la o revoluţie. Se pare că nu este nici un motiv pentru care o dictatură ştiinţifică riguroasă săi fie vreodată răsturnată".

Huxley a venit din Anglia în SUA la puţin timp după ce au fost publicate primele descoperiri despre LSD, în 1949. A fost urmat de prietenul său Dr. Humphrey Osmond care, o dată ajuns în America a început imediat să pună umărul la programele MKULTRA – inclusiv la convertirea prietenului său la acid – în timp ce Huxley demara zeci de proiecte mistico-religioase ce implicau drogarea cu LSD, atât oficiale cât şi informale. Huxley a fost prieten şi cu George Estabrooks, care a pus bazele creării asasinilor controlaţi mental şi a personalităţilor multiple instalate cu ajutorul hipnozei, şi a lucrat cu Andrija Puharch, unul din primii cercetători ai efectelor câmpurilor

electro-magnetice asupra oamenilor.

Desigur că Huxley era conştient de efectele distribuirii şi consumului larg al LSD-ului. El scria că:

„Să ne gândim acum la un alt fel de drog – care nu este încă descoperit, dar care probabil este chiar după colţ - un drog capabil să facă oamenii fericiţi în situaţii când în mod normal s-ar simţi mizerabil. Un astfel de drog ar fi o binecuvântare, dar o binecuvântare încărcată cu pericole politice importante. Asigurând accesul liber la un drog inofensiv cu efect euforic, un dictator ar putea reconcilia întreaga populaţie a unui stat, într-un caz în care nici o fiinţă raţională nu ar trebui să accepte această reconciliere..."[2]

Huxley era şi prietenul pionului important al CIA, Louis Jolyon West, care se ocupa de programe de control mintal. Acelaşi Huxley a fost responsabil pentru „formarea" a zeci de persoane care au continuat apoi prozelitismul religiei mistice şi a acidului, printre care Alan Watts, Ken Kesey, membrii ai grupului muzical Grateful Dead, şi antropologul Gregory Bateson, care a fost „organizator psihologic" pentru OSS. Cu valul de persoane convertite direct sau indirect de către Aldous Huxley, o întreagă generaţie a fost dezrădăcinată din punct de vedere mental.

Sprijinind ideea că Huxley aveau un alt plan de lucru, decât acela de a ilumina America până la stadiul de Buddha, un memorandum al FBI din 1968 avansa ideea că Jerry Garcia, liderul formaţiei Grateful Dead, era folosit „pentru a canaliza nemulţumirile şi rebeliunea tinerilor în direcţii benigne şi mai puţin ameninţătoare". Nu se ştie dacă Garcia era un jucător conştient în această canalizare.[3]

Acolitul cel mai influent al lui Huxley a fost Dr. Timothy Leary, care în anii 1950 a beneficiat de opt finanţări de la Institutul Naţional pentru Sănătate Mentală, o conductă pentru alocarea de fonduri de către CIA. Leary a fost împins spre LSD de către bunul său prieten, agentul CIA Frank Barron. Într-un interviu pentru revista *High Times* din februarie 1978, Leary a spus:

„Dacă ne uităm înapoi, multe lucruri care credeam că sunt accidentale nu au fost aşa. Întreaga mişcare a LSD-ului a fost sponsorizată iniţial de CIA, care are principalul merit. Eu nu aş fi

fost astăzi aici, dacă nu ar fi existat viziunea şi prestigiul psihologilor de la CIA, prin urmare să mulţumim Agenţiei pentru că este cu adevărat inteligentă."

Cercetătorul din domeniul controlului mental, Walter Bowart, l-a intervievat pe Leary în anul 1970, acest guru al acidului având lucruri interesante de declarat despre legătura lui cu CIA. La întrebarea „Credeţi că membrii CIA au fost implicaţi în activitatea grupului dumneavoastră din anii 60?", Leary a răspuns „Bineînţeles. Pot să spun că 80% din mişcările şi deciziile pe care le-am luat mi-au fost sugerate de oameni ai CIA...Iubesc CIA! Jocul pe care îl fac ei este mai bun decât cel al FBI-ului. Mai bun decât al poliţiei din Saigon, a lui Franco, sau a poliţiei israeliene. Sunt de o sută de ori mai buni decât KGB. Deci se reduce la întrebarea: pentru cine vrei să lucrezi? Yankees sau Dodgers?" Bowart ar fi putu să răspundă că Leary ar fi putut pur şi simplu să „iasă" din joc, în loc să amețească o întreagă generaţie.

De-a lungul interviului Leary continua să laude CIA. Întrebat dacă a fost folosit de către CIA, Leary a spus „Ştiam asta de ani buni."

Într-o încercare de a-l încolţi, Bowart l-a întrebat: „Erai conştient că ai fost folosit de către CIA?"

Leary s-a retras:

„Stai, când spui CIA, este ca şi cum spui „negrii"...Ştiam că am fost folosit de agenţi ai serviciilor secrete ai acestei ţări."

Întrebat din nou dacă îşi dădea seama că lucra pentru CIA, Leary a fost forţat să răspundă, „Da, eram în mod conştient un agent CIA, dar nu sunt un agent al lui Nixon! Am făcut tot ce mi-a stat în putere să-l debarc pe Nixon!"

Apoi Bowart a întrebat „Deci lucraţi pentru CIA? Directorul adjunct de la Planuri îţi plăteşte cecurile?"

„Nu este treaba ta să ştii cum funcţionează aceste lucruri" a fost răspunsul lui Leary. „Nu îţi voi răspunde la alte întrebări ce privesc afacerile. Doar la întrebările ce privesc oameni sau fapte..."[4]

După interviu, Bowart cât şi numeroşi prieteni ai lui Leary care erau prezenţi au fot de acord că „acesta nu este acelaşi om pe care l-au cunoscut înainte să fie la închisoare. Nu putem spune că s-a

schimbat datorită brutalităţii din închisoare, sau din cauza faptului că a fost supus presiunilor şi torturat." Bowart a spus: „Primul gând ce mi-a venit în minte după ce l-am văzut pe noul Leary a fost că este victima unui program secret de control mental implantat în închisoare."

Există informaţii suplimentare că însuşi Leary a fost şoarecele de laborator al mult-iubitei sale „agenţii". Bowart relatează în timp ce era închis la închisoarea Folsom, lui Leary i-a fost interzis contactul cu exteriorul pentru o perioadă de timp; conform soţiei sale Joanna (Harcourt-Smith) Leary, când într-un final i-a fost permis să-l viziteze, Leary părea radical schimbat: capul îi era ras, era palid şi plin de vânătăi. Această informaţie a fost confirmată de un fost deţinut care i-a spus lui Bowart că în perioada în care nu a putut comunica cu soţia sa, lui Leary i-au fost administrate droguri care induceau frica – Anectine este un astfel de drog care produce frică isterică – şi a fost ţinut în izolare pentru a-i distruge personalitatea. Leary s-a întors în celula sa „cu capul ras, pe care se vedeau linii albastre". Acelaşi fost deţinut adăuga: „Într-o zi a venit înapoi în celulă cu linii pe cap. Erau linii foarte precis măsurate. Capul îi era ras şi era marcat cu aceste linii albastre trasate precis şi cu atenţie. L-am întrebat pentru ce erau liniile. Mi-au spus că urma să-i facă o lobotomie. Voiau să-i înfigă în craniu, cuţite de spart gheaţa. Credea că o să fie grozav. I-au spălat complet creierul. Leary spunea „O să fie cel mai grozav lucru ce mi s-a întâmplat. Toată viaţa am trecut prin asta, uneori urci, uneori cobori, dar acum o să fiu la fel de inteligent, dar nu o să mai simt deloc emoţii. Extraordinar!"[5]

Agentul care s-a ocupat iniţial de Leary probabil că a fost Michael Hollingshead, un prieten englez al lui Aldous Huxley. La început Hollingshead i-a procurat lui Leary acid, şi conform cu informaţiile de atunci, Leary îl idolatriza.[8]

Unul din susţinătorii importanţi a lui Leary a fost William „Billy" Mellon Hitchcock, moştenitor al petrolului din Golf, nepot al omului de afaceri Andrew Mellon, şi broker pentru diverse interese financiare, inclusiv pentru Mafia şi CIA. Fundaţiile familiei Mellon au fost de mult folosite ca şi canale pentru distribuirea banilor CIA,

iar câțiva membrii ai familiei făceau parte din inteligența americană. Tatăl lui Hitchcock a fost coleg de facultate cu David Bruce, unul din directorii inteligenței britanice din domeniul tehnologiilor. În timp ce conducea CIA ca și director, Richard Helms, cel care a conceput MKULTRA, era prieten apropiat al familiei Mellon, la fel ca și Averell Harriman. Hitchcock a fost cel mai mare investitor în Resorts Internațional, un consorțiu ce reunea o serie de interese clandestine, inclusiv inteligența britanică și șefii mafioți Tibor Rosenbaum și Meyer Lansky. Unii cercetători consideră Resorts Internațional ca fiind o parte din organizațiile care au sponsorizat uciderea lui John F. Kennedy.[7]

Printre cei care au fost implicați în răspândirea mondială a LSD-ului, s-au numărat și căpitanul Alfred M. Hubbard, de la OSS, oameni de la Trezorerie, de la Biroul Federal al Narcoticelor, FDA, și – se presupune – Mafia, care a jucat rolul unui „Johnny Appleseed al LSD-ului". Hubbard, care a luat prima dată LSD în 1951 și l-a călăuzit pe Aldous Huxley în cea de-a doua experimentare a sa cu mescalină, a distribuit la nivel global imense cantități a acidului deținut de CIA. În timp ce răspândea LSD-ul, Hubbard făcea și raiduri asupra „chimiștilor rebeli", fiind probabil un elitist care credea că acidul este destinat doar claselor superioare.

În 1968, la apogeul etapei hippie, Hubbard s-a alăturat ca investigator, celui mai mare grup de cercetare în domeniul militar, Institutul de Cercetare Stanford (SRI). Acesta s-a petrecut la solicitarea asociatului la Institutul Tavistock, Willis Harmon, în acel timp fiind director al centrului SRI pentru studiul politicilor sociale, și despre care se știe că a experimentat cu LSD.

SRI a fost fondat în 1946, de agenți de la Institutul Tavistock, iar primele contracte au fost obținute de la ministerul apărării. SRI primise deja bani de la armată pentru cercetare în domeniul armelor chimice, precum și pentru presupusul proiect Shaky, ce țintea folosirea mediului ca armă, prin manipularea condițiilor meteo și cutremure de pământ controlate. Baza de date a SRI este conectată cu bazele de date a peste 2500 de alte organizații, inclusiv cu CIA, Bell Telephone, U.S. Army Intelligence, Oficiul Inteligenței navale,

RAND , Harvard și MIT. Harmon îi scria următoarele lui Hubbard:

„Cercetările noastre asupra unor mișcări sociale curente care dăunează educației indică că folosirea drogurilor prevalentă printre studenții membrii ai Noii Stângi, nu se desfășoară fără un plan. Se pare că sunt o armă intenționat îndreptată spre schimbare politică. Suntem preocupați să evaluăm semnificația acestor tendințe deoarece afectează educația pe termen lung. În această direcție ar fi benefic dacă am lua în considerare calitatea dumneavoastră de agent special de investigație, ce are acces la date relevante care nu sunt în mod obișnuit disponibile."

Ei, cine ar fi putut să promoveze „folosirea drogurilor...printre studenții membrii ai Noii Stângi?" Cu Siguranță Harmon nu se gândea că este vorba despre comuniști. Mie îmi sună mai mult ca o propunere care uzează de limbajul subânțeles, pentru a realiza „schimbarea politică".

Hubbard a fost angajat pe post de paravan, ca și agent de securitate la SRI. De fapt adevăratele lui manevre se desfășurau sub auspiciile Programului Alternative Viitoare, un „program de strategie instituțională" care ne reamintește că Hubbard are propria sa strategie corporatistă de a îndrepta liderii politici și oamenii de afaceri spre consumul de LSD.[8]

Drogarea Americi cu LSD nu s-a mărginit la fenomenul experimentării de către adulți. În cadrul materialelor prezentate la cea de XIX-a Convenție Anuală și Program Științific al Societății de Psihiatrie Biologică, care a avut loc la Los Angeles, în 13 mai 1964, putem citi:

„În aripa pentru copii a spitalului de stat Creedmore cu un număr de 450 pacienți, cu vârste între 4 și 15 ani, am cercetat răspunsurile unora din acești copii la acidul lisergic și la alte droguri înrudite în domeniile de psihiatrie, psihologie și biochimie. La două grupuri formate din băieți li s-a administrat zilnic LSD, UML (care este derivatul metilat al LSD) sau psilocibină... la început medicația era administrată săptămânal dar în cele din urmă a fost administrată zilnic pentru perioade de până la câteva luni. Dozajul a rămas constant, 150 mcg LSD, psilocibină 20 mg zilnic, sau UML

12 mg zilnic, toate fiind împărțite în două doze. Durata medie a tratamentului a fost de 2 până la 3 luni."[9]

Nu este necesar să mai comentăm pe larg despre magnitudinea programelor de drogare cu LSD și reorganizarea mistică a psihicului american din anii 60. Variatele rezultate ale acestei operațiuni – distrugerea însemnată a activismului politic în SUA; nașterea grupurilor de yuppies cu capul varză; cete de Punk și Gen X, alienați și impotenți din punct de vedere politic; fetișismul bandelor pentru droguri, în cadrul culturii „gangsta", atât albă cât și de culoare – sunt mărturii ale eficacității a acestui program de pacificare, cu bătaie lungă.

Note:

1. *EIR*, volumul 14, numărul 23; Lockhart, Robin Bruce. *Reilly: The First Man*. London: Penguin Books, 1987; Pincher, Chapman. *Too Secret, Too Long*. New York: St. Martin's Press, 1984; Lively and Abrams. *The Pink Swastika: Homosexuality in the Nazi Party*. Keiser, Oregon:Founders Publishing Corporation, 1995; White, Carol. *The New Dark Ages Conspiracy*. New York: New Benjamin Franklin House, 1980; Editors of *EIR. Dope, Inc.* Washington, D.C. : *EIR*, 1992; Desmond, Adrian. Huxley: *The Devil's Disciple*. London: Michael Joseph, 1994; Costello, John. *Mask of Treachery: Spies, Lies, & Betrayal*. New York: Warner Books,1988
2. Huxley, Aldous, "The Doors of Perception," *Collected Essays*. New York: Harper and Brothers, 1958
3. *Dope, Inc.*; Lee și Shlain. *Acid Dreams*. New York: Grove Press, 1985; White, Carol. *The New Dark Ages Conspiracy*. New York: New Benjamin Franklin House, 1984; Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ținut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, Aprilie 18, 1996
4. Bowart, Walter, "Timothy Leary and the CIA or The Spy Who Came In From the (Ergot) Mold"
5. Ibid.
6. Constantine, Alex. *Virtual Government. CIA Mind Control Operations in America*. Venice, California: Feral House, 1997; Bowart, Walter. Manuscris nepublicat, citat în Constantine; Bowart, "Timothy Leary and the CIA or The Spy Who Came In From the (Ergot) Mold"
7. Lee și Shlain; *Dope, Inc.*; Interviu cu Walter H. Bowart, Iulie 16, 1995, condus de Will Robinson și Marilyn Coleman
8. Constantine; Coleman, John. *Conspirators' Hierarchy: The Story of the Committee of 300*. Carson City, Nevada: America West Publishers, 1992
9. Recent Advances in Biological Psychiatry, the Proceedings of the 19th Annual Convention and Scientific Program of the Society of Biological Psychiatry, Los Angeles, volumul 7, Mai 13, 1964. "Autonomic Nervous System Responses in Hospitalized Children Treated with LSD and UML"

CAPITOLUL 12
Jolly West și Centrul pentru combaterea violenței

Maiorul de aviație Louis Jolyon West „Jolly" s-a înscris devreme în calitate de co-conspirator în programul CIA, MKULTRA, deși mai toate activitățile lui în cadrul acestui program sunt bine mascate. În cel mai faimos eveniment al carierei sale, în timp ce era președintele Departamentului de Psihiatrie de la Universitatea Oklahoma, West a injectat un elefant numit Tusko cu o doză mare de LSD, într-un experiment care era destinat să arunce lumină asupra comportamentului animalelor. Deloc surprinzător, Tusko s-a prăbușit la pământ într-o stare de stupoare, și în timp ce încerca să readucă elefantul în simțiri, folosind o mulțime de substanțe, maiorul a reușit să-l omoare.

În vara anului 1967, West a locuit în Haight – Ashbury, și se presupune că era implicat într-un proiect de studiere a grupurilor de hippie în mediul lor nativ. Aceasta se petrecea la data la care chimiștii de la CIA se presupune că, colaborau pentru a pune bazele unor laboratoare pentru producerea de LSD în Bay Area, și putem doar specula ceea ce avea în plan West. [1]

West a fost în fruntea Departamentului de Psihiatrie la UCLA, și director al Institutului de Neuro-Psihiatrie până la moartea sa, în 1999. În anul 1973, în timpul guvernării lui Ronald Reagan în California, West a propus crearea a ceea ce el numea Centrul pentru Studiul și Reducerea Violenței, care avea să fie localizat într-o bază de rachete Nike dezafectată, din California. Într-o scrisoare adresată către Dr. J.M. Stubblebine, directorul de sănătate din cadrul Biroului de Planificare a Sănătății din statul California, West scria:

„Într-o locație izolată dar potrivită, vor putea fi efectuate studii comparative a programelor experimentale de modificare a comportamentului indezirabil". West spunea că există o serie de factori care înclină spre un comportament violent, printre care „sexul (la bărbat), vârsta (în adolescență), etnia (de culoare) și mediul urban."

Într-o notă secretă, acesta a detaliat și proiectele pe care intenționa

să le demareze. El spunea că: „... Acum este posibil să înregistrăm modificările bio-electrice ale creierului în cazul subiecților care au libertate de mișcare, prin implantarea adânc în creier a unor electrozi minusculi, și prin folosirea tehnicilor de monitorizare la distanță. Ele nu sunt încă adecvate pentru o supraveghere la scară mare, ce ar permite detectarea actelor de violență. O sarcină majoră a grupului va fi să conceapă un astfel de test..."

West plănuia să aplice și alte metode asupra persoanelor violente: castrarea cu ajutorul substanțelor chimice, droguri pentru schimbarea stărilor emoționale și chirurgia pe creier. Centrul avea să colaboreze cu poliția statului California, cele două având o bază de date comună care să urmărească copiii „pre-delicvenți" pentru a-i trata înainte de a deveni efectiv violenți, ceea ce este o avanpremieră pentru ceea ce face programul lui Clinton aflat în prezent în desfășurare, Goals 2000.[2]

Dr. Isidore Ziferstein, profesor clinic asociat la Institutul de Neuropsihiatrie de la UCLA, a fost unul din criticii lui West. „Avem în mâini o nouă situație", spunea Ziferstein. „Declinul economic se intensifică; este inevitabil faptul că din ce în ce mai mulți oameni fără slujbe vor trece dincolo de limita legii pentru a-și satisface nevoile. Procentul celor care sunt săraci ajunge probabil la 30% ... Și odată ce acești 30% sunt convinși că procesul democratic nu funcționează și pentru ei, vor deveni disperați și vor recurge la manifestări violente. În mijlocul lor se manifestă tot mai mult radicalismul și există o anumită aroganță printre deținuții de culoare și cei de origine hispanică, pe care oficialii închisorilor o găsesc inacceptabilă. Pentru a-i subjuga, autoritățile folosesc metode noi. Se folosesc de armamentul psihiatric și de un nou set tehnologic – ceea ce a devenit cunoscut sub numele de psiho-tehnologie. Sub masca modificării terapeutice a comportamentului, ei folosesc orice, de la *drogul terorii* (Anectine) și alte droguri ce produc aversiunea, până la psiho-chirurgie."

Deși susținută de Reagan, ideea centrului pentru eradicarea violenței nu s-a concretizat, dar acesta a păstrat totuși conceptul în dosarul său curent, până la alegerea sa ca președinte.

După îngroparea Centrului împotriva Violenței, West și-a

asumat un rol de mijlocitor pentru CIA, întotdeauna ieșind în față în cazurile de intervenții psihiatrice de nivel înalt, pentru distrugerea reputației altora, sau în cazul vreunui interviu scos din mânecă când Agenția dorea să minimalizeze daunele. West l-a examinat pe Jack Ruby, după asasinarea lui Lee Harvey Oswald, și a constatat că Ruby era într-o „stare paranoidă manifestată prin iluzii, halucinații vizuale și auditive și tendințe suicidare." Probabil că acest diagnostic a fost influențat de insistența cu care Ruby afirma că există o conspirație responsabilă pentru uciderea lui John F. Kennedy, și de faptul că Ruby era o problemă deoarece practic implora autoritățile, inclusiv pe procurorul șef al raportului Warren, Earl Warren, să asculte versiunea lui privitor la cine înfăptuise omorul.

În corespondența la care a avut acces jurnalistul Lincoln Lawrence, Ruby, scria:

„... ca să-mi încep povestea, ei au găsit niște mijloace foarte inteligente pentru a mă păcăli ... Am fost folosit pentru a-l reduce la tăcere pe Oswald. Am păsit într-o capcană în momentul când am pus piciorul pe rampă în acea duminică dimineața."

Tot Ruby scria: „motivul pentru care am mers până la capăt este că eu știam că sunt perfect nevinovat, iar ei mi-au înscenat totul așa cum au făcut-o; cu siguranță că era un motiv foarte puternic pentru aceasta. Vechii stăpâni ai războiului se vor întoarce. S.A. (America de Sud) este plină de acești naziști! Ei vor ști că doar un singur fel de oameni va face așa ceva ... aceia trebuie să fie naziștii și că aceștia sunt de fapt la putere."

Dacă ideea implicării naziștilor în asasinat pare puțin exagerată, atunci recomand o analiză minuțioasă a Documentului Torbitt.[3]

Ruby și-a încheiat scrisoarea spunând că: "restul depinde de tine. Poți fi de ajutor într-un anume mod. Fii atent... ei urmăresc să-mi ia viața. Vezi dacă predicțiile mele se vor adeveri."

În final, nimeni nu a ascultat ce avea de spus Ruby, cu excepția jurnalistei Dorothy Kilgalle, care a fost găsită "sinucisă" la puțin timp după interviul luat lui Ruby. Și Ruby avea să moară la scurt timp din cauza unui cancer despre care acesta credea că i-a fost injectat în organism. [4]

Spre sfârșitul vieții sale, West s-a asociat cu Rețeaua de

Conştientizare a Cultului, fondată de de-programatorul Ted Patrick, care l-a susţinut pe Ronald Reagan la momentul la care a fost avansată ideea centrului împotriva violenţei. [5]

Note:

1. Interviu cu Walter H. Bowart, Iulie 16, 1995, condus de Will Robinson şi Marilyn Coleman
2. Neil, Patricia, "Mass Testing for 'Delinquency' Gene', *Parascope* at www.parascope.com/main.htm; Krawczyk, Glenn, "The New Inquisition: Cult Awareness or the Cult of Intelligence?," *Nexus*, octombrie/noiembrie 1994
3. Torbitt, William. *Nomenclature of an Assassination Cabal*, republicat de Torbitt şi Thomas/ *NASA, Nazis*, and JFK. Kempton, Illinois: Adventures Unlimited Press, 1996
4. Lawrence, Lincoln, şi Thomas Kenn. *Mind Control, Oswald & JFK: Were We Controlled?* Kempton, Illinois: Adventures Unlimited Press, 1997
5. Krawczyk

CAPITOLUL 13
Legături oculte

Este greu de supra-estimat rolul religiei şi al ocultismului în istoria controlului asupra lumii. Acesta este unul dintre mijloacele prin care sunt modelaţi fanaticii, care nu mai sunt în măsură să evalueze lucrurile în mod corect, şi care astfel pot fi deturnaţi în folosul scopurilor celor care îi controlează. În multe grupuri religioase sau oculte, starea de zombi a minţii controlate este chiar taxa de intrare, iar problema „eliminării" victimelor controlului minţii nu este la urma urmei o problemă atât de mare de vreme ce membrii cultului şi-au pierdut adesea afecţiunea foştilor prieteni şi a familiei.

O scanare rapidă a istoriei cultelor în ultimii ani ne revelează anumite legături şi ramificaţii semnificative, dintre care mă voi referi la câteva în această carte.

Un prim exemplu de implicare a CIA în cadrul unui cult în ultimii ani este cazul mişcării lui Jim Jones, Templul Oamenilor, deşi

nici un cuvânt cu privire la aceste dedesubturi întunecate n-a ajuns la urechile membrilor, în cadrul întâlnirilor obişnuite ale grupului. Evanghelistul Jim Jones şi-a început activitatea ca membru al Frăţiei Împăcării conduse de Bertrand Russell, care i-a plătit studiile la Colegiul Butler din Indianapolis. Există date din care reiese că Frăţia i-a finanţat prima călătorie în Brazilia, în 1961. La data respectivă, Jones le-a declarat brazilienilor că se afla în slujba serviciilor secrete ale marinei şi că ambasada SUA îi oferea cazare şi masă pe durata şederii sale.

În timp ce se afla în Brazilia, Jones a făcut curse regulate către Belo Horizonte, locul unde se afla sediul CIA din regiune, întorcându-se apoi în Statele Unite, cu o sumă inexplicabilă de 10.000 dolari care apăruseră pe neaşteptate. Se pare că Jones făcuse mai mult decât simpla muncă de misionar. Potrivit unei surse, Jones a făcut parte dintr-o operaţiune CIA, o încercare de răsturnare a guvernului din America de Sud, distribuind pliante şi stârnind sentimente revoluţionare pe durata şederii sale. [1]

Există afirmaţii care susţin că una dintre sursele mai vechi de finanţare ale lui Jones pentru munca sa a fost rabinul Maurice Davis, care i-a furnizat şi o biserică în Indianapolis. Davis fusese membru în consiliul Fundaţiei Familia Americană, grupul fondator al Reţelei de Recunoaştere a Cultelor şi a lucrat în calitate de preot la infamul Centru de Cercetare Fenomenului de Dependenţă Lexington al Institutului Naţional pentru Sănătate Mentală, unde se realizaseră cercetări în cadrul proiectului MKULTRA. [2]

Jones s-a mutat împreună cu adepţii săi tot mai numeroşi la Ukiah, California, unde rapoartele ale unor foşti adepţi nemulţumiţi din grupul său afirmă că asupra congregaţiei erau efectuate experimente de modificare a comportamentului. Potrivit cercetătorului cultului Templul Oamenilor, Michael Meiers:

„Nu există documente concludente cu privire la experimentele de început ale Templului în ce priveşte privarea senzorială, dar se ştie că Jones i-a împărtăşit din experienţa sa lui Donald DeFreeze, care a folosit tehnica pentru a o îndoctrina pe Patricia Hearst, prin proceduri de spălare a creierului." [3]

De asemenea, conform cu Maiers, „Tom Grubbs, psiholog la Universitatea California, era responsabil cu așa-zisa „cutie". Grubbs, care era de asemenea și directorul școlii din Jonestown, se ocupase personal de încăperea destinată experimentelor de privare senzorială ale lui Jones."

În Ukiah, Jones a devenit președinte al juriului districtual, și a lucrat cu mulți colaboratori bogați, inclusiv persoane având legătură cu agențiile militare și de informații. Grupul Jones, de asemenea s-a infiltrat și a preluat controlul asupra Spitalului de stat Mendocino, ca parte a unui proiect-pilot al guvernului pentru a evalua fezabilitatea acțiunii de externare a pacienților bolnavi mental. În urma unei reduceri a fondurilor acordate de stat pentru instituțiile psihiatrice, cei mai mulți dintre pacienții de la Mendocino au fost eliberați în custodia Templului Oamenilor. [4]

În 1971, Templul Oamenilor s-a mutat la San Francisco, unde Jones și mulți dintre adepții săi se spune că s-au integrat fără probleme ca parte a mașinăriei politice a lui Jerry Brown. Jones a devenit șeful Comisiei de Urbanism a orașului San Francisco, și s-a folosit departamentul de amenajare al orașului pentru a recruta membri pentru Templul Oamenilor.

Printre cei mai importanți susținători ai lui Jones se număra și familia Layton, al cărei membru principal, Dr. Lawrence Laird Layton, se mutase din Germania în America după al doilea război mondial. Layton a lucrat la Proiectul Manhattan, și a fost șeful echipei de Cercetare privind Armele Chimice și Ecologice de la Dugway Proving Grounds din Utah, unde Armata efectua cercetări cu privire la efectele LSD-ului. Soția lui Layton, Eva, lucrase pentru CIA la Universitatea Berkeley.

Potrivit doctorului Colin Ross, „... sarcina ei ca bibliotecară fusese aceea de a ține evidența tuturor cărților cu orientare de stânga scoase din bibliotecă și a numelor persoanelor care împrumutaseră acele cărți, raportând totul către CIA."

Un alt domiciliu pentru turma pastorului Jones a fost înființat apoi în Guyana, la fosta locație a Proiectului Shalom, care se presupune a fost o tabără de antrenament CIA pentru luptătorii de

gherilă care aveau să fie utilizați în operațiunile din Angola între 1973 și 1975. Jones a primit ajutor de la ambasada SUA din Georgetown, Guyana, care era de asemenea și sediul CIA din zonă. Se spune că toți membrii ambasadei din Georgetown erau agenți CIA.

La Jonestown, copii erau disciplinați cu ajutorul unor bastoane electrice pentru vite. Când congresmanul Leo Ryan a încercat să investigheze cazul Jonestown, membri ai ambasadei SUA au încercat să-l împiedice. Această sarcină a fost în cele din urmă lăsată la latitudinea adepților lui Jones. [5]

Decesele de la Jonestown au fost un caz de „suicid asistat" dus la extrem. Potrivit patologului oficial din Guyana, 80-90 % dintre victime aveau semne proaspete de ace pe corp. Alte victime fuseseră strangulate sau împușcate. Oficialilor militari americani li s-a ordonat de către un adjunct al consilierului pentru securitatea națională, Zbigniew Brzezinski (să elimine „toate documentele relevante din punct de vedere politic și formele de identificare de pe corpul persoanelor decedate."

Este posibil ca Jim Jones să fi supraviețuit distrugerii campusului Templului Oamenilor. Corpul identificat ca fiind Jim Jones era atât de descompus încât era neidentificabil, deși s-a raportat că respectivul cadavru nu purta pe piept tatuajele distinctive ale lui Jones.

La examinarea probelor, concluzia este simplă, în mod cert, Jonestown a fost un proiect al agențiilor secrete din SUA și a institutului de psihiatrie, și crimele în masă sau sinuciderile au avut loc probabil ca să acopere acest fapt. Iar mass-media americană este complice la ascunderea informațiilor relevante față de public. [6]

- Institutul Esalen, situat la Big Sur, este un grup de tip New Age, cu o multitudine de conexiuni interesante. Unul dintre fondatorii grupului a fost Aldous Huxley, susținătorul principal pentru intoxicarea lumii cu LSD. Primul seminar cu privire la potențialul uman de la Esalen a fost condus de către Willis Harmon de la Institutul de Cercetare Stanford, care era doar un simplu hipiot. Charles Manson și membrii grupului său au susținut un concert la Esalen cu trei zile înainte de crimele haotice care au avut loc apoi.

Fizicianul Jack Sarfatti vorbește despre "povești ciudate" pe care

le-a auzit la Institutul Esalen din Big Sur, şi anume că filozofia ocultă Arica, fusese fondată în Chile de către naziştii fugari care erau şi ei adepţi al ocultismului. Sarfatti spune: „Mulţi dintre coordonatorii de la Esalen, inclusiv unii membri din grupul nostru ca Dr. John Lilly şi Claudio Naranjo participaseră la primul seminar Arica din Chile."

Sarfatti enumeră de asemenea şi oficialii sovietici care au fost la Esalen la sfârşitul anilor '70 şi începutul anilor '80: „Valentin M. Berezhkov, Yuri A. Zamoshkin, Andrey A. Kokoshin, Henrikas Jushkevitshus, Vladimir M. Kuznetsov, Victor M. Pogostin, Vlail PI Kaznacheyev, Joseph Goldin". Şi lista nu este completă.

Una dintre persoanele care se spune că au fost implicate în prezenţa rusă la Esalen, este John Mack, fost membru al consiliului director al instituţiei lui Werner Erhard. Mack a fost finanţat de Rockefeller şi a devenit faimos între timp, ca cercetător al fenomenelor OZN, în special rapirile pe care acestea le făceau. Donna Bassett, care s-a infiltrat în grupul lui Mack, spune că acesta a fost finanţat de o sursă „fostă-CIA". [7]

- Biserica Unificării a Reverendului Sun Myung Moon, a menţinut încă de la începuturile sale legături strânse cu Agenţia Centrală de Informaţii din Coreea de Sud. Cel puţin patru dintre primii acoliţi ai lui Moon au fost ofiţeri de armată în strânsă legătură cu directorul fondator al KCIA. Unul dintre cele mai influente ajutoare ale lui Moon, Bo Hi Pak, în legătură cu CIA în numele KCIA, se spune că a făcut numeroase drumuri la Agenţia Naţională de Securitate de la Fort Meade, Maryland.

Biserica lui Moon este extrem de bogată şi de influentă, având cel puţin 600 de filiale la ultima numărătoare. Printre achiziţiile notabile ale grupului menţionăm ziarul *Washington Times*, despre care Moon recunoaşte că l-a costat peste un miliard de dolari, şi Universitatea din Bridgeport, Connecticut, care l-a angajat drept mandatar pe Jack E. Thomas, fostul adjunct al şefului personalului pentru Agenţiei de Informaţii a Aviaţiei SUA. [8]

- În luna martie, între data de 23 şi 25, 1997, 39 de membri ai unui grup de cult apocaliptic/OZN, numit Poarta Raiului, s-au sinucis cu fenobarbital şi vodcă, în Rancho Santa Fe, o suburbie a

oraşului San Diego. La fel ca şi cu multe alte culte aparente, atunci când se merge pe fir, se ajunge adesea la tenebroasele elite, care fac spaima Americii. În cazul cultului Poarta Raiului, una dintre aceste legături s-a realizat prin intermediul internetului. Serverul web al ultimului site al cultului Poarta Raiului este o companie mică, Spacestar, având un singur angajat, în Eden Prairie, Minnesota. Ca o coincidenţă izbitoare, un grup petrolier care utilizează serviciile oferite de Spacestar este Scientific Applications International Corps, sau SAIC („CIAs" (adică, aparţinând de CIA), scris invers). O altă coincidenţă este faptul că SAIC îşi are sediul în La Jolla, California, în apropiere Rancho Santa Fe.

SAIC este societatea-mamă a unui grup numit Network Solutions, care, la rândul său, deţine o companie numită InterNIC. Acest grup are în sarcina sa toate adresele site-ului web de pe Internet.

Printre membrii Consiliului de Administraţie al SAIC se numără: directorul NSA, Bobby Ray Inman, precum şi generalul în rezervă W.A. Downing. Alţi membrii de marcă ai SAIC sunt William Casey, fostul şef al CIA (până la), fostul director al CIA John Deutch, fostul secretar al Apărării Melvin Laird, Donald Kerr, fostul director al Laboratorului Naţional Los Alamos şi William Perry, şeful Ministerului Apărării. SAIC a fost implicată în anumite experimente de „vedere la distanţă" împreună cu agenţiile de informaţii americane, supravegherea medicală fiind asigurată, conform cercetătorului Jim Schnabel, de către Louis Jolyon West.

San Diego este cu siguranţă un focar fierbinte al industriei de spionaj americane, unde se experimentează operaţiuni, cel puţin ciudate, la limita extremului. Tot aici îşi are locaţia punctul de Comandă al Sistemului Electronic Naval, despre care se afirmă că este una dintre sursele de finanţare ale lui Hal Puthoff pentru experimentele sale timpurii de „vedere la distanţă", realizate la Institutul de Cercetare de la Stanford.

O altă legătură interesantă cu Poarta Raiului este înaintată de către cercetătorul John Judge. Judge a afirmat că agentul secret ucis, Ian Spiro, aflat în serviciul CIA şi al Agenţiei Britanice de Informaţii, care locuia la câteva străzi distanţă de grupul Poarta Raiului, a fost de

asemenea un membru al grupului.

Care ar fi scopul fondării și manipulării unui grup ca Poarta Raiului? La fel ca și Templul Poporului, un astfel de grup ar putea oferi un model mai amplu pentru manipularea socială, pentru reglajul fin la o scară mai largă a manipulării religioase de tip "New Age", și probabil, un teren de testare pentru manipularea electronică sau prin intermediul drogurilor. [9]

- Agențiile de informații par să fi infiltrat unele grupuri satanice pe care tot ele le-au creat și cu care colaborează. Acest tip de grupuri încep să reapară în 1966, odată cu nașterea Bisericii lui Satan, fondată de Anton LaVey. LaVey a studiat criminologia la San Francisco City College, și a lucrat în laboratorul de criminalistică al SFPD. Potrivit jurnalistei Linda Blood, acesta a menținut în continuare o relație cordială cu SFPD .... Un asociat al lui LaVey mi-a spus de asemenea că știe din surse sigure faptul că acest satanist a activat și ca informator pentru Interpol.

Înainte de Biserica lui Satan, LaVey a condus un grup numit "Cercul Magic", ai cărui membri erau destul de departe de stilul Satanist. În conformitate cu biograful lui LaVey, Burton Wolfe, printre aceștia se numară: un antropolog, profesor la Yale, Columbia și Berkeley, președinte al Noii Școli pentru Cercetare Socială; un miliardar acuzat de pederastie; o feministă membră a Adunării Politice Naționale a Femeilor precum și mai mulți angajați ai Departamentului de Poliție din San Francisco (SFPD). Wolfe afirmă că, cel mai interesant membru al grupului era moștenitorul imperiului de producere a armamentului Vickers.

Deși nu știu exact care dintre membrii familiei Vickers a fost implicat în grupul lui LaVey, istoria familiei este grăitoare în această privință. Sir Peter Vickers Hall este un socialist Fabian, membru în NATO, afirmându-se că este membru în consiliul director al agenției britanice de spionaj, MI6. Socrul său, Sir Peter Vickers a lucrat la proiectul Institutului de Cercetare de la Stanford, „Schimbarea Imaginii Omului", o acțiune cu o vădită influență din partea proiectului Tavistock. Ca să-l citățm pe Vickers Hall, depănându-și propria viziune cu privire la crearea unui guvern unic:

„Sunt foarte fericit că lucrez cu Fundația Heritage și cu alte grupuri de genul acesta. Adevărații socialiști de orientare Fabiană își pun acum speranțele în noua mișcare de extremă dreaptă pentru a susține unele dintre ideile lor mai radicale. Timp de peste un deceniu, populația britanică a fost supusă unui blocaj constant de propagandă referitor la cum au decurs de fapt lucrurile pe platformele industriale. Toate acestea sunt adevărate, dar rezultatul efectiv al propagandei a fost acela de a demoraliza populația.

Acest lucru se va petrece și în Statele Unite, odată cu agravarea stării economiei. Această demoralizare este necesară pentru a-i face pe oameni să accepte anumite alegeri dificile. Dacă nu există nici o planificare pentru viitor, sau dacă anumite circumscripții vor să le blocheze progresul, aceasta va genera un haos social la o scară care este în prezent greu de imaginat. Perspectivele populației urbane americane sunt sumbre. Există posibilitatea de a se face ceva în interiorul orașelor, dar în principiu orașele se vor micșora și baza de producție va scădea. Aceasta va genera convulsii sociale." [10]

Michael Aquino a fost un membru de vază al Bisericii lui Satan, care a fondat ulterior un grup al său, Templul lui Set. Aquino, la data intrării sale în grupul lui LaVey, era specialist militar în domeniul spionajului și al războiului psihologic. În 1973 a devenit ofițer executiv la Batalionului 306 specializat pe Operațiuni Psihologice, de la Fort MacArthur din California. Se presupune că și alți membri ai armatei, ai serviciilor de spionaj și informații militare au fost implicați în cadrul grupării Templul lui Set: un ofițer în rezervă al marinei americane, un căpitan de la Psyops, un ofițer de la contra-informații și un maior în rezervă al Armatei. [11]

Aquino și alți membri ai grupării sale se presupune că ar fi fost implicați în molestarea copiilor de la Centrul de Dezvoltare a Copilului de la Anny's Presidio din San Francisco. Acesta este doar unul dintr-un șir al cazurilor de abuz ale armatei în cadrul centrelor militare de zi. Investigații ale cazurilor de abuz al minorilor, s-au făcut la: West Point, Fort Dix, Fort Leavenworth și la Fort Jackson. Alte centre de zi investigate pentru acuzații de abuz includ: un centru de zi al Marinei din Philadelphia(unde un bărbat a fost condamnat

la trei ani de închisoare pentru abuz asupra copiilor), două centre de zi ale Air Force, precum şi o şcoală primară a Ministerului Apărării din Panama. [12]

Reportera Linda Goldston ne descrie ce a găsit atunci când a efectuat o investigaţie la faţa locului la Presidio:

„În interiorul unui buncăr de beton din spatele clădirii bazei militare de spionaj de la Presidio, cuvintele „Prinţul Întunericului", sunt vopsite în roşu cu îndrăzneală pe un perete. Buncarele din beton armat ce au fost utilizate cu mai multe decenii în urmă pentru adăpostirea armelor de artilerie, au fost transformate în ceva ce par a fi camere ritualice.

Alături de expresia „Prinţul Întunericului", se află cuvintele „Să moară" şi apoi ceva ce arată ca o listă de nume, vopsite cu roşu, care au fost apoi barate cu vopsea negru închis. Un perete este acoperit cu cifrele 666, cu un simbol al diavolului şi alte desene oculte. În centrul pardoselii de beton, se află săpată o porţiune unde este expus solul, şi care este umplută cu gunoaie şi buşteni parţial arşi.

Pe peretele din faţă, sub fereastra care dă spre clădirea Bazei de Spionaj a Armatei, se află o pentagramă imensă în interiorul unui cerc. În spate, acolo unde lumina soarelui nu mai pătrunde în întuneric, o scobitură în perete sub formă circulară este acoperită de ceara lumânărilor în alb şi negru, aparent un altar mai rudimentar. Alături se află beţişoare parfumate parţial arse."

„Într-o altă construcţie nefolosită mai încolo pe Lincoln Boulevard, putem vedea un desen cu imaginea lui Satan, cu ochii roşii şi coarne, pe tot peretele exterior al clădirii de beton. Uşile buncarului sunt închise cu lacăt ... nimeni nu are voie să intre aici."

Note:

1. Judge, John, "The Black Hole of Guyana," *Secret and Suppressed*, Jim Keith, Ed. Portland, Oregon: Feral House, 1993; Krawczyk, Glenn, "The New Inquisition: Cult of Intelligence?," Part 2, Nexus, Decembrie 1994/Ianurie 1995; Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ţinut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, 04, 1996
2. White, Carol. *The New Dark Ages Conspiracy*. New York: New Benjamin Franklin House, 1980
3. Meiers, Michael. Citat în Constantine, Alex. *Virtual Government*. Venice, California: Feral House, 1997
4. Ross; Constantine; Krawczyk
5. Judge; Krawczyk; Constantine; Ross; White
6. Judge; Krawczyk; Constantine
7. *Doc Hambone*, John Mack listat la www.io.com/%7Ehambone; Sarfatti, Jack, "Sarfatti's Illuminati: In the Thick of It!," *MindNet Journal*, Vol. 2, No.2A, www.visitations.com/mindnet/MN16A.htm; Editors of *EIR. Dope, Inc.* Washington, D.C.: *EIR*, 1992; listat pentru Esalen ls Doc Hambone
8. Brandt, Daniel, "Cults, Anti-Cultists, and the Cult of Intelligence," *NameBase NewsLine*, numărul 5, aprilie/iunie
9. *Sightings*, "Heaven's Gate!" de J.P. Essene, la www.whatshotin.com; Constantine; Schnabel, Jim. *Remote Viewers: The Secret History of America's Psychic Spies*. New York: Dell, 1997; Knight, Robert, "Heaven's Gate to Higher (Income) Sources," la website-ul Earthwatch
10. Coleman, John. Conspirators' Hierarchy: *The Story of the committee of 300*. Carson City, Nevada: America West Pulihers, 1992; Blood, Linda. *The New Satanists*. New York: Warner Books, 1994
11. "Re: Former ToS Member on Satanic Crime," postat la secţiunea ştirilor pe alt.mindcontrol
12. Blood, Linda. *The New Satanists*. New ZorkŞ Warner Books, 1994; Goldston, Linda, „Army of the Night," San Jose Mercury News, iulie 24, 1988

CAPITOLUL 14
Consolidarea controlului

În timpul administraţiei Nixon, organizaţiile psihiatrice şi politice şi-au unit eforturile pe mai multe fronturi. Richard Nixon şi membri ai personalului său s-au întâlnit cu agenţii Administraţiei de Asistenţă pentru Aplicarea Legii (LEAA) de pe lângă Ministerul de Justiţie, precum şi cu Dr. Bertram Brown, directorul Institutului Naţional de Sănătate Mentală. LEAA a fost de asemenea implicată în planurile pentru crearea unei forţe de poliţie naţională precum şi în pregătirea oraşelor pentru situaţiile de război, şi anume Operaţiunea Cable Splicer şi Operaţiunea Garden Plot.

În mod incredibil, LEAA a început finanţarea celor 350 de proiecte în domeniul psihiatriei ale Institutului Naţional de Sănătate Mentală (NIMH), medicii aflându-se sub controlul şi monitorizarea directă a LEAA. Printre proiecte se număra: supravegherea copiilor cu probleme psihologice, experimente privind modificarea

comportamentului şi psihochirurgia, programe de drogare asistată în închisori, inclusiv droguri care induceau stări de ameţeală şi spaimă, precum şi programe de tratament prin electroşocuri.

Prin anii 1960, unii oficiali au început să controleze, cel puţin la un nivel superficial, excesul de zel al agenţiilor secrete şi al altor agenţii oficiale în ce priveşte experimentele realizate şi manipularea oamenilor la nivel mental. Îngrijorarea agenţiilor americane de informaţii cu privire la acest control au fost exprimate într-o adresă din anul 1962.

„Raportul inspectorului general cu privire la inspectarea proiectului MKULTRA:

(a) Cercetările în domeniul manipulării comportamentului uman sunt considerate de multe autorităţi în domeniul medicinii şi al domeniilor conexe ca fiind profesional lipsite de etica, prin urmare, reputaţia participanţilor profesionişti în cadrul programului ... este astfel pusă în pericol.

(b) Unele dintre aceste activităţi ridică probleme legale implicite în carta originală a CIA.

(c) Faza finală a anumitor proiecte pune drepturile şi intereselor cetăţenilor americani în pericol.

(d) Dezvăluirea publică a unor aspecte ar putea induce serioase reacţii adverse la nivelul opiniei publice a Statelor Unite, stimulând de asemenea anumite acţiuni ofensive şi defensive în domeniu din partea serviciilor de informaţii străine."

În raportul „Drepturile individuale şi rolul autorităţilor federale în ce priveşte modificarea comportamentului" (pregătit de către personalul Subcomitetului pentru Drepturile Constituţionale de pe lângă Comitetul Magistraturii, în 1974) a fost dezvăluit faptul că „Mai multe ministere şi agenţii, inclusiv Ministerul de Justiţie, Ministerul Muncii, Agenţia de Administrare a Veteranilor, Ministerul apărării şi Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă, subvenţionează, iau parte la/sau controlează într-o altă manieră cercetările implicând diverse aspecte ale modificării comportamentului în absenţa unor structuri eficiente de control, linii directoare în domeniu sau standarde de participare."

Unul din rezultatele acţiunii de control a Senatului asupra acestor programe a fost audierea şefului LEAA. Acesta a anunţat

faptul că LEAA va întrerupe finanţarea în domeniul psihochirurgiei şi de asemenea şi acordarea de fonduri pentru alte programe privind modificarea comportamentului uman de către organizaţie.

Nu s-a întâmplat nimic de acest gen, LEAA continuând să finanţeze programele de control asupra comportamentului. La Penitenciarul de Stat Atmore din Alabama, au avut loc cel puţin 50 de operaţiuni de psihochirurgie. Conform cu Dr. Swan de la Universitatea Fisk, este vorba despre lobotomii efectuate asupra activiştilor politici de culoare.[1]

În 1977, a fost lansată în Senat o audiere cu privire la experimentele ilegale ale Agenţiei Centrale de Informaţii, care a avut ca efect orientarea programelor CIA către subteran, în conformitate cu fostul agent CIA, Vltioi Marchetti. Pentru a asigura supravieţuirea propriilor proiecte, reţele şi fonduri de finanţare, aceşti maeştri ai controlului minţii au fost nevoiţi să îşi abandoneze în mare parte laboratoarele ştiinţifice şi militare şi să se ascundă mai adânc.

Un foarte probabil efect al anchetei Congresului asupra operaţiunilor de manipulare a comportamentului a fost faptul că cercetătorii respectivi au început să lucreze neoficial, pe ascuns, mascându-şi activităţile printr-o varietate de alte trucuri. Sau efectuat experimente asupra deţinuţilor şi pacientilor din penitenciare şi institutele psihiatrice, cărora nu le era permis să protesteze; în interiorul oraşului, prin manipularea şi fondarea cultelor, folosindu-se de ele drept acoperire pentru proiectele lor; sau ascunzându-şi munca printre tentaculele mafiei ori prin intermediul proiectelor neoficiale de control al minţii efectuate asupra unei populaţii inocente.

În virtutea păstrării secretului, aceştia nu lăsau în urmă nici un document care ar putea servi drept pistă. Marea majoritate a documentaţiei referitoare la MKULTRA şi la proiectele sale conexe a fost distrusă, şi infamii manipulatori ai minţii umane nu au mai făcut ulterior greşeala de a lăsa în urma lor vreun document care să le dea în vileag acţiunile mârşave. Operaţiunile de control al minţii au fost ascunse în cadrul unor proiecte „la negru", despre care nimeni nu ştie nimic, scurtcircuitând orice cale de a se afla despre ele. Astfel făptuitorilor li se asigura acoperirea, aceştia putând să nege liniştiţi

totul. Guvernul și șefii agențiilor de informații s-au făcut că nu văd toate cazurile de încălcare a drepturilor omului, sau în unele dăți, chiar au continuat să privească cu încântare, fără să miște un deget.

Note:

1. Martin, Harry V., și Caul, David, "Mind Control," *Napa Sentinel*, 1991 2. Constantine, Alex, "The False Memory Hoax: CIA Connections to Mind Control Cults," *Paranoia*, iarna anilor 95/96

CAPITOLUL 15
Războiul de gherilă contra minții

Armata de Eliberare Simbioneză (grupul revoluționar care a răpit-o pe moștenitoarea Patty Hearst în 1974 (SLA)), a fost fondată undeva la periferia serviciilor secrete SUA. Liderul grupului, Donald DeFreeze, cunoscut sub numele de „Cinque", a fost angajat în calitate de informator plătit de către Unitatea responsabilă cu Tulburările Publice, a Departamentului de Poliție din Los Angeles între anii 1967-1969, iar apoi a ajuns în fruntea Asociației Culturale a Negrilor de la închisoarea, înșelător intitulată, Unitatea Medicală Vacaville. Cercetătorul Alex Constantin a afirmat despre aceasta că era „o unitate sub acoperire de control al mintii cu finanțare de la CIA prin intermediul SRI." La Vacaville, lui DeFreeze i s-au aplicat procedee de modificare a comportamentului. Documentatele existente menționează că, printre tehnicile practicate aici i s-au aplicat inserarea de implanturi electronice în creier și lobotomia.

Asociația Culturală a Negrilor era condusă de Colston Westbrook, un agent CIA negru, expert în războiul psihologic, care participase la asasinatele din cadrul Operațiunii Phoenix și la programul de control al minții din Vietnam. Se presupune că cel care îl controla pe Westbrook era agentul CIA William Herrmann, omul care avusese primul ideea înființării centrului de combatere a violenței pe care Louis Jolyon West l-a adus la apogeu pe durata guvernării lui Reagan în California.[1]

Mae Brussell, o veterană între cercetătorii conspirației, a întrebat: „Cum se face că un agent CIA, Colston Westbrook, antrenat în tehnici de război psihologic și îndoctrinarea trupelor de asasini și teroriști, a fost ales pentru selectarea și antrenamentul grupului care avea să devină ulterior mișcarea SLA? Joseph Remiro și Nancy Ling Perry, membrii activi importanți în cadrul SLA specializați în domeniul tacticilor militare și al retoricii pentru prezentarea justificării operațiilor, erau ambii dependenți de droguri. Amândoi erau conservatori ca orientare politică, cărora le fusese inoculată politica „dacă ucizi un comunist, ajungi în rai". Este posibil ca transformarea lor în „radicaliști" să fi fost ajutată de aceleași instrumente chimice și psihice de control pe care agențiile secrete din țara noastră le utilizează și le experimentează zi de zi.

Bill și Emily Harris împreună cu Angela Atwood, au lucrat împreună ca o „echipă de șoc" la secția de narcotice a Departamentului de Poliție din statul Indiana. Cum de s-au grăbit toți să vină la Bay Area, în vara anului 1972? Russell Little și Robyn Steiner, prieteni la cataramă în anii studenției la Universitatea din Florida, au venit și ei împreună din Florida la Oakland, în vara lui '72. Deși înainte nici unul dintre aceștia nu manifestase nici un interes în ce privește negrii sau prizonierii, ambii au început imediat să lucreze cu Colston Westbrook și Donald DeFreeze la Centrul Medical de la Vacaville. Ce mijloace de control au fost folosite pentru a-i atrage pe toți în SLA și în cele din urmă chiar spre propria lor moarte în Los Angeles?

Potrivit lui Brussell, „În martie, 1974, unui prizonier din Soledad i s-a oferit o șansa de a „evada" de către trei din membrii conducerii închisorii, cu condiția să se alăture armatei SLA."[2]

Moștenitoarea imperiului Hearst, răpită de către SLA, a fost supusă unor tehnici sofisticate de programare mentală care au transformat-o într-un așa-zis „copil substitut", astfel comentează cazul ei marioneta CIA, Louis Jolyon West, cel care are la activ multe asemenea cazuri de manipulare mentală:

„Situațiile de stres prelungit din partea mediului sau ale situații de viață profund diferite față de ce cunoaște subiectul, pot perturba funcțiile care în mod normal operează spre o integrare a personalității. Indivizii supuși la astfel de forțe se pot adapta prin

disociere, generând un alter-ego sau o pseudo-identitate."[3]

Potrivit lui West, „Patricia Hearst, răpită de către membri ai Armatei de Eliberare Simbioneză în februarie 1974, a fost brutalizată, violată, torturată și forțată să participe la acțiuni ilegale, începând cu jaful bancar pentru care a fost ulterior (în opinia noastră în mod eronat) condamnată. Răpirea traumatizantă și ulterior, cele două luni de tortură, au produs în ea o stare de regres emoțional și respectarea cerințelor și așteptărilor implementate sub teroare de catre cei care o țineau prizonieră.

„ În urma unor alte traume prelungite pe o perioadă de mai multe luni personalitatea lui Patty i-a fost multiplicată în Tania (alter ego-ul ei) și ulterior în (alter ego-ul) Pearl (mai puțin cunoscut publicului). Tania a fost doar un rol constrâns să se manifeste sub pedeapsa cu moartea. Însă la scurt timp după arestarea lui Heart de către FBI, Pearl a fost cea care ulterior a reprezentat pseudo-identitatea descoperită în urma examinărilor psihiatrice de către cineva din echipa noastră. În acest caz au fost de asemenea extrem de vizibile anumite simptome cronice de PTSD (Tulburare post-traumatică datorată stresului)".[4]

Potrivit doctorului Colin Ross, Jim Jones și Templul Poporului au fost în strânsă legătură cu SLA.

Jim Jones era bun la relațiile cu publicul. Când Patty Hearst a fost răpită, el i-a prezentat lui William Randolph Hearst un program de promovare a unor colecte/donații, pentru a plăti răscumpărarea către SLA. Aceştia cereau ceva de genul 170 de milioane de dolari de la Hearst pentru eliberarea lui Patty. Jim Jones s-a oferit să înființeze acest fond, dar Hearst a refuzat. Ulterior, SLA a vrut de asemenea ca acesta să doneze alimente săracilor a căror revoluție, susțineau ei că, o reprezintă. Prin urmare a fost înființat un comitet de distribuire a produselor alimentare, finanțat de către William Randolph Hearst.

Conform acestei cărți, produsele alimentare au fost distribuite la modul că Jim Jones ajunsese să controleze întregul mechanism. Prin urmare a infiltrat oameni de la Templul Poporului printre oamenii săraci și fără adăpost astfel încât, întreaga mâncare a fost distribuită în rețea de șase ori, fiind în mod constant preluată de către cei de la Templul Poporului care apoi o aduceau înapoi la punctele de

distribuție. Astfel că doar a șasea parte din cantitatea respectivă a fost oferită oamenilor, restul fiind sustras de Templul Poporului.[5]

Una dintre persoanele care au supraviețuit tragicului incident de la Jonestown a relatat că prietenul lui Patty Hearst, Steven Weed fusese la sediul Templului Poporului din Ukiah, fiind văzut discutând cu Jim Jones cu trei luni înainte de răpirea acesteia.[6]

Într-un raport al *Associated Press* din 10 ianuarie 1976, gasim: FBI-ul a fondat și a finanțat ... o grupare numită Organizația Secretă a Armatei (S.A.O.) ... la începutul anilor 1970, după cum afirmă „San Diego Union". Acesta este un alt exemplu de finanțare guvernamentală a unor grupări politice „anti-culturale" implicate în acte de terrorism.

Gruparea S.A.O., o divizie a grupului Weather Underground, a fost implicată în lupte de gherilă la nivel urban, inclusiv omor, răpire, bombardament și incendiere, fiind(potrivit AP) o „infrastructură proiectată în interior și finanțată din exterior, având drept scop instaurarea terorii și sabotajul. " ... Aceste acte au fost sancționate de către cea mai puternică și mai respectată Agenție Națională de Aplicare a Legii: FBI.

San Diego Union susține că S.A.O. a fost ghidată și finanțată de către Howard Berry Godfrey, cel care a „achitat cheltuielile armatei secrete, a recrutat noi membri, a furnizat explozivi, și a ales obiectivele." Godfrey a fost un informator plătit al FBI-ului care asistase la fondarea S.A.O. din ordinul FBI.

Note:

1. Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ținut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, aprilie 18, 1996; Brussell, Mae, "Why Was Patty Hearst Kidnapped?" *Paranoid Women Collect Their Thoughts*. Joan D' Arc, ed. Providence, Rhode Island: Paranoia Publishing, 1996; Constantine, Alex. *Virtual Government, CIA Mind Control Operations in America*. Venice, California: Feral House, 1997
2. Brussell
3. West, Louis Jolyon, "Pseudo-Identity and the Treatment of Personality Change in Victims of Captivity and Cults," in *Dissociation: Clinical and Theoretical Perspectives*, Lynn, S.J. și Rhue, J.W., eds. Guilford Press, 1994
4. West
5. Ross
6. Ibid.

CAPITOLUL 16
Emanciparea Americii: Proiectul Monarch

Una dintre problemele asociate cercetării privind metodele ascunse de control este evidentă: încercăm practic să dezgropăm programe care sunt secrete fiind menite să rămână astfel. Din acest motiv, de multe ori nu mai rămâne nici o pistă care să poată fi urmată, iar cercetătorul trebuie să-şi croiască drum printr-un hăţiş de informaţii contradictorii şi relatări ale unor persoane, care sunt lipsite de substanţă şi nu corespund de loc sistemelor noastre actuale de crezuri. Adesea este o sarcină dificilă să separăm faptele de ficţiune şi realitatea de iluzie sau dezinformare.

După ce programele CIA de control al minţii au fost retezate de la bază ca proiecte oficiale în anii 1960 şi 1970, documentele scrise au devenit din ce în ce mai puţine. Legea Libertăţii Informaţiei, prin intermediul căreia ne-am putut forma o imagine cel puţin parţială a ceea ce s-a petrecut în timpul epocii MKULTRA, a ajuns în prezent să ne dezamăgească în totalitate. Suntem astfel nevoiţi să recurgem doar la informaţii găsite în urma investigaţiilor, unele contradictorii iar altele clar înşelătoare. Determinarea adevărului devine dificilă, şi este evident că există multe domenii ce trebuiesc cercetate, pentru a ne perfecţiona în ceea ce priveşte gradul nostru de cunoaştere în materie de programe de control al minţii pentru care va fi nevoie de ani de zile să le înţelegem şi să le clarificăm.

Un domeniu de cercetare care necesită încă clarificare şi definire este ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de Proiectul MONARCH. Pe data de 25 iunie 1992, la cea de-a patra Conferinţă Regională Anuală de Est cu tema *Abuzul şi Personalitatea Multiplă*, ce a avut loc în Alexandria, Virginia, psihologul Dr. Corydon Hammond, a ţinut o cuvântare în faţa unui public format din psihologi de profesie. Titlul conferinţei era: *„Hipnoza în cazul persoanelor care suferă de personalitate multiplă (MPD): Abuzul ritualic"*, fiind una dintre primele prezentări publice care pare să dezvăluie un vast teritoriu necunoscut în domeniul cercetărilor

privind controlul minţii.

Dr. Hammond şi-a început expunerea cu un comentariu privind prevalenţa cazurilor de tulburări de personalitate multiplă la persoanele care, apparent, suferiseră de abuzuri ritualice sub mâna unor manipulatori care utilizaseră metode de control al minţii. El a prezentat propriile sale eforturi de a înţelege ce se petrecuse în aceste situaţii, rezultate obţinute prin intervievarea altor psihologi şi psihiatri din ţară care se confruntaseră cu astfel de cazuri. După cum a afirmat Hammond, fără a le induce acestora propriile sale idei, acesta a verificat datele discutând şi cu alţi profesionişti în domeniul sănătăţii, comparând cazurile, până când a avut intuiţia faptului că înţelege foarte bine ce se întâmplă.

Hammond a declarat că în aproape două treimi din cazurile existente de abuz ritual, victimele fuseseră supuse la acţiunea unei tehnologii extrem de dezvoltate de control al minţii, sugerând că există o amplă reţea de utilizatori ai acestui gen de practică. Această observaţie este în acord cu propria mea convingere că CIA, începând din anii 1940, a lucrat mult timp la crearea unei ştiinţe secrete de control al mintii, care iese abia acum la iveală. Ceea ce ştim despre MKULTRA este doar vârful aisbergului.

Adesea, pacienţii vin pe o „filieră genetică" fiind persoane programate de către părinţii lor, care sunt implicaţi în anumite practici de cult, cum ar fi satanismul, sau în diverse programe ale agenţiilor secrete.

Hammond spunea că: „atunci când începi sa găseşti aceleaşi informaţii extrem de ezoterice în diferite state şi în ţări diferite, din Florida până în California, începi să îţi faci o idee cum că se petrece ceva la o scară foarte mare, dispunând de o foarte bună coordonare şi un excelent sistem de comunicare şi structurare. Prin urmare, eu am pornit de la o atitudine neutră, neştiind ce să cred despre asta, şi am ajuns într-un final să cred cu stăruinţă că abuzul ritual este real şi că oamenii care spun că nu există sunt fie naivi, la fel ca şi cei care nu vroiau să creadă că în existenţa Holocaustului, fie au o minte pervertită."

Potrivit lui Hammond: „Ei practic iau un copil şi încep cu forma de bază a procesului. Aceasta i se aplică nu doar prin diverse forme

de abuz, cum este abuzul sexual, dar de asemenea şi prin alte metode cum ar fi să-i aplice o capcană pentru şoareci pe degete, învăţându-i apoi pe părinţi: „Să nu intraţi în cameră decat după ce copilul se opreşte din plans. Numai atunci mergeţi şi o daţi jos." Se începe cu forme mai rudimentare de abuz la aproximativ doi ani şi jumătate şi apoi se trece la artileria grea, pe la vârsta de şase sau şase ani şi jumătate, continuând în adolescenţă după care urmează apoi o reprogramare periodică la vârsta adultă.

Practic programarea decurge la modul următor: copilul este legat de o masă de operaţie, de obicei gol, având o perfuzie intravenoasă la un braţ şi mai multe fire ataşate la nivelul capului pentru a monitoriza variaţiile encefalogramei. Li se proiectează apoi o lumină intermitentă, cel mai adesea descrisă ca fiind roşie, sau uneori albă sau albastră.

De cele mai multe ori li se administrează, cred, Demerol ... Apoi, aceştia descriu apariţia unei dureri într-una dintre urechi, dreapta în general, generată de introducerea unui ac; apoi aud nişte sunete ciudate, dezorientante în urechea respectivă, în acelaşi timp cu o stimulare vizuală astfel încât creierul să emită unde pe o anumită frecvenţă cauzată de lumina care pulsează cu o anumită viteză ... Apoi, după o perioadă corespunzătoare accesării unei anumite stări la nivelul creierului, se începe programarea orientată către auto-distrugere şi înjosirea fiinţei".

Hammond spune că multe dintre cazurile de tulburări de personalitate multiplă, au legătură cu CIA şi cu unităţile militare. Acesta descrie o pacientă care mergea la o „şcoală de cult", unde participa la şedinţe de control al minţii de câteva ori pe săptămână. „Intra într-o încăpere unde era conectată la tot felul de maşinării ... Apoi, după ce intra într-o stare modificată de conştiinţă urmărită de ei, nu mai era necesară monitorizarea cu ajutorul tomografului, având deja plasaţi anumiţi electrozi pe corp, unul introdus în interiorul vaginului de exemplu şi patru pe cap. Alteori, electrozii erau plasaţi în alte părţi ale corpului. Apoi începeau, spunându-i: „Eşti supărată pe cineva din grup." Iar ea răspundea: „Nu, nu sunt" şi ei îi induceau un electroşoc violent. Aceştia continuau să-i spună acelaşi lucru până când se supunea şi nu îi mai contrazicea. Apoi

treceau mai departe: „Şi pentru că eşti furioasă pe cineva din grup" sau „Atunci când eşti furioasă pe cineva din grup, o să îţi răneşti propriul corp", iar ea răspundea: „Nu", şi apoi, cu electroşocuri, îi repetau, din nou şi din nou: „Înţelegi?" La un moment dat, le răspundea: „Da, dar nu vreau" şi electroşocurile continuau până ce era de acord. Şi apoi, aceştia plusau: „O să îţi faci rău ţie, o să te tai cu un cuţit. Înţelegi?" Atunci ea poate spunea: „Da". „Nu te credem" şi îi induceau un alt electroşoc de siguranţă. „Mai repetă o dată tot." Şi astfel avea loc procesul."

Fata spunea că de obicei părea că după ce treceau cam treizeci de minute, aceştia ieşeau la o pauză de o ţigară sau aşa ceva şi apoi se întorceau. Uneori treceau din nou în revistă tot ce se spusese şi apoi se opreau sau alteori, recapitulau ce făcuseră şi apoi treceau la altceva nou. Se pare că şedinţele durau între treizeci de minute şi trei ore iar pacienta estima că aveau loc cam de trei ori pe săptămână. Programarea sub influenţa drogurilor, într-o stare determinată de o anumită frecvenţă a undelor cerebrale, cu zgomotele care se auzeau într-o ureche, în timp ce ei manipulatorii vorbeau în cealaltă ureche, de obicei urechea stângă, asociată emisferei drepte, emisfera non-raţională a creierului, necesita o focalizare şi o concentrare foarte intensă, deoarece uneori trebuiau să memoreze şi să repete totul, cuvânt cu cuvânt, pentru a nu fi pedepsiţi, pentru a nu suporta un alt electroşoc şi alte lucruri care li se mai făceau ... Uneori erau supuşi unor proceduri standard de hipnoză. Alteori, treceau prin privarea senzorială care ştim că face să i se amplifice oricui sugestibilitatea. Cercetările sugerează că sugestibilitatea per ansamblu apărută în urma privării senzoriale totale creşte foarte mult."

Hammond a ajuns să creadă că există mai multe nivele de programare în fiinţa pacienţilor cu care a lucrat, şi care pot fi accesate cu ajutorul literelor alfabetului grec. Deşi Hammond nu menţionează aceasta, este posibil ca asocierile respective să fi fost derivate în mare dintr-un tratat clasic de eugenie, *Brave New World (O nouă lume minunată)* de Aldous Huxley. Urmează în continuare, unele dintre aceste asocieri cu literele respective:

- primul nivel, ALPHA, reprezintă controlul minţii în general, baza nivelului de programare al subiectului, fiind caracterizat de o

mai bună capacitate de memorare și de separarea mentală la nivelul emisferelor dreaptă și stângă a creierului.

- nivelul BETA se pare că reprezintă programarea sexuală și distrugerea inhibițiilor morale.

- GAMMA este un nivel care oferă protecție sistemului de control al minții, prin iluzie și direcționare greșită.

- DELTA este nivelul de programare al asasinilor, inclusiv a ucigașilor antrenați pentru a realiza sacrificii ritualice.

- THETA este numit nivelul „ucigașului psihic". Potrivit lui Hammond, „Știți, n-am auzit în viața mea această asociere de termeni. N-am auzit niciodată cuvintele „ucigaș" și „psihic" în asociere, dar atunci când auzi oameni în diverse stări, și terapeuții îi întreabă „Ce este Theta?" iar pacienții răspund: „ucigașii psihici", într-un final ajungi să crezi că există chiar un sistem bine structurat și foarte răspândit. Această convingere apare în urma credinței lor în existența unor abilități și puteri psihice, inclusiv capacitatea de a comunica psihic cu propria lor „mamă", inclusiv în propria capacitate de a-i cauza cuiva în mod psihic un anevrism cerebral care să-i provoace moartea.

- OMEGA este nivelul de programare la care se impune auto-distrugerea, și are drept scop manipularea subiectului astfel încât acesta să se sinucidă atunci când ajunge să fie interogat sau când începe terapia.

Hammond crede că acest tip de program a fost inițial creat de CIA și în special de către Dr. L. Wilson Greene, al cărui nume adevărat era Greenbaum, afirmă Hammond. Printre numele de cod utilizate pentru programare, se numără Green Tree și Ultra-Green.

Hammond descrie un proces de programare auto-destructivă: „ operațiunea se numea „Green Bomb." B-O-M-B. Sunt multe sincronicități, cum ar fi acel joc de cuvinte despre Dr. Greenbaum, numele său adevărat. În cazul despre care vă relatez, programarea a avut loc prima oară la vârsta de nouă ani, doar că se referea la altceva. Era o sugestie pentru amnezie. „Dacă îți amintești vreodată ceva despre Ultra-Green și Green Tree, o să înnebunești. O să te transformi într-o legumă și o să fii închisă într-un spital pentru totdeauna." Iar apoi, în final, sugestia adăugată, „și va fi mai ușor

să te sinucizi pur și simplu decât să ți se petreacă așa ceva, dacă îți amintești vreodată."

Prin urmare, trei ani mai târziu la vârsta de doisprezece ani, aceștia au utilizat un fel de interogatoriu cu amidol de sodiu pentru a încerca să vadă dacă pot să spargă bariera. Nu au reușit. Așa că au legat-o din nou, injectându-i o substanță care să-i inducă un gen de paralizie, i-au injectat LSD ... și au reîntărit toate sugestiile. Apoi i-au făcut același lucru la vârsta de șaisprezece ani."

Una din locațiile de aplicare a programelor de control al minții este, după spusele lui Hammond, undeva în sudul statului Utah. „Vă mai aduceți aminte de gruparea Process Church?" Și-a întrebat Hammond auditoriul. „Soția lui Roman Polanski, Sharon Tate a fost ucisă de familia Manson, care aveau legături cu gruparea Process Church."

Multe personalități de la Hollywood erau membri ai grupului iar apoi, din documente reiese, că prin 1978, aceștia au intrat în anonimat și apoi au dispărut cu totul. Dar acum o duc foarte bine undeva în sudul Utah-ului. Avem un dosar foarte cuprinzător la Departamentul Securității Publice din Utah, care atestă faptul că s-au mutat acolo, la nord de Monument Valley, au cumpărat un fel de fermă din acelea pentru filmări în deșert, și sunt foarte atenți, astfel încât foarte puțini pot să părăsească grupul și nimeni nu poate intra. De asemenea și-au schimbat și numele, care conține acum un termen cheie, *fundația*. Așa se numesc „Fundația".

Afirmațiile lui Hammond despre abuzurile ritualice care au loc în statul Utah sunt susținute de un document pe care l-am primit în anul 1999. Era o copie a unui raport autorizat de Glenn L. Pace, un Administrator General al Bisericii Mormone (consilier adjunct în cadrul episcopiei central) având drept scop „Întărirea comitetului membrilor bisericii". Deși nu sunt mormon – de fapt nu sunt membru al nici unui grup religios organizat – membrii bisericii l-au expediat către mine.

Conform raportului, pe coperta căruia se afla scris cu litere mari „Exemplar unic", domnul Pace s-a întâlnit cu șaizeci de victime ale abuzului ritualic în statul Utah. Pace spune următoarele: „Numărul

lor ar ajunge să fie de două sau trei ori mai mare dacă nu m-aş limita la o singură întâlnire pe săptămână. ... Dintre cele şaizeci de victime cu care m-am întâlnit, şapte sunt de sex masculin iar cincizeci şi trei sunt de sex feminin. Dintre acestia opt sunt copii".

Abuzurile au avut loc în următoarele locuri: Utah (37), Idaho (3), California (4), Mexic (2), şi alte locaţii (14). Cincizeci şi trei dintre victime locuiesc în prezent în statul Utah. Toţi cei şaizeci sunt membri ai Bisericii Mormone. Patruzeci şi cinci dintre victime afirmă că au fost martorii şi / sau au participat la sacrificii umane. Majoritatea au fost abuzaţi de către rude şi adesea chiar de către părinţi. Cu toţii au ajuns să sufere de probleme psihologice şi majoritatea au fost diagnosticaţi cu tulburări de personalitate multiplă sau cu o altă formă de tulburare disociativă."

Pace continuă: „Nu pretind că am cunoştinţă de severitatea problemei. Tot ce ştiu este că m-am întâlnit cu 60 de victime. Presupunând că fiecare reprezintă un grup de 13 persoane, avem de-a face practic cu implicarea a 780 de oameni chiar aici la Wasatch Front (în Utah). Evident, i-am văzut doar pe cei care au venit să ceară ajutor. Majoritatea au vârste cuprinse între douăzeci şi patruzeci de ani. De asemenea presupun că fenomenul se răspândeşte în proporţie geometrică şi sunt oripilat când mă gândesc la numărul celor care acum sunt doar copii sau adolescenţi."

Pace vorbeşte apoi în amănunt despre ce se află în mintea acestor victime ale unor ritualuri, şi anume informaţii care fac trimitere mai mult la modul de manipulare al agenţiilor secrete despre care vorbeşte Hammond, decât de Satanism efectiv:

„Amintirile par să vină la suprafaţă în straturi succesive. De exemplu, prima amintire poate fi a ceea a unui incest; apoi, aceştia îşi amintesc nişte mantii şi lumânări; apoi realizează că tatăl sau mama, ori ambii părinţi erau de faţă în momentul abuzului. Un alt strat îl reprezintă amintirea faptului că au văzut şi alţi oameni răniţi şi chiar ucişi. Apoi îşi amintesc că au văzut chiar bebeluşi murind sub ochii lor. Un alt strat este realizarea faptului că au participat ei înşişi la acele sacrificii.

Una dintre cele mai dureroase amintiri poate fi aceea că şi-au sacrificat chiar propriul copil. Cu fiecare strat succesiv se nasc alte probleme cărora trebuie să le facă faţă."[1]

Să fie oare raportul lui Peace chiar o descriere a ceea ce se petrece? Şi Hammond să aibă dreptate cu privire la acest control al minţii pe scară largă care are loc pe nevăzute şi neauzite? Problema principală cu mărturia lui Hammond este faptul că e dificil să aducă dovezi concrete în sprijinul afirmaţiilor sale? Cu toate acestea, ştim totuşi că descrierile multor persoane care cred că au fost victime ale unor programe de control al minţii coincid cu informaţiile dezvăluite de Hammond.

Note:

1. Pace, Bishop Glenn L., "Ritualistic Child Abuse," memo la Strengthening Church Members Committee of Mormon Church, iulie 19, 1990

CAPITOLUL 17
Claudia Mullen

În martie 1995, Claudia Mullen a depus mărturie în faţa unui comitet prezidenţial însărcinat cu investigarea experimentelor legate de iradiere ale guvernului, după cel de-al doilea război mondial. Ea a declarat următoarele în faţa comisiei:

"Între anii 1957 şi 1984, am devenit o marionetă a guvernului fiind implicată într-un program al cărui scop era controlul minţii şi crearea spionului perfect, prin utilizarea de substanţe chimice, radiaţii, droguri, hipnoză, şocuri electrice, izolare în tancuri cu apă, privare de somn, procedee de spălare a creierului, abuz verbal, fizic, emoţional şi sexual. Am fost astfel exploatată fără ştirea mea, timp de aproape trei decenii din viaţă şi singura explicaţie care mi s-a oferit a fost aceea că „scopul scuză mijloacele" şi că „îmi serveam ţara în lupta sa curajoasă împotriva comunismului." Cu privire la situaţia mea, pot spune pe scurt că aceştia au luat un copil în vârstă de şapte ani care fusese deja abuzat, amplificându-mi apoi suferinţa dincolo de orice imaginaţie. Partea cea mai tristă este că ştiu sigur

că nu am fost singura. Au mai fost nenumărați alți copii în situația mea și până acum nimeni nu a sărit în ajutorul nostru. Am pus deja la dispoziție toate informațiile posibile, inclusiv conversații pe care le-am auzit între cei răspunzători pentru aceasta. Datorită memoriei mele fotografice, pot să vă descriu totul în amănunt; chiar și aroganța celor implicați. Ei erau foarte siguri că vor fi capabili să îmi controleze întotdeauna mintea. Deși procesul de reamintire a acestor atrocități nu este ușor și lipsit de pericole nici pentru mine și nici pentru familia mea, consider că este un risc pe care merită să mi-l asum."

Claudia Mullen a afirmat că Dr. Sidney Gottlieb împreună cu alți membri ai TSD, sau „Divizia Tehnico-Științifică a CIA" au fost cei care au înfăptuit abuzul de care a suferit.

„În 1958, mi-au spus că trebuie să fiu testată de niște doctori foarte importanți ai Societății de Ecologie Umană și am fost sfătuită să cooperez. De asemenea mi-au spus să nu privesc pe nimeni în ochi și să mă străduiesc să nu țin minte nici un nume, deoarece era un proiect foarte secret. Toate acestea pentru a mă face să uit. Bineînțeles însă, așa cum fac majoritatea copiilor, am făcut chiar opusul și am ținut minte cât de mult am putut." Și mărturia continuă: „Sid Gottlieb mi-a spus că acum sunt pregătită pentru marele A, (Proiectul ARTICHOKE)."

„În anul care a urmat, m-au dus undeva în Maryland ... pentru a învăța cum să satisfac bărbații din punct de vedere sexual." Claudia spune că aceasta a fost o tentativă din partea celor de la CIA pentru a ajunge la „... cât mai mulți oficiali de rang înalt ai agențiilor guvernamentale și șefi ai institutelor academice și ai fundațiilor. Scopul lor era ca atunci când fondurile programelor de control al minții și iradiere aveau să înceapă să scadă, să fie siguri că procesul putea continua. Am învățat să prind în capcană bărbații, fără ca ei să își dea seama. Ne foloseam de asemenea și de o cameră ascunsă. Aveam doar nouă ani când a început procesul de umilire sexuală. Am auzit anumite conversații despre un departament al Agenției numit ORD, care am aflat ulterior că înseamnă Biroul de Cercetare și Dezvoltare." La un moment dat, Claudia l-a auzit pe unul dintre medicii șefi ai programelor CIA de control al minții spunând că „pentru a obține cât mai multe fonduri din diverse surse pentru proiectele de iradiere

și control al minții", sugestia lui era să se amplifice factorii coercitivi și să se treacă la șantaj. El spunea că „procesul trebuie pus în aplicare cât mai rapid, scăpând apoi de subiecți sau, ni se cerea să ne întoarcem la ei bântuindu-i cu amintiri."

Claudia a continuat: „Tot ce mi-aș dori acum ar fi să pot spune că n-a fost decât un vis pe care trebuie să-l uit. Dar ar fi o mare greșeală și de asemenea o minciună. Împreună cu nenumărați alți copii, am fost supusă tuturor acestor atrocități sub deviza înșelătoare a apărării patriei. Datorită efectelor cumulate ale expunerii la radiații, substanțe chimice, droguri, suferință, tot felul de alte suferințe fizice și psihice, nu mai sunt capabilă să muncesc și nu o să pot să am niciodată copii. Este absolut evident că nimic din toate acestea nu era necesar să se petreacă. Nici nu ar fi avut loc nimic dacă s-ar fi solicitat o aprobare oficială. Acum, singurul mod prin care putem căuta teribilul adevăr pentru a-l aduce la lumină este să punem la dispoziția opiniei publice toate dosarelor rămase despre aceste proiecte, sub ghidarea unei ale Comisii Prezidențiale de Cercetare a Operațiunilor de Control al Minții.

„Cred că fiecare cetățean al acestei țări are dreptul să știe care sunt faptele pentru a face diferența între realitate și ficțiune. Doar așa putem face ca așa ceva să nu se mai întâmple niciodată. În concluzie, tot ce vă pot oferi este ceea ce am spus astăzi aici - adevărul." [2]

Claudia Mullen își amintește că unul dintre torționarii guvernamentali avea un accent scoțian și îi spunea *fetița*. Valerie Wolf, terapeuta Claudiei Mullen, spunea: "Era să cad de pe scaun, atunci când am văzut o înregistrare video cu unul dintre specialiștii CIA în controlul minții, Dr. Donald Ewan Cameron și l-am auzit adresându-se unei paciente cu apelativul *fetița*". [3]

Ulterior, în timpul unui interviu la radio, Claudia Mullen a continuat descrierea ororii prin care trecuse și care, conform afirmațiilor ei, a avut loc între anii 1957 și 1983:

„Am fost testată la Tulane și la alte câteva locații din vecinătatea orașului New Orleans, și apoi, la un moment dat, au hotărât că sunt gata să iau parte la proiectele lor – proiectul Umbrella, Bluebird care a devenit ulterior Artichoke, urmate de proiectul MKULTRA și de toate celelalte. Fiecare a fost creat cu un alt scop. Am fost dusă cu

trenul, cu avionul – cu avioane militare, la diferite unități din țară. Am fost dusă la diverse locații în pădure – dintre toate, cred că la Tulane a fost cel mai rău. Acolo am suferit electroșocuri intensive, am fost în izolare zile întregi, fără să mi se permită să dorm; îmi atașau electrozi și dacă vedeau că încep să adorm, îmi induceau șocuri electrice pentru a mă trezi. Nu dormeam zile întregi. Și apoi începeau sugestiile: „Mama ta nu te iubește, te-a abandonat aici, mama ta nu te vrea, îi faci prea multe probleme, ești un copil foarte rău, vrei să le faci rău oamenilor, vrei să-i seduci pe bărbați."

„Tatăl meu adoptiv era foarte bolnav și a murit când eram mică. Prin urmare, am fost învățată să fiu atrasă de bărbați mai în vârstă, fiind încurajată să fiu prietenoasă cu ei. Apoi, când am crescut mai mare, am fost trimisă pe teren, după cum spuneau ei și acolo am fost fotografiată cu oficiali ai guvernului și ai agenției (CIA), cu doctori, cu rectori ai universităților și directori ai unor fundații private – toate acestea în speranța că dacă - la un moment dat, subvențiile guvernamentale vor începe să scadă, îi vor putea șantaja sau forța pe acești bărbați să îi susțină pentru a-și continua proiectele. Acesta era scopul lor principal. Proiectele trebuiau să continue cu orice cost. Prin urmare, au instruit mai multe fete tinere pentru a merge pe teren. Eu am fost trimisă timp de trei săptămâni la o bază din Maryland. Aveam nouă ani și acolo am fost instruită pentru prima dată cum să satisfac bărbații din punct de vedere sexual.

„Am participat deci la un fel de seminar, un curs de pregătire. Erau acolo fetițe de toate vârstele, chiar și mai mici decât mine, adolescente și femei tinere. Eram fiecare date în grija cuiva și timp de trei săptămâni, ne-au învățat tot felul de lucruri. Pentru ei a fost un succes. Era un proiect CIA numit Imaginative Research (Cercetare imaginativă). Trebuiau să îi dea un nume pe baza căruia să completeze toată documentația oficială, pentru că nu puteau să spună pur și simplu ce făceau acolo. Era un program din categoria MKULTRA, proiectul 74, și eu eram subiectul cu numărul 3. Îmi amintesc că aveam fiecare câte un număr. Ni s-a dat voie să ne alegem și câte un nume iar după trei săptămâni m-au trimis acasă. În anii care au urmat, s-au asigurat periodic că amnezia mea era sub control, că barierele mentale puse de ei funcționau, astfel încât dacă

mi s-ar fi întâmplat ceva și aș fi început să-mi amintesc, aș fi suferit dureri îngrozitoare. Astfel ar fi trebuit să cer ajutorul doctorilor, căci mi se spusese că doar ei mă pot ajuta, ei erau „doctorii cei buni". Mă învățaseră că doctorii aveau răspunsul pentru orice. Nu aveam nici un motiv să nu-i cred deoarece de fiecare dată când mă trimiteau acasă îmi spuneau că sunt o fetiță cuminte, că acum m-am vindecat și o să mă simt bine, că o să cresc mare și o să am mulți copii. Nu mi-am dat seama că îmi răpiseră această șansă; nu știam că nu o să pot avea copii niciodată." [4]

Potrivit Claudiei Mullen, o parte din programarea ei inițială a fost realizată într-o unitate mixtă, pentru băieți și fete, condusă de un șef al Centrului Medical al Universității Tulane. Apoi, programarea a continuat până la terminarea liceului în 1968, iar până la data respectivă, ea fusese programată în asociere cu peste o sută de personalități publice.

Majoritatea acestor lucruri îi erau total necunoscute până pe 1 octombrie 1992, când a fost atacată și violată în propria sa casă.

„A fost nevoie să treacă doi ani și jumătate până să fim programați la o înfățișare," afirmă Claudia, „și în tot acest timp am făcut terapie, acela fiind momentul în care au început să-mi revină amintirile ... Nu aș recomanda nimănui să se întoarcă într-un loc unde a fost abuzat în vreun fel, deoarece imediat apar diverse flash-back-uri. Noi am mers în mai multe locuri din vecinătatea orașului New Orleans unde fusesem anterior. Unul din locurile unde am fost e o fostă unitate care a devenit acum poligon de instrucție al poliției, și ne-au lăsat să intrăm să aruncăm o privire. Mi-am amintit atunci brusc de Universitatea din Tulane și de încăperea în care fusesem: „Camera 301", puteam descrie cum arată pereții, tot, și bineînțeles foarte multe lucruri arătau la fel ... exact așa cum le descrisesem."

Claudia Mullen spune că s-au făcut experimente asupra ei la Edgewood Arsenal, și că relatarea ei poate fi verificată deoarece își amintește mai multe persoane care erau acolo la data respectivă.

„La un moment dat, cineva dintre cei care verificau informațiile furnizate de mine a audiat mai multe persoane. De câteva ori erau chiar oameni pe care mi-i aminteam din copilărie și care își aminteau și ei de mine, doar că mă țineau minte ca fiind „Crystal Stone", căci

acesta era numele folosit în timpul experimentelor..."

Claudia Mullen afirmă că doctorul Sidney Gottlieb a fost implicat în programarea ei: „începând de la vârsta de opt ani şi până la şaisprezece ani – opt ani de zile. Îmi spunea că se ocupă cu creşterea caprelor ..."

Referitor la Ewen Cameron: „Mai veneau şi alţii acolo, în calitate de consultanţi." ... Atunci mă chemau înapoi la Tulane, unde se afla „Camera Man" (Bărbatul cu aparatul de filmat, cum îi spunea ea), Cameron. Aceasta a apărut cam prin 1960, când aveam cam 9 sau 10 ani. La început stătea mult pe acolo, ca să vadă care e nivelul optim al impulsurilor electrice, să nu fie prea mare, pentru că nu vroiau să-mi electrocuteze circuitele nervoase; trebuia să par inteligentă pentru a putea susţine o conversaţie ..."

De asemenea, aceasta îşi aminteşte multe despre Dr. Greene. „Alături de Heath, cred că el era persoana cu cea mai mare autoritate, sau cum vreţi să-i spuneţi. Era un medic german. Liam era prenumele lui, dar nu-i plăcea să-i spui altfel decât Dr. Greene. Era şeful unităţii Edgewood Arsenal, şi acolo avea şi biroul ... în Fort Dietrich, Maryland dar venea la Tulane destul de des şi lucra cu Dr. Heath la diverse proiecte. Mi-a spus o dată, când aveam cam paisprezece sau cincisprezece ani, de fapt i-a spus unui alter-ego al meu (una dintre personalităţile sale multiple) povestea sa ... cum ajunsese să fie implicat. Mi-a spus că era evreu şi că se afla într-un lagăr de concentrare la sfârşitul războiului. Naziştii îi omorâseră sora şi pe el îl închiseseră într-un lagăr de concentrare. Acolo îl întâlnise pe Îngerul Morţii (Mengele), care devenise eroul său; îi plăcea foarte mult să privească la experimentele acestuia făcute pe fraţi gemeni şi alte cazuri. Dr. Greene spunea că fusese închis la vârsta de cincisprezece ani ... dar la sfârşitul războiului, Statele Unite au cerut transferul lui peste ocean, au plătit toate cheltuielile, l-au înscris la facultatea de medicină şi acum îl plăteau pentru aceste experimente."

Claudia Mullen îşi aminteşte în continuare, „Nu aveau nici un motiv să creadă că era necesar să îmi ascundă ceva. Discutau despre diverse proiecte, despre tot felul de alte lucruri, la ce lucrează, de unde erau, chiar îşi spuneau pe nume între ei. De altfel, aveau ecusoane şi pe serviete. M-am întâlnit şi cu Richard Helms, cel care a fost mult

timp directorul adjunct al CIA. L-am întâlnit adesea, şi chiar am ajuns să ne tutuim. De multe ori, coordonatorii îmi spuneau să le zic: „Unchiule". Bineînţeles, din când în când se aşteptau la câte un „mic serviciu" din partea mea, dar se asigurau totuşi că nu îi înregistrează nimeni. Nu ştiu cum dar orice făceai, te filmau ... chiar înainte de a fi trimisă pe teren, ca agent, unde scopul clar era acela de a prinde în capcană o anumită personalitate, şi de a avea o înregistrare video cu acesta. Ideea era că nimeni nu îşi dorea un copil care a fost abuzat mult timp. Vroiau o fetiţă pură şi inocentă, pentru care atunci era prima oară. Aşa că ne învăţau alte moduri de a satisface bărbaţii – sex anal, oral, toate celelalte ...

„În cadrul Dosarului Umbrella, primul era proiectul Artichoke, al cărui scop era să genereze amnezie şi de asemenea tehnici de înşelare a detectorului de minciuni. Apoi erau MKDELTA şi MKNAOMI care se ocupau cu războiul biologic. Chiar râdeau între ei spunând că o să arunce diverse containere cu toxine – n-aveau nici cea mai mică idee ce efect o sa aibă – şi apoi o să aştepte cinci sau zece ani să vadă ce se întâmplă în cartierul respectiv, de obicei erau zone foarte sărace. De asemenea, mi-au spus cum luau copii înapoiaţi mintal din East New Orleans şi îi expuneau la doze masive de radiaţii. Nu aveau nici un motiv să facă asta, deoarece copii erau deja retardaţi, dar vroiau oricum să vadă ce anomalii o să se dezvolte în timp."

La data de 23 octombrie 1997, Claudia Mullen a fost împuşcată. Luni de zile a fost legată la un dispozitiv de respiraţie artificială şi chiar în prezent, la data publicării acestei cărţi, în mai 1999, trebuie în continuare să fie supusă unor intervenţii chirurgicale. Crede că ştie cine a fost cel care a atacat-o, dar nu poate să vorbească despre asta pe durata procesului. [5]

Note:

1. "Mind Control Survivors' Testimony at the Human Radiation Experiments Hearings," CKLN-FM radio, iulie 1, 1997
2. Ibid.
3. Bronskill, Jim, "Mind Games," Ottawa Citizen, septembrie 13, 1997
4. Mullen, Claudia, interviu condus de Will Snodgrass pentru CKLN-FM radion, iulie 15, 1997, Toronto, Canada; "Mind Control Survivors' Testimony at the Human Radiation Experiments Hearings"
5. Mullen, Claudia, corespondenţă cu autorul, martie 5, 1999, şi mai 20, 1999

CAPITOLUL 18
Brice Taylor

Sunt şi alţi presupuşi supravieţuitori ai programelor guvernamentale de control al minţii care au venit să-şi spună povestea. Una dintre aceste persoane este cunoscută sub pseudonimul Brice Taylor. Născută în 1951, Taylor vorbeşte fără ezitări despre faptul că este o victimă a programelor de control mental ale CIA, deşi într-o discuţie cu autorul, a mărturisit că îi este teamă că într-o bună zi, toate informaţiile din mintea ei vor ieşi brusc la iveală, copleşind-o. [1]

Taylor îşi aminteşte că în urma unui accident auto din anul 1985, când s-a izbit cu capul de parbriz, memoria a început să-i revină, odată cu numeroase flash-uri din perioada programării şi a misiunilor sub hipnoză. Începând cu anul 1988, Taylor a început să frecventeze un terapeut care să o de-programeze. A fost în terapie zilnic, timp de şase ani, perioadă în care a plătit conform unei estimări, cam 300.000 de dolari pentru recuperare.

Într-o încercare de a scăpa de controlul mental, Taylor şi-a părăsit soţul şi copii, despre care crede că sunt în continuare victime ale programării. În prezent, Taylor mi-a relatat că sugestiile induse fiicei ei în vârstă de douăzeci de ani au început să cedeze, ea fiind acum într-o stare aproape catatonică: salivează şi este nevoită să poarte scutece. [2]

Brice Taylor povesteşte că încă din copilărie, personalitatea i-a fost gradat limitată de către tatăl ei. Crede că şi el a fost o victimă a programării şi că s-a folosit de tehnicile CIA de disociere pentru a o transforma într-o sclavă controlată mental. Taylor crede că încă de când era mică, a fost vândută ca prostituată, fiind folosită pentru materiale pornografice. De asemenea afirmă că la şcoala baptistă de duminică la care mergea când era mică, preotul şi administratorul bisericii practicau amândoi vrăjitoria.[3]

Într-o scurtă reamintire a experienţelor ei, Taylor relatează: „Prima menstruaţie a fost şi începutul unor abuzuri îngrozitoare în timpul ritualurilor în care eram violată şi însămânţată, uneori de două ori pe an. Când fetusul avea două sau trei luni, era avortat

în cadrul ritualurilor şi apoi ingerat, conform credinţei grupului că aceasta le conferea mai multă putere participanţilor. Au fost experienţe dureroase şi devastatoare, profund traumatizante, pe care le-am reprimat împreună cu multe alte traume."

Brice Taylor crede că pe tot parcursul copilăriei, a fost abuzată şi programată la mai multe baze militare, printre care Edwards AFB, Twenty-Nine Palms şi Baza Navală Point Magu.[4] Printre tehnicile care afirmă că au fost folosite asupra ei se numără privarea senzorială prin încarcerarea în aşa numitele „încăperi rotitoare", precum şi diverse tehnologii de manipulare vizuală şi sonoră. Aceasta afirmă că a fost programată la mai multe locaţii, incluzând baza de rachete Barking Sands din Hawaii şi Institutul de Neuro-psihiatrie al Universităţii UCLA unde au fost folosite asupra ei diverse droguri, efecte vizuale şi sonore precum şi alte metode computerizate sofisticate, totul sub supravegherea lui Louis Jolyon West.[5]

Taylor relatează că „stăpânul" ei era o celebritate de la Hollywood, al cărui nume chiar îl dezvăluie. Acesta era „mult mai mult decât o vedetă de pe marele ecran. De fapt, filmele erau doar un hobby al său, ales cu inteligenţă. Am fost martoră la participarea sa la adunările unui grup subteran al cărui scop secret era controlul lumii. El juca acolo un rol strategic, foarte influent, având chiar legături directe cu Casa Albă."[6]

Îşi aminteşte că atunci când a împlinit şaisprezece ani, viitorul ei soţ i-a făcut o surpriză, ducând-o cu trenul să viziteze grădina zoologică din San Diego. Taylor spune că odată urcată în tren, a fost dusă într-un compartiment privat unde se afla respectiva vedetă, un politician bine-cunoscut împreună cu doi alţi bărbaţi. „Am avut raporturi sexuale cu fiecare, în timp ce ceilalţi priveau."[7]

Vedeta respectivă i-a dat şi un nume: Starlite. „Aceasta era una dintre personalităţile mele multiple, care era „vedeta" lui personală ..." M-a dus la mai multe dintre petrecerile deochiate ale lui Hugh Hefner din Los Angeles care aveau loc într-un apartament luxos cu ferestre de jur împrejur, unde se vedeau luminile strălucitoare ale oraşului." Potrivit relatării lui Taylor, ea se prostitua în compania membrilor „turmei de şobolani" a celebrităţilor de la Hollywood.[8]

Ajunsă la vârsta adultă, Taylor spune că devenise deja o sclavă

tipică, „model prezidențial", fiind folosită pe post de curier și jucărie sexuală pentru șefii guvernului și alte personalități de talie mondială. Mai spune de asemenea că a mai fost folosită și drept „dispozitiv uman de înregistrare" pentru depozitarea conținutului documentelor secrete, datorită memoriei sale fotografice. Aceasta pentru ca respectivii jucători de nivel înalt să poată comunica fără nici un suport fizic de înregistrare cu grupul de conspiratori a căror intenție este aceea de instaura o Nouă Ordine Mondială de tip fascist.

Taylor susține că a fost programată pentru a oferi servicii de natură sexuală mai multor politicieni:

„Am fost folosită foarte des prin 1968 de politicieni de marcă ... pe care Agenția Națională de Securitate i-a asigurat că fiind integrată în proiectul Monarch ... ofeream nivelul cel mai înalt de securitate. Nivelul de control mental la care se ajunsese în cazul meu le garanta faptul că puteam fi folosită în cazul acestor lideri având funcții la cel mai înalt nivel de „securitate națională" fără ca eu să fiu conștientă de asta." [9]

Taylor spune că a fost la Alcatraz și la alte locații unde se realizau procedee de control mental. De asemenea, mai afirmă că s-a prostituat și în compania mai multor președinți.[10]

„Nu știu dacă CIA era sau nu la curent cu aceasta, dar exista un grup de oameni puternici și influenți, pe care îi voi numi Consiliul, care conducea în secret guvernul. Consiliul avea de asemenea acces la serviciile mele și m-au programat pentru a influența subversiv mai mulți oficiali ai guvernului pentru a-i servi pe ei. Tehnologiile de vârf ale CIA erau astfel folosite împotriva propriului nostru guvern ...

„Consiliul studia profilul psihologic al oamenilor și astfel știa cu exactitate ce le place și ce nu le place, care sunt preferințele lor sexuale, inclusiv parfumurile lor preferate precum și orice alte informații care puteau fi folosite pentru a-i influența în moduri de care nici măcar nu erau conștienți. Consiliul mă programa, oferindu-mi instrucțiuni exacte (toate bazate pe investigarea atentă a persoanei țintă) cum să mă îmbrac, cum să mă port, ce tip de atitudine sexuală să abordez ... exact ce cuvinte să folosesc, precum și când era cel mai bine să le spun. Consiliul elabora întotdeauna o strategie specifică și nu mă trimiteau niciodată nepregătită la cineva."[11]

Taylor a scris chiar și o autobiografie având titlul *Starshine (Lumina stelelor)*, scrisă sub formă de roman de ficțiune, pentru a o proteja de posibile acuzații de calomnie spune ea, și în luna mai a anului 1999, a terminat de redactat o descriere mai completă a experiențelor ei, numită *Mulțumesc amintirilor: adevărul m-a eliberat.*[12]

Poate cea mai convingătoare validare a amintirilor lui Taylor vine din partea cercetătorului din domeniului controlului minții, Walter Bowart, care își amintește că a văzut-o pe Taylor la o petrecere de caritate la Palm Springs în compania vedetei despre care afirmă că o controla personal. El spune despre ea că era „una dintre nenumăratele „însoțitoare" pe care le vezi pe la petrecerile din Coachella Valley, locul lor de muncă." Printre alte dovezi fizice se numără mai multe semne de pe corpul ei, despre care afirmă că au fost produse de arme cu șocuri electrice.

Care este adevărul despre ce i s-a petrecut lui Brice Taylor? Într-adevăr, povestea ei este incredibilă, revoltătoare și nu se încadrează în ceea ce numim de obicei realitate. Datorită detaliilor extrem de neobișnuite ale poveștii ei care leagă programarea și controlul minții de mai multe celebrități și politicieni, am fi tentați să nu îi dăm crezare de la bun început. Totuși există o problemă în această privință: vorbind cu ea, îți dai seama că nu este nici o urmă de minciună în cuvintele ei.

Note:

1. Taylor, Brice, interviu telephonic cu Jim Keith, decembrie 19, 1998
2. Bowart, W.H. Operation Mind Control. Fort Bragg, California: Flatland, 1994; interviu cu Don Trainor, septembrie, 1998; "Special Report: Mind Control Goes Public", Chicago Health Television, 1998; Taylor, Brice, discurs pentru Global Sciences Conference, Daytona, Beach, Florida, 1998
3. Bowart; "Special Report: Mind Control Goes Public"
4. Ibid.
5. Taylor, Brice. "Naming The Names," prezentație video, 1998
6. Bowart
7. Ibid.
8. Ibid.
9. Bowart; Taylor, Brice. "Naming The Names"
10. Taylor, Brice. "Naming The Names"; Taylor, Brice, interviu telefonic cu autorul, decembrie 19, 1998
11. Bowart
12. Taylor, Brice, cu Patrick Stone. Starshine. Carbondale, Illinois: Brice Taylor Foundation, 1995; Taylor, Brice, discurs pentru Global Sciences Conferenc

CAPITOLUL 19
Katherine Sullivan

Katherine Sullivan vorbeşte direct, fără ezitări, cu un uşor accent sudic, oferind detalii foarte amănunţite, care conturează o poveste incredibilă. Ascultând-o, nu te poţi abţine să nu te gândeşti dacă ceea ce spune nu se apropie de o variantă cam deviantă de science-fiction. Dar uşurinţa cu care femeia răspunde la întrebările care i se pun, precum şi atitudinea ei sinceră sunt dezarmante. Aşa că în cele din urmă, ajungi să te temi că ceea ce spune este chiar adevărul.

Sullivan relatează că a realizat că este ceva foarte în neregulă cu ea când şi-a dat seama că nu prea are amintiri din copilărie. Fusese născută în 1955, dar doar în anul 1990, în timp ce se afla în terapie pentru co-dependenţă împreună cu fiica sa, a început să-şi amintească cum a fost abuzată sexual şi torturată de către tatăl ei, precum şi anumite experienţe privitoare la abuzuri ritualice săvârşite asupra ei.

Ulterior, la un spital din Dallas, Texas, Sullivan a descoperit ceea ce consideră că este un alt nivel al programării. A început să-şi amintească că i se implementase „programarea CIA de tip asasin", care crede că a revenit neaşteptat la suprafaţă în timpul terapiei, făcând-o să încerce să le ucidă pe asistentele medicale şi pe ceilalţi membri ai personalului. Sullivan spune că amintirile privitoare la programarea de tip asasin i-au apărut cu mult înainte să ştie ceva despre controlul minţii realizat de agenţiile secrete şi că reacţia sa iniţială a fost negarea totală. Într-un târziu totuşi, nu a mai putut să se împotrivească amintirilor aşa că a trebuit să recunoască faţă de ea însăşi că fusese folosită timp de douăzeci de ani în cadrul unor operaţiuni guvernamentale de control al minţii.

În anii care au urmat, Sullivan şi-a amintit mult mai multe detalii privitoare la programarea suferită. A ajuns să creadă chiar că a fost o victimă a membrilor CIA, NSA şi altor persoane şi grupuri de interese încă de la vârsta de şase sau şapte ani.

Conform mărturiilor lui Katherine, principalul programator

fusese tatăl ei, un inginer în electronică, tehnică şi chimie care lucra pentru AT&T. Ea spune că acesta fusese trimis de către CIA pentru misiuni peste hotare, participând de asemenea în calitate de translator la infama Operaţiune Paperclip, prin care naziştii au fost transferaţi în Statele Unite. Katherine mai spune şi că el era conducătorul unei cuib satanist din Reading, Pennsylvania. Ea crede că tatăl ei fusese programat încă din copilărie şi că mama ei era „cu siguranţă o personalitate multiplă", fiind programată în această direcţie.

Sullivan a afirmat că ţine minte că în copilărie „mai erau două rude, de sex masculin, care erau şi ei implicaţi în activităţile criminale „murdare" ale tatălui meu, care includeau omoruri rituale şi orgii la care participau mulţi „oaspeţi", pornografie infantilă, înregistrări video cu diverse acte de bestialitate, comercializarea ilegală a unor părţi ale corpului păstrate în formaldehidă în recipiente de sticlă şi multe altele. În jurul vârstei de opt ani, tata a început să mă oblige să stau singură pe altar în fiecare săptămână, de obicei vineri noaptea. Astfel, trebuia să privesc terorizată cum el împreună cu asociaţii săi întru crimă, omorau şi mutilau în grup fiinţe umane ... începând cu bebeluşi şi până la adulţi! De obicei îi acuzau pe adulţi că sunt „trădători" fapt care de asemenea m-a condiţionat să ajung să cred că „dacă vorbeşti, mori". Am fost obligată să ingerez mici bucăţi de carne crudă din corpurile victimelor ucise, şi de obicei mă forţau de asemenea să consum excremente, să beau urină şi sânge uman ... în care presărau de multe ori opiu. De mai multe ori, am fost de asemenea forţată să ingerez porţiuni de creier uman."[1]

Conform mărturiei lui Katehrine Sullivan, tatăl ei era unul din sfătuitorii înfiorătorului agent CIA, James Jesus Angleton, cel care a programat-o de altfel şi pe ea. Ulterior, îşi aminteşte ea, a fost oferită drept animal de companie la Casa Albă, într-un loc numit de programatori „Pennsylvania Avenue, nr. 1600", sau Căsuţa, Oraşul de Smarald. Preşedintelui i se spunea Oz sau God (Dumnezeu), spune aceasta, iar ea a fost condiţionată să se reîntoarcă la Casa Albă asemenea unui porumbel călător."

Un alt programator a fost misteriosul Dr. Black (sau Dr. Schwartz, doctorul negru), un bărbat înalt cu părul negru şi creţ

care vorbea fluent germana şi care era în principal interesat de studiul fenomenelor de violenţă. Katherine spune că Dr. Black a fost o personalitate majoră în copilăria ei şi îşi aminteşte că avea drept birou un vagon de tren negru. Nu îşi aminteşte totuşi dacă vagonul era funcţional sau nu.

Sullivan afirmă că unul dintre cei care o controla mental era Henry Kissinger, despre care spune, „În continuare îl iubesc pe Henry Kissinger, deşi ar trebui să fiu ultragiată de ceea ce mi-a făcut, încă nu am reuşit să am această stare de furie faţă de el." Ea afirmă că Kissinger a fost unul dintre puţinii manipulatori care nu a violat-o, că era „un om foarte singur, un geniu" care „suferea de pe urma unei dureri ascunse". În mod straniu, încă îl respectă oarecum deoarece „a fost sincer că e un ticălos."

Sullivan crede că luciferienii îi consideră pe cei din clasele de jos drept animale bune de muncă, şi că sunt hotărâţi să îi extermine pe cei care aparţin aşa-ziselor rase inferioare. Scopul lor este crearea unei ordini mondiale unice unde adorarea lui Lucifer să poată fi practicată în mod deschis, şi unde diverse acte criminale cum ar fi pedofilia şi bestialitatea să fie legale.

Sullivan este convinsă să grupul Bilderberger se află în fruntea piramidei în ce priveşte controlul internaţional, în „vârful vârfului" cum spune ea, remarcând că membrii grupului se asociază în principal între ei, cultivând astfel o mentalitate sectantă în rândurile lor.

Printre alte grupuri în care a fost implicată Katherine Sullivan. Sau despre care a auzit, se numără:

1 - Ordinul Austriac al Reich-ului, „care operează sub supravegherea Fundaţiei Ford, precum şi a Fundaţiilor Rockefeller şi Rothschild, cu scopul creări unui guvern mondial unic"

2 - Frăţia Neagră, „care are legături directe cu Vaticanul, cu Serviciile Americane de Contraspionaj, cu CIA, etc."

3 - Ordinul Dragonului de Aur, „legături cu Asia, cu America; un grup restrâns, de elită, cu o mare putere politică."

4 - Black Star Rising (Răsăritul Stelei Negre), „care se consideră a fi opusul Ordinului Golden Dawn (Răsăritul de Aur)"

5 - NOWD (Ordinul Nazist pentru Dominarea Lumii), „unul dintre grupurile de cercetare care planifică în mod activ preluarea controlului la nivel mondial (un guvern neo-nazist) care să fie realizată până în anul 2000"

6 - PLAN „Eliberarea Publică (sau) Politică a Tuturor Naţiunilor, care operează conform unor sisteme de crezuri şi planuri în conformitate cu societatea de tip Orwellian prezentată în 1984"

7 - Organizaţia, „o organizaţie nouă, mai simplistă, de orientare radical teroristă, având mulţi membri şi baza în Alabama şi Mississippi"

8 - Cavalerii Armurii de Aur, „un sub-grup de elită al Frăţiei Negre"

9 - Codul, „o organizaţie alcătuită din diverşi mediumi din lumea întreagă de tip ocult şi new age"

10 - Societatea Luminii Interioare, „un grup metafizic, mistic; una dintre principalele cinci familii ale Iluminaţilor"

11 - Misterele Occidentului, „o organizaţie ocultă, de asemenea, una dintre principalele cinci familii ale Iluminaţilor"

12 - BNO, „(Noul Ordin al Celor Curajoşi) – un grup al noii generaţii politic active a Iluminaţilor, având convingeri inovatoare, mai radicale şi planuri pentru a crea o societate mondială de tip Orwellian"

13 - Wolffen, „o organizaţie secretă subterană neo-nazistă, care îl idolatrizează pe Hitler, activând în Germania de West, cel puţin parţial; este o organizaţie de tip paramilitar, care utilizează arme semi-automate şi care participă la diverse jocuri de război având drept scop preluarea controlului asupra altor ţări"

14 - Trandafirul fără Spini, „un cult satanist local, care activează în sud-vest"

15 - Frăţia Mâinii, „despre care se ştie că la ora actuală îşi are sediul în Louisiana; grup criminal ocult local"

16 - AOR sau AORI în Italia, însemnând Ordinul Austriac al Reich-ului. Scopul acestei asociaţii a fost acela de a-i aduce pe liderii ţărilor lumii la anumite locaţii unde să fie învăţaţi să îşi amplifice activitatea undelor cerebrale de tip tetha. Odată ajunşi acolo, aceştia

erau recrutați pentru a face parte dintr-o grupare nazistă care susține formarea unui guvern mondial unic.[2]

Una dintre abordările utilizate în favoarea Noii Ordini Mondiale, afirmă Sullivan, este promovarea adorării lui Gaia. Ea mai spune că profetul ascuns al lui Benjamin Creme, Maitreya, va fi principalul pion utilizat pentru activarea tranziției către Noua Ordine Mondială. Acesta, împreună cu alți evanghelizatori creștini, va deschide calea pentru a converti lumea la luciferianism.

Ea afirmă că există mulți adoratori ai lui Lucifer, care fac parte din organizația ocultă Ordinul Golden Dawn, care are mulți membri în Washington, D.C.

Sullivan este convinsă că a participat la sacrificiile rituale realizate de tatăl ei, încă de la vârsta de patru ani. Mai spune de asemenea că mai era încă o fetiță a lui dintr-o căsătorie ulterioară, care și ea a fost abuzată sexual de el. Este convinsă că le-a traumatizat, împreună cu mulți alți copii, pentru a le controla personalitatea, divizând-o, pentru a avea mai mulți „alter-ego" în scopul controlului minții.

Sullivan mai afirmă de asemenea că i s-au indus „amintiri false și confuze" pentru a acoperi ceea ce i se făcuse, precum și operațiunile în care fusese implicată. Pentru a o programa, manipulatorii s-au folosit de droguri, hipnoză și arme cu șocuri electrice, precum și de realitatea virtuală, făcând să-i fie aproape imposibil să își dea seama de propria programare mentală.

Lista operațiunilor secrete în care Katherine Sullivan crede că a fost implicată este lungă: contrabandă cu stupefiante și minori, servicii de curierat pentru anumite informații, programarea copiilor, înlăturarea de cadavre, filme pornografice, tortură și interogatorii, acte sexuale cu diverși demnitari politici, seducerea politicienilor de sex feminin și a soțiilor de politicieni.

A fost la un moment dat utilizată și pe post de gardă de corp, sub numele de „Plain Jane" (Doar Jane), și își amintește că era îmbrăcată într-o fustă și bluză maro. Katherine crede că avantajul ei în această funcție era că nu putea fi identificată drept angajat al nici unei agenții. A mai fost de asemenea folosită pentru operațiuni de asasinat, și își amintește cum a strecurat o substanță otrăvitoare

în băutura unui întreg grup de tineri, posibil într-o altă țară. O altă metodă de asasinat era să zgârie oamenii prin haină cu un ac care îi ieșea din poșetă și care era îmbibat cu o otravă cu acțiune foarte rapidă.

Sullivan continuă: „La vârsta de optsprezece ani, instructajul meu în ce privește asasinatul, era complet. Am fost prezentată și altor membri ai unei organizații care mi s-a spus că se numea „Iluminații". Apoi a trebuit să mă alătur unui „grup religios controlat mental". Pe durata unei perioade de trei ani și jumătate, peste programarea mea anterioară, s-a suprapus o alta, mai religioasă, axată pe cuvintele cheie: Dumnezeu, supunere, viață spirituală. Mai apoi, personalitatea mea de bază a fost împărțită în două părți aproape complet separate. Pentru că în timpul copilăriei fusesem foarte mult abuzată sexual, în special de una din rudele mele de sex feminin, anumite părți separate ale personalității mele fuseseră astfel condiționate pentru a oferi „servicii sexuale" femeilor. Acesta era un alt avantaj pe care îl oferea compania mea, atât tatălui meu cât și altora care beneficiau de pe urma mea. Uneori, aveam sarcina de a „servi" soțiile politicienilor, atât la nivel local cât și mai extins. Din câte îmi amintesc, majoritatea (dacă nu toate chiar) erau membre ale unei unui cult păgân secret. La ritualurile lor erau menționați mai mulți zei și zeițe, de rang mai mic, dar „zeitatea" principală se numea, după câte știu, „Ra".[3]

„Mai multe femei se adunau în jurul prânzului, în grădini private sau încăperi prevăzute cu luminatoare pentru a practica divinația și pentru a realiza anumite ritualuri de tip greco-roman. Acestea se îmbrăcau cu tot felul de veșminte ciudate, și obișnuiau să bea un lichid transparent, cu o consistență gelatinoasă, în care păreau să plutească niște particule gălbui care „străluceau" în bătaia soarelui. Ele spuneau că lichidul acela ciudat și transparent era „elixirul vieții". În urmă cam cu doi ani, în timp ce răsfoiam o carte a lui Texe Marrs referitoare la culturile și religiile de tip new age, pentru a-mi valida amintirile, am descoperit care era adevăratul ingredient al „elixirului vieții" – sperma!

„Cred că oamenii ar fi extrem de șocați să afle că mulți politicieni și lideri ai societății sunt de fapt păgâni – care merg duminica la

biserică, iar apoi se adună pentru a practica anumite ritualuri păgâne secrete. (La adunările membrilor de sex feminin, am fost adesea forțată să întrețin raporturi sexuale de tip lesbian cu participantele.) Nu am fost deloc surprinsă să văd că Hillary Clinton a așezat un soare în vârful bradului de Crăciun de la Casa Albă, cu mai mulți ani în urmă!"

Sullivan a identificat foarte mulți participanți la aceste ritualuri, în Washington, D.C., unii dintre ei politicieni faimoși sau soțiile acestora, dar mi-a cerut să nu le divulg identitatea. Mi-a furnizat de asemenea o descriere a unei lungi ceremonii oculte care își amintește că era practicată la aceste întâlniri.

Unul din locurile unde crede că a fost condiționată se numea Școala sau Fortăreața, unde a suferit anumite intervenții chirurgicale pe creier. Mai erau și alți copii acolo, în zone care se chemau A, B, și C, precum și în așa-numita „cameră de joacă". Acolo își amintește cum copiii erau îndoctrinați în scopul operațiunilor guvernamentale, iar printre metode se număra și sfâșierea unor ursuleți de pluș.

O altă bază, își amintește că se afla în Reading Pennsylvania. Era o clădire cu multe scene imense, ca la teatru. Katherine spune că a fost dusă acolo la vârsta de opt ani și că a fost forțată să ucidă oameni îmbrăcați ca niște „vagabonzi". „În continuare refuz să cred că am omorât oameni la vârsta aceea", afirmă Katherine, implicând că este posibil să fi fost doar o punere în scenă; o falsă crimă având scopul de a o traumatiza. Acest loc, împreună cu o altă locație unde Sullivan crede că a fost programată, au fost aproximativ identificate în zona Reading.

Un alt loc unde avea loc programarea a fost Coffeesville, Maryland. Acolo a fost luată de la școală și dusă la o locație unde se aflau mai multe remorci și pavilioane. În acest loc, i s-a făcut instructajul de tip „cameleon", fiind învățată cum să se comporte în preajma demnitarilor.

Conform lui Sullivan, a fost programată de personalul NASA, în diverse locații, inclusiv Huntsville, Alabama; Houston, Texas; Cape Canaveral, Florida; și Baza Air Force Goddard, lângă Washington, D.C. La Goddard, spune că programatorii erau îmbrăcați în uniforme

ca și în serialul Star Trek pentru a le induce confuzie celor programați, și pentru a le discredita amintirile. Katherine își amintește că la Goddard a fost conectată la o cască legată la un calculator, un fel de sistem generator al unei realități virtuale, iar când închidea ochii îi apăreau diverse imagini."

Sullivan mai vorbește despre o presupusă metodă de condiționare a NASA, numită „Tatăl Timp", care implica o reală sau imaginară călătorie inter-dimensională. Ea mai afirmă că cei de la NASA erau experți în „compresia temporală" și în „călătoria înapoi în timp, cel puțin la nivel mental". Copii implicați în aceste programe, citeau cărțile SF pentru copii ale lui Madeleine L'Engle, printre care și *Wrinkle in Time (O breșă în timp)*, în care sunt descrise aventurile unor copii care călătoresc în timp. Sullivan crede că cei de la NASA încearcă să găsească moduri de a explora și alte dimensiuni și că acest tip de programare „mi-a alterat profund procesele mentale".

În 1991 – în mod interesant, înainte de dezvăluirile doctorului Hammond cu privire la descoperirile sale în domeniul controlului minții – Katherine mi-a trimis anumite desene, având pe ele chiar și data, spre confirmare. Ea ajunsese la concluzia că existau cinci sisteme principale de control al minții, o descriere foarte asemănătoare cu cea a lui Hammond de mai târziu.

„O altă formă de verificare importantă pentru mine", afirmă ea, „este că mi-am amintit și chiar am notat tipurile de programare suferite (alpha, beta, delta, theta și omicron) în vara anului 1991, cu mulți ani înainte ca cineva să dezvăluie toate acestea. Atunci când am primit și confirmarea din partea unor surse independente că programele există și că sunt folosite exact așa cum îmi aminteam, am fost foarte deprimată și supărată ... Aș fi vrut ca toate acestea să fi fost doar în imaginația mea!"[4]

- Alfa, afirmă ea, este programarea de bază.

- Beta, care mai este numită și „Barbie" este programarea de tip sexual (ea crede că acest tip de programare a fost inventată de nazistul Klaus Barbie).

- Delta este programarea de tip militar, implicând o stare de loialitate și supunere.

- Programarea Teta care mai este numită și „asasinul psihic", și implică programarea energiei mentale în scopul uciderii telepatice și al influențării evenimentelor. Ea a mai realizat de asemenea vizualizări la distanță, care este posibil să fi fost un sub-set al acestui tip de programare.

- Omicron, spune ea, era un tip special de programare pentru programele de control al minții implementate de Mafia.

Katherine a mai descris și alte tehnici de programare care crede că sunt folosite, inclusiv electroșocuri la nivelul capului și al coloanei vertebrale, „sugrumare" în zona gâtului și injectarea unui drog asemănător cu drogul sud-american curare, care inducea paralizia, astfel că nu se mai putea mișca, dar era totuși capabilă să gândească și să simtă.

Conform lui Sullivan, tatăl său se specializase într-o tehnică numită „programarea de tip scoică" care afirmă că avea loc în apropierea Universității Tehnice Georgia. Acolo, copiii erau împinși către dezvoltarea unei personalități multiple fiind introduși într-un fel de cocon din hârtie de sugativă unde se aruncau peste ei gândaci. Uneori copii intrau într-o stare catatonică, dar nu li se permitea să rămână astfel, afirmă Sullivan.

Se mai foloseau de asemenea unele numere de cod în asociere cu acțiunile celor de la CIA. Cifra zero indica un caz sau un agent „inactiv". „Naomi" era un cod folosit pentru proiectele bio-chimice în timp ce „Birdcage" se referea la o locație unde erau depozitate arme biochimice.

Sullivan își amintește că subiecții erau adeseori programați cu ajutorul muzicii, al unor instrumente cu coarde, folosindu-se anumite succesiuni de note și versuri. Muzica formației Beatles a fost utilizată cel mai des, dar și Pink Floyd („folosită și pentru programarea temporală a celor de la NASA") și The Who, în special anumite fragmente din opera rock „Tommy". Și filmele erau folosite pentru programare, în special „Vrăjitorul din Oz" și desenul animat „Alice în Țara minunilor".

Printre proiectele la care își amintește că a participat sau despre care a auzit se numără: Seabase (sau C- Base), Goldilocks, Massacre,

Sandstone, Royal India, Dot Purple sau Deep Purple, Larkspur, Chronic Headache, Marigold, Z-Bomb, Top Hat, Messiah, Overlord, Fire and Ice, Delta Blue, Deep Blue, Blowfish. Code Failsafe a fost un sistem special creat pentru a induce amnezia victimelor controlului minții. Exista și un sistem computerizat numit Brandon. „Goldstar Operations Systems" și Mongoose se spune că făceau parte dintr-un proiect al lui George Bush; „The Link" se pare că era o operațiune realizată de NSA și NASA în cooperare; Centipede este un sistem de separare a informației în cadrul CIA și al Agenției Naționale de Securitate. Exista și un program de control al minții numit „Heaven's Gate", al cărui scop era crearea unei întregi lumi imaginare în mintea persoanei. De asemenea Mensa, fără nici o legătură cu organizația cu același nume, era un program de exploatare a victimelor cu un IQ genial în cadrul unor metode tip „brain-storming". *Pax Romana* și The Plan erau nume de cod cu referire la programul arian. Proiectul Armageddon se ocupa de jocuri de război și de pregătirea pentru cel de-al treilea război mondial, în timp ce proiectul „Keys of Solomon" oferea informații de cod pentru scenariul apocaliptic.

Conform lui Sullivan, CIA și KGB au cooperat timp de mulți ani – făcând chiar schimb de experiență, perioadă în care agenții erau antrenați în Rusia – deși agențiile erau de fapt adversare. Printre codurile KGB se numără: Dark Chocolate, Sasha, Mink, și Ermine. În cadrul codului numeric al celor de la CIA, minus unu, minus doi și minus trei se refereau la KGB.

Sullivan își amintește că exista o locație în apropiere de Dallas unde se afla un OZN echipat cu un lift hidraulic, și care fusese fie transportat acolo, fie construit chiar în locul respectiv. Conform spuselor ei, OZN-urile construite de guvern aveau la bază tehnologia nazistă din cel de-al doilea război mondial. În prezent există mai multe baze operative secrete pentru OZN-uri, dintre care una în munții Himalaia și o alta subacvatică, în apropiere de Hawaii.

În interiorul OZN-ului se aflau „oameni care arătau ca extratereștrii", respectiva navă fiind folosită pentru a-i face pe oameni să creadă că au fost răpiți de extratereștri. Datorită lăudăroșeniei tatălui ei, Katherine a aflat că acești „extratereștri" au

fost creați pentru prima oară în laboratoarele germane în timpul celui de-al doilea război mondial, în cadrul unor experimente asupra embrionului uman. Ea îi numește „Copiii" pe acești falși extratereștri și spune că ei sunt chiar programați să creadă că sunt așa ceva.

Sullivan afirmă că a întâlnit mulți din acești Copii, inclusiv un băiețel care vorbea engleză și o limbă numită „trilaterală" care era compusă din multe clicuri și gesturi simbolice. Ea mai spune de asemenea că a întâlnit mai mulți descendenți ai acestor mutanți, una din caracteristicile lor distinctive fiind aceea că mulți dintre ei sunt parțial rași în cap și au o tunsoare mai specială, având forma unui „cuib de păsări".

Sullivan crede că scopul OZN-urilor și al extratereștrilor falși este acela de a pregăti omenirea să creadă în ei. Ea spune că a auzit mai multe discuții despre posibilitatea unei invazii false de OZN-uri care să distrugă psihologic populația, astfel ca oamenii să accepte ușurați instaurarea controlului total.

Conform spuselor lui Sullivan, mai există și alte planuri posibile pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale, inclusiv utilizarea evangheliștilor creștini pentru a propovădui credința în „ziua judecății" sau în „zilele de pe urmă". Katherine mai spune că a ajuns să creadă că și SIDA a fost special creată pentru a se conforma Apocalipsei biblice. O altă posibilitate despre care s-a vorbit a fost asasinarea președintelui, care să le ofere ocazia celor de la FEMA să preia controlul și să instaureze totalitarismul în întreaga țară.[5]

- Analizând afirmațiile lui Katehrine Sullivan, putem vedea că modul în care descrie anumite aspecte ale Noii Ordini Mondiale este destul de asemănător cu literatura conspirațională de compilație. Aceasta ne sugerează faptul că povestea ei a fost oarecum contaminată de lucrările altora; de fapt, la un moment dat, Sullivan chiar menționează că a citit ceva scris de evanghelizatorul și susținătorul teoriei conspirației, scriitorul Texe Marrs. Totuși aceasta nu dovedește că ea nu este o victimă a controlului minții.

În ce privește dovezile de ordin fizic, într-o scrisoare care mi-a fost adresată, Sullivan afirmă că: „Am mai multe urme rotunde, mici, de culoare albă, peste tot, în zona antebrațelor, a brațelor și

a picioarelor. Acestea provin de la armele cu șocuri electrice. Este posibil să mai am astfel de urme și pe alte părți ale corpului dar eu nu le pot vedea. (Un investigator, ofițer de poliție din Atlanta a verificat aceasta, fără ca eu să-i spun că are așa ceva, și a confirmat că persoana prezintă într-adevăr urme de arme cu șocuri electrice). De asemenea, pe partea stângă a capului și în zona sprâncenelor, pielea îmi este decolorată, din cauza unei arme cu gloanțe oarbe cu care tata trăgea în mine ... Nu am prea multe probe materiale, deoarece cam tot la zece ani, supraveghetorul meu de la data respectivă, mă obliga să arunc efectiv sau să dau tot ce aveam, inclusiv lenjeria de pat și bijuteriile și să încep totul din nou de la zero. Cred că aceasta era modul lor de a se asigura că nu păstrez nici o dovadă."[6]

O altă formă de verificare pe care Katehrine Sullivan i-a pus-o la dispoziție autorului este o lungă listă de notițe folosite de tatăl ei pentru cursurile pe care le preda: aparent ore de dezvoltare personală. Din aceste notițe reiese foarte clar că acesta era familiarizat cu diverse concepte psihologice și filozofice, având subliniate multe citate interesante. El chiar menționează folosirea „chemoterapiei, a chirurgiei și a terapiei cu șocuri electrice" în psihiatrie, munca doctorului Jose Delgado precum și „sacrificiul copiilor practicat în vechime". De asemenea, face referire la „recondiționarea mentală din Rusia" și la „tehnicile subliminale și montajul TV". În mod evident, tatăl ei știa destul de multe despre tehnicile de control al minții.

Sullivan a mai pus la dispoziție și o copie a unei scrisori din partea unui procuror din statul Georgia (al cărui nume nu dorește să îl menționez și îi respect această dorință) care confirmă faptul că tatăl ei a fost arestat pentru molestarea sexuală a fratelui ei vitreg. În scrisoare, procurorul afirmă următoarele: „Sunt convins că am fi câștigat procesul pentru că dovezile împotriva lui erau zdrobitoare și de asemenea acesta recunoscuse parțial acuzațiile".[7]

Înainte de a apărea în fața instanței, tatăl ei s-a sinucis.

Note:

1. Sullivan, Katherine, "Like Father, Like Daughter" la Mind Control Forum la www.mk.net/ ~mcf/resrc-hm.htm, CAHRA; CKLN interviu la Mind Control Forum

2. "Questionnaire for Survivors Abused Over the Age of Eighteen", februarie 21, 1993, copie oferită autorului de Katherine Sullivan
3. Sullivan, Katherine, "Like Father, Like Daughter"
4. Katherine Sullivan, corespondență cu autor, martie 23, 1999
5. CKLN
6. Katherine Sullivan, corespondență cu autor, martie 23, 1999
7. Scrisoare de la un notar public din Gergia, nume ascuns la cerere, datat la ianuarie 30, 1990, către mama Katherinei Sullivan

CAPITOLUL 20
Evaluarea relatărilor despre Monarch

Problema în ce privește evaluarea relatărilor multor presupuse victime ale controlului minții este terapia psihologică în sine. Aceasta este în esență un proces subiectiv prin care pacientul este influențat de terapeut și invers. Este vorba despre un proces intim în cadrul căruia două persoane colaborează în speranța vindecării pacientului și aducerii la iveală a adevărului cu privire la ce i s-a întâmplat. Uneori acest scop nu este atins.

În unele cazuri, este posibil ca versiunea presupuselor victime să fi fost influențată de relatările altora. Aceștia ajung astfel să se raporteze la lucruri care poate le-au citit altundeva sau le-au auzit de la alții. Prin urmare, dacă nu se depistează aceste lucruri, un caz de abuz sexual din copilărie poate fi transformat într-o întâlnire cu un politician de marcă despre care se afirmă că a săvârșit totul. Datorită unui coșmar din copilărie în care a visat că este înconjurat de adoratori ai lui Satana îmbrăcați în robe negre, subiectul poate ajunge să fie convins că aceasta i s-a întâmplat efectiv. Clienții tatălui care poate era agent de asigurări ajung astfel să fie identificați ca având toate trăsăturile membrilor societății Illuminati.

Chiar și Dr. Colin Ross, un bine-cunoscut cercetător în ce privește problema tulburării de personalitate multiplă și controlul minții recunoaște că evaluarea cazurilor este dificilă:

„Nu poți să-ți dai seama doar ascultând povestea pacientului ...

nu poți spune din prima dacă e adevărată sau falsă. Cu alte cuvinte, ai nevoie de probe adiționale care să dovedească dacă s-a petrecut sau nu în realitate. Mai ales în ultimii cinci ani, am învățat că oamenii au amintiri extrem de detaliate, credibile și pline de emoții reale ... dar că sunt la fel de multe șanse ca evenimentele respective să fie reale sau să nu fi avut loc niciodată. Am lucrat cu persoane care aveau amintiri foarte elaborate cu enorm de multe detalii dar care s-au dovedit într-un final că nu s-au întâmplat niciodată. Nu poți fi niciodată sigur."[1]

Nu există nici urmă de îndoială că mulți oameni au fost victimele programelor de control al minții și al abuzurilor ritualice – în opinia mea chiar mult mai mulți decât s-a spus vreodată – există de asemenea și multe persoane care se proclamă victime ale controlului minții, dar mie relatările lor nu îmi par în întregime credibile. Tot așa cum există criminali la indigo, se pare că sunt și victime la indigo care asociază problemele pe care le au cu poveștile altora, fie aceștia victime sau nu.

Un exemplu de un posibil caz de amăgire și contaminare a amintirilor unei presupuse victime a controlului minții este povestea lui Pat Murgess. În anii '80 ea a suferit o depresie post-partum în urma aducerii pe lume a celui de-al doilea fiu al ei. Anterior acestui eveniment, se pare că Burgess a dus o viață normală fără a suferi de vreo problemă psihologică. Plângându-se de depresie, Murgess a contactat-o pe hipno-terapeuta Ann Marie Bauman, care de-a lungul a mai multe ședințe a ajuns să creadă că a descoperit cel puțin treizeci de personalități diferite în profunzimile psihicului lui Murgess. Considerând că era necesară pregătirea unui terapeut mai experimentat în tulburările de personalitate multiplă, Bauman a trimis-o pe Burgess la Dr. Bennet Braun, șef de clinică la bine cunoscutul centru medical Rush Presbyterian St. Luke's Medical Center din Chicago. În luna martie 1986, Burgess a fost internată la clinica lui Braun.

Pe durata terapiei, Braun i-a prescris acesteia doze mari de substanțe psiho-active, inclusiv Halcion, despre care să știe că în unele cazuri poate induce halucinații. Braun a ajuns să creadă că a descoperit într-un final chiar trei sute de personalități ascunse în

ființa lui Burgess, și că femeia fusese conducătoarea unui cult satanic la nivel mondial implicat în multe crime, canibalism, viol și alte acte violente. Se știe că Braun credea de mult în existența unui uriaș cult satanic implicat în programe de control al minții și abuz ritual, și la un moment dat, potrivit lui Burgess, i-a spus acesteia că Papa era conducătorul cultului și că îl abuzase sexual pe fiul ei. Burgess a solicitat o investigație a celor de la FBI dar auzindu-i poveștile, aceștia au decis să nu facă nimic în această direcție.

Ambii copii ai lui Burgess, în vârstă de trei și cinci ani, au fost internați la spital pentru examinare, administrându-li-se medicamente și petrecându-și trei ani în terapie, închiși în secția de psihiatrie infantilă a spitalului.

După doi ani și trei luni în spital, Burgess a fost externată. A ajuns astfel la concluzia că acea convingere că fusese membră criminală a unui cult satanic era rezultatul medicamentelor care îi fuseseră prescrise și care îi alteraseră modul de a gândi, toate în relație cu viziunea paranoică a doctorului Braun și a departamentului MPD de la Rush Presbyterian. Burgess a dat în judecată spitalul și pe doctorul Braun, ajungându-se la o înțelegere între părți pentru 10,6 milioane de dolari. Clinica lui Braun a fost închisă, dar acesta încă practică psihiatria la Rush. Un fapt care s-a aflat doar recent este acela că Braun nu avea încă autorizație să practice psihiatria la data începerii terapiei cu Burges, și că a obținut-o doar la un moment dat, ulterior. Statul Illinois s-a sesizat în mod oficial împotriva doctorului Braun cerând să îi fie revocată autorizația. [2]

Un alt exemplu de un caz de posibilă amăgire l-am menționat în cartea mea *Mind Control, World Control (Controlul minții, controlul lumii)*. Este vorba despre lucrarea *The Illuminati Formula Used to Create an Undetectable Total Mind Controlled Slave (Formula iluminaților pentru a crea un sclav perfect controlat mental care nu poate fi detectat)* de Fritz Springmeier și Cisco Wheeler care conține multe detalii care mie nu îmi par credibile. Narațiunea acestora seamănă cu o înșiruire de povești horror pe o bază fundamentalist creștină, fără a se ține cont prea mult de probe, credibilitate sau chiar posibilitate. După publicarea primei mele lucrări, am obținut o lungă înregistrare cu Cisco Wheeler care mi-a confirmat în multe privințe

părerea pe care o am despre povestea ei.

Wheeler, care își încadrează relatarea pe fundalul unei puternice credințe religioase creștine, crede că provine dintr-o familie ai cărei membri au fost timp de multe generații sataniști, și că tatăl ei era mason de gradul 33 și mare maestru al societății secrete a iluminaților. Ea este convinsă că acesta este un programator al minții în slujba guvernului implicat în contrabandă cu droguri în timpul războiului din Vietnam. El a fost unul dintre cei care au adunat kilogramele de heroină depozitate în trupurile celor decedați trimiși în țară spre a fi îngropați. „Scopul acestui lucru", spune Wheeler, „a fost distrugerea fundamentului familiei. Cultura drogurilor a fost de fapt adevăratul scop al războiului din Vietnam."

Lăsând la o parte „structura celulei familiale" și scopul războiului din Vietnam, Wheeler susține că la sfârșitul anilor '40, iluminații au făcut un plan pentru a infiltra bisericile. „Aceștia înțeleseră puterea lui Dumnezeu din biserică, și trebuiau să găsească un mod pentru a se infiltra în biserică și a zdrobi forța sa spirituală, puterea Sfântului Duh care lucrează în biserică." Tatăl ei, spune Cisco, a fost folosit pentru a servi acestui scop și astfel s-a căsătorit cu o femeie care nu era membră a sectei iluminaților și nici nu făcea magie neagră, dar provenea dintr-un mediu creștin, astfel că i-a asigurat accesul în cercurile fundamentaliste.

La fel ca și mulți alții, Wheeler crede că a fost traumatizată și condiționată încă de pe vremea când se afla în pântecele matern și că „la vârsta de 18 luni, fiind programator, tatăl meu îmi putea controla ficatul, rinichii, bătăile inimii, pulsul și respirația." Ulterior, spune ea, a devenit o jucărie sexuală pentru mai marii țării. Conform spuselor lui Wheeler, programarea a avut loc în China, la baza maritimă, la închisoarea Alcatraz, la Presidio, la castelul Scotty's din California, și la Spitalul de boli mintale și Spitalul masonic Dorenbecker din Oregon. Wheeler estimează că în proiectul MKULTRA au fost incluși un total de 10 milioane de copii.

„Am participat la întâlnirile la vârf ale familiei regale britanice, în scopurile organizației iluminaților", relatează aceasta. Primul președinte american care își amintește că a abuzat-o a fost Eisenhower. De asemenea este convinsă că a suferit proceduri de control al minții

sub supravegherea infamului Dr. Greene, care spune că este de fapt doctorul nazist Josef Mengele, care operează sub un nume fals. Tatăl ei, spune ea, a fost adjutantul lui Mengele.

În ce privește cărțile pe care le-a publicat împreună cu Springmeier, Wheeler spune, „Dacă ar fi distribuite de o editură, Illuminati le-ar cumpăra pe toate și ar avea drepturi asupra lor, iar astfel ne-am pierde toate cărțile."

Ca să înțelegem mai bine modul în care Wheeler a ajuns să creadă că a fost victima unui abuz prin procedee de control al minții, să ne gândim că aceasta a fost în terapie împreună cu alte patru femei care toate credeau că fuseseră programate cam în același interval de timp cam de aceleași persoane. Aceasta spune, „În cadrul procesului de vindecare, primul lucru pe care a trebuit să-l recunoaștem față de noi înșine a fost acela că toate suferim de MPD [Tulburare de personalitate multiplă], de DID [Tulburare de identitate disociată], și că provenim din familii care au practicat satanismul timp de generații întregi."

În plus, la fel ca și multe alte amintiri legate de controlul minții, de abuzuri ritualice și de faptul că a fost jucăria președintelui Eisenhower, versiunea lui Cisco Wheeler cu privire la istoria lumii este o lungă predică creștină despre sfârșitul vremurilor și după câte pot să îmi dau seama, lipsită de orice dovadă. Este evident că Cisco Wheeler crede în ceea ce spune – nu mă îndoiesc de sinceritatea ei – dar amintirile ei sunt atât de vagi și de generale în ce privește detaliile, încât nu conțin nici măcar o urmă de o dovadă oricare ar fi aceasta, sau chiar o relatare cât de cât credibilă. Bineînțeles, acest fapt nu este neapărat de importanță majoră pentru acceptarea relatării ei într-o eră în care se pare că jumătate din populație crede că extratereștrii colaborează cu guvernul american în baze subterane, dar pentru mine este ceva vital. Deși probele sunt spaima anumitor cercetători, pentru a accepta asemenea rapoarte ca fiind veridice, trebuie să ne bazăm neapărat pe dovezi.

Îmi pare evident că Cisco Wheeler a avut unele probleme în viață și că acele probleme este posibil chiar să-și fi avut originea în anumite proceduri de control al minții. Nu exclud din start această posibilitate. Dar ideea este că nu a dovedit în nici un mod faptul

că a fost subiectul procedurilor de control al minții sau că CIA sau Illuminati sunt responsabili pentru asta. [3]

Din nou, nu vreau să spun că toți cei care cred că au fost controlați mental sau care cred că au fost victime ale unor abuzuri ritualice se amăgesc singuri. Departe de mine acest gând, după cum reiese și din timpul investit pentru redactarea cărții de față. Cred însă că multe dintre aceste persoane sunt într-adevăr victime, și că există o lume subterană care se ocupă cu controlul minții și cu abuzurile ritualice, care a fost doar parțial dezvăluită până în prezent. Totuși, cazuri ca acestea trebuie să fie evaluate cu atenție în mod individual. Acceptarea fiecărei relatări fără nici o obiecție, chiar și a celor mai strigătoare la cer și evident paranoice, așa cum fac mulți cercetători, duce la discreditarea cazurilor de abuz și control al minții care au avut într-adevăr loc.

Este de asemenea important să realizăm că această contaminare a relatărilor victimelor, atât reale cât și imaginare, poate fi chiar o modalitate de discreditare a adevărului. Asocierea de detalii fantastice acestor cazuri, conexiunile dintre agențiile secrete și extratereștri și așa mai departe, aruncă o umbră de îndoială asupra cazurilor reale de abuz. Aceasta este „confuzia" provocată despre care vorbește Katherine Sullivan și alții. Nu este mai puțin adevărat că traumele, abuzurile și programarea mentală dezorientează victimele, care devin astfel confuze, nu mai pot stabili cu exactitate sursa informațiilor, așa cum se întâmplă în multe coșmaruri de acest gen.

În concluzie, există multe relatări privind cazuri de control al minții care îmi par credibile, și de asemenea mulți martori ale căror mărturii stau în picioare la o analiză amănunțită.

Note:

1. Interviul Dr. Colin Ross, expus duminică, aprilie 6, 1997 la CKLN-FM 88 în Toronto, Canada. Interviu condus de Wayne Morris
2. *Dateline*, televiziunea NBC, octombrie 28, 1998
3. Wheeler, Cisco, interviu condus de Wayne Morris pentru CKLN-FM radio, Toronto, Canada, Octombrie 5, 1998

CAPITOLUL 21
Ascunderea abuzurilor

Una dintre strategiile folosite pentru a ascunde cazurile efective de control al minții este să se aducă în față tot felul de pseudo-specialiști care să nege că există așa ceva. Un asemenea grup este Fundația Sindromului Amintirilor False, un grup de psihiatri a căror misiune este aceea de a dovedi că abuzul ocult și controlul minții sunt doar născociri ale imaginației. Deși nu există îndoială că unele cazuri de control al minții și abuz ritualic sunt imaginate și ca au loc multe acuzații false, există totuși multe dovezi care arată că asemenea abuzuri au avut loc într-adevăr. Totuși nimeni nu analizează documentele CIA privitoare la MKULTRA, căci fundația respectivă are chiar scopul de a demonstra că nu despre asta este vorba.

Cercetătorul în domeniul controlului minții Walter Bowart a afirmat următoarele cu privire la Fundația Sindromului Amintirilor False: „aceasta este o acțiune pusă în scenă de Agenția Centrală de Informații. Ea are drept scop manipularea comunității medicale din domeniul psihologiei și psihiatriei. Pentru a te discredita, te menține într-o stare de teamă și teroare."

Componența fundației este grăitoare. Mulți dintre psihiatrii din consiliul de administrație al grupului au legături cu operațiunile de control mental ale CIA sau cu armata. Aceste persoane sunt adesea citate de tribunal în cazurile unde este necesară discreditarea acuzațiilor de abuz sexual ritualic și controlul minții. [1]

Unul dintre membri inițiali ai grupului, Martin T. Orne, un cercetător finanțat la un moment dat prin programul MKULTRA și prin agențiile militare este angajat al Laboratorului de Psihiatrie Experimentală de la Universitatea Pennsylvania. Orne era prieten și cu George Estabrooks, primul cercetător în domeniul creării unui candidat manciurian controlat prin hipnoză, acesta lăudându-se în fața cercetătorului John Marks că el era tot timpul la curent cu privire la progresele CIA în domeniul controlului mental. Unele

dintre cercetările inițiale ale lui Orne, inclusiv studiul amneziei post hipnotice au fost finanțate din Fondul pentru Ecologie Umană, o sursă de direcționare a banilor CIA la Universitatea Cornell. HEF a finanțat numeroase experimente majore de control al minții în lumea întreagă, inclusiv cele ale infamului Ewen Cameron de la Institutul Memorial Allen din Montreal. [2]

Orne a fost convocat pentru a o examina pe Patty Hearst după ce Armata de Eliberare Simbioneză, o unealtă a agenției a fost redusă la tăcere de LAPD. De asemenea și Robert Jaz Liftom, fondator al Fondului pentru Ecologie Umană și infamul psihiatru MKULTRA, Louis Jolyon West au fost de asemenea convocați pentru a o evalua pe Hearst. O altă personalitate care a fost solicitată pentru a o analiza pe Patty Hearst a fost o profesoară pensionară de la Berkeley, doctor Margaret Singer care și ea făcea parte din consiliul de administrație al Fundației Sindromului Amintirilor False. Singer făcuse experimente pe prizonierii americani din timpul războiului cu Coreea, la Institutul de Cercetare al Armatei Walter Reed din Maryland, în anul 1950.

Fondatorul FMSF, Ralph Underwager director al Institutului de Terapii Psihologice din Minnesota și redactor al unei reviste intitulate *Probleme legate de acuzațiile de abuz infantil*, este un alt membru al grupului care este posibil să aibă și el un os de ros. Se spune că Underwager a afirmat într-un interviu acordat unui ziar din Amsterdam că era „voința lui Dumnezeu" ca adulții să aibă raporturi sexuale cu copiii. Ulterior în Franța, Underwager a depus mărturie în favoarea membrilor cultului Copiii lui Dumnezeu care promovau pedofilia, susținând că aceștia nu erau vinovați de abuzarea copiilor. [3]

Povestea lui Peter și Pamela Freyd, directorii executivi ai fundației este foarte semnificativă. Familia Freyd a fost acuzată de abuz sexual de către fiica lor, Jennifer, care este profesor de psihologie la Universitatea Oregon. Pamela Freyd l-a chemat drept martor pe propriul ei psihiatru, doctor Harold Lief, și el membru în consiliul de administrație al FMSF. Concluzia acestuia a fost că Jennifer nu fusese abuzată. Lief a fost maior al Corpului Medical al armatei și membru al corpului didactic al Universității Pennsylvania la data la

care Universitatea era implicată în anumite experimente finanțate de guvern în domeniul modificării comportamentale. De asemenea l-a asistat și pe doctorul Orne în studiile sale privind programarea hipnotică. [4]

O altă strategie de discreditare a victimelor controlului minții și a terapeuților care investighează subiectul sunt acuzațiile în instanță. În 1998, guvernul federal a dat-o în judecată pe Judith Peterson, psiholog texan, acuzând-o de implantare intenționată a unor amintiri false clienților ei pentru a prelungi durata terapiei. Doctor Peterson a mai fost de asemenea acuzată de fraudă prin corespondență din cauza faptului că expediase clienților facturile de plată prin poștă. La data publicării acestei cărți, guvernul audiase doar pacienții nemulțumiți și avocații acestora, fără a o convoca la audieri pe doctor Peterson sau pe clienții acesteia care avuseseră o experiență pozitivă cu ea. Anterior, aceleași presupuse victime ale fraudei înaintaseră plângeri la Departamentul de Sănătate și Retard Mintal precum și la Departamentul de Sănătate al statului Texas. În urma investigațiilor realizate de aceste organisme, doctor Peterson a fost găsită nevinovată de acuzațiile aduse. [5]

Note:

1. Constantine, Alex, "The False Memory Hoax: CIA Connections to Mind Control Cults," *Paranoia.* Iarna anilor 95/96
2. Constantine; Ross, M.D., Dr. Colin, "The CIA and Military Mind Control Research: Building the Manchurian Candidate," discurs ținut la Ninth Annual Western Clinical Conference on Trauma and Dissociation, aprilie 18, 1996
3. Constantine
4. Constantine; Blood, Linda. *The New Satanists.* New York: Warner Books, 1994
5. Morris, Wayne, prefață la interviul cu profesorul Alan Scheflin la CKLN-FM radio, Toronto, Canada, iunie 22, 1998

CAPITOLUL 22
Controlul electronic al minții

Un uriaș pas înainte în ce privește dotările tehnice în domeniul controlului minții a fost descoperirea faptului că energia electromagnetică poate fi folosită pentru a influența, a răni sau a omorî ființe umane la distanță. Faimosul om de știință Nikola Tesla a fost unul dintre primii oamenii care a aprofundat efectele electromagnetismului asupra organismului uman, fiind urmat de E.L. Chaffee și R.U. Light în 1934 cu descoperirea monografului, „o metodă de control la distanță a stimulării electrice a sistemului nervos".

În același an, omul de știință rus Leonid L. Vasiliev a scris articolul „Evaluare critică a metodei hipogenice", cu privire la descoperirile doctorului I.F. Tomashevsky și a cercetărilor sale în domeniul influențării la distanță a creierului cu ajutorul undelor radio. Vasiliev scria: „pentru a controla starea subiectului în afara laboratorului, în cadrul unui alt set de experimente, s-a folosit un aparat radio ... Nu s-au realizat multe experimente de aceste gen, dar rezultatele obținute arată că metoda de utilizare a semnalelor radio ameliorează substanțial posibilitățile experimentale."

Într-o altă parte a lucrării, Vasiliev adăuga: "Tomashevsky [I.F. Tomashevsky, un faimos fiziolog rus] a realizat primul experiment cu un subiect la distanță de una sau două încăperi, în condițiile în care participantul nu știa și nici nu bănuia aceasta. În alte cazuri, transmițătorul nici nu se afla în aceeași încăpere și altcineva observa comportamentul subiectului. Experimentele ulterioare la distanțe considerabile au fost reușite ... unul dintre acestea fiind realizat parțial la distanță ... Sugestia mentală de a adormi a fost respectată în interval de un minut."

Un alt cercetător al potențialului câmpului electromagnetic în 1930 a fost profesorul E. Cazzamalli. Cazzamalli a bombardat subiecții cu unde radio VHF iar apoi a „anunțat o lume înmărmurită că aceștia aveau halucinații sub influența undelor oscilatorii."[1]

Andrija Puharich a fost un alt prim cercetător al efectelor energiei electromagnetice, care a aprofundat efectele undelor radio asupra animalelor. Acesta a lucrat la Universitatea Northwestern, la sfârşitul anilor '40. În 1948, Puharich a înfiinţat un laborator numit Fundaţia de Electrobiologie Masa Rotundă, într-un loc pe care cu modestie îl numea, „un hambar într-o pădure", în apropiere de Camden, Maine. Nu era nici pe departe un hambar, având o suprafaţă de 30 m x 15 m, cu pivniţă şi etaj. Se spune că fusese un depozit al armatei în timpul celui de-al doilea război mondial.

Printre asociaţii lui Puharich la Masa Rotundă se afla şi Warren S. McCulloch, unul din fondatorii teoriei ciberneticii, care lucrase la spitalul Bellevue Hospital din New York. McCulloch fusese un susţinător timpuriu al implanturilor cerebrale electronice şi realizase multe conferinţe finanţate de Fundaţia Josiah Macy, Jr., un canal de distribuţie a fondurilor CIA pentru cercetările în domeniul controlului minţii. Un alt asociat al lui Puharich era John Hays Hammond, despre care se spune că a fost singurul elev al lui Nikola Tesla. Hays era de asemenea interesat de utilizarea electromagnetismului pentru a influenţa mintea omului.

După desfiinţarea organizaţiei lui Puharich, acesta l-a vizitat des pe maestrul ingineriei sociale, Aldous Huxley la Tecate, în Mexic, unde se studiau efectele electronicii asupra organismului uman. În 1954, Puharich a fost şi el angajat de Centrul de Arme Chimice şi Biologice al armatei, de la Fort Detrick, Maryland, pentru cercetări privind efectele LSD-ului. Acesta a aprofundat efectele drogurilor la Fundaţia pentru Cercetare Permanentă, finanţată de Sandoz Chemical Works.[3]

Printre realizările lui Puharich se numără proiectarea unui tip de implant dentar radio, ale cărui specificaţii tehnice au fost cumpărate de CIA. În septembrie 1987, în cadrul unei conferinţe despre electro-magnetism, Puharich îşi descria astfel invenţia: „Am reuşit să dezvoltăm un dispozitiv de ascultare care încape într-un dinte. Cu ajutorul unui mic releu de emisie-recepţie, am reuşit să auzim totul foarte clar, dar din nefericire invenţia a fost imediat pusă sub sechestru de o agenţie guvernamentală. Dar în ce priveşte componenta hard, problema a fost rezolvată." Este posibil ca implantul dentar radio să fie încă utilizat. În numărul său din 5 februarie, 1996, revista *Chemical and Engineering News (Noutăţi în domeniul chimiei şi al ingineriei)* publică un articol intitulat „Un profesor din Hong Kong dă în judecată Statele Unite pentru manipulare prin controlul minţii":[4]

„Ziarul *South China Morning Post* a publicat în data de 25 ianuarie un articol din care reiese că un profesor asistent de la Universitatea de Ştiinţă şi Tehnologie din Hong Kong a intentat un proces în valoare de 100 de milioane de dolari împotriva guvernului Statelor Unite cu acuzaţia că i-au fost implantate la nivel dentar, micro-cipuri având drept scop controlul minţii. Huang Si Ming afirmă că aceste dispozitive i-au fost implantate în timpul unei intervenţii dentare în anul 1991 în timp ce era student la universitatea din Iowa, conform ziarului *Morning Post*, reporter Patricia Young. Un alt student de la universitatea Iowa care asemeni lui Huang era tot de origine chineză, comisese un omor în masă iar poliţia federală, afirmă Huang, îi implantase dispozitivul la nivel dentar pentru a vedea dacă şi el fusese implicat.

„Profesorul chinez afirmă că a suferit o amnezie similară cu sindromul Alzheimer care l-a împiedicat să mai predea. Acesta spune că fenomenul a încetat doar atunci când a solicitat asistenţă legală pentru intentarea procesului. În afară de Statele Unite este acuzată şi Universitatea de Ştiinţă şi Tehnologie despre care se afirmă că a fost implicată în continuarea operaţiunilor de control al minţii. De asemenea, se solicită despăgubiri în valoare de un milion de dolari din partea acuzaţilor pentru „lipsa standardelor etice".

„Huang mai susţine că unul dintre dispozitivele care i-au fost implantate în dinte îi poate citi gândurile şi de asemeni îi induce mental anumite cuvinte atunci când doarme. Un al doilea dispozitiv, crede el, transmite imaginile, pe care el le vede, unui receptor care le înregistrează. Dispozitivul de control al minţii, spune el, îl poate împinge să comită fapte „rele". Oferă în această privinţă două exemple dintre care unul nu poate fi menţionat în acest gen de revistă."

Huang nu este singurul care se plânge de implantarea unor

dispozitive de control al minții la nivelul dinților. Iată povestea lui David B.:

„La un moment dat, o radiografie pe care mi-am făcut-o, arăta prezența unui obiect de metal în partea stângă a craniului, sub bărbie, în mușchii gâtului. În mai, 1996, am reușit în cele din urmă să îl scot și am întrebat mulți doctori dacă este posibil să fi căzut acolo în timpul unei extracții. Aceștia au răspuns că este posibil dar totuși sunt șanse foarte mici. Majoritatea au fost de părere că penetrase țesutul muscular din exterior. Am trimis radiografia către Dr. Sims și acesta m-a operat pentru a îndepărta respectivul obiect. Ciudat este că în urma acestei operații mi s-a mai descoperit încă un obiect de dimensiuni foarte mici la nivelul umărului. După ce a examinat radiografia mea, Dr. Leer m-a sunat să mă întrebe dacă mi-am rupt vreodată umărul sau dacă am fost vreodată afectat de o explozie. I-am răspuns că nu. Acesta mi-a spus că motivul pentru care m-a întrebat a fost acela că radiografia arăta foarte clar prezența unui șurub în umărul meu stâng, ca și în cazul unei operații la umăr. După știrea mea, nu mi-am rupt niciodată nici un os și am sunat-o și pe mama mea să o întreb. Ea a spus că nu am fost niciodată operat în copilărie. Această parte este un mister total."

„În primele șase luni de tortură (care uneori era insuportabilă), am mers la dentist spunându-i că simt dureri mari sub proteza care-mi fusese pusă în urmă cu câteva luni. Acesta a îndepărtat proteza dar durerea a continuat. Așa că am considerat în mod greșit că era de vină zona gâtului. Pe radiografie și la tomograf se vede foarte clar că unul dintre dinții mei este foarte strălucitor și emană o radiație luminoasă. Persoanele cărora le-am cerut părerea au spus că este vorba probabil de un efect de interferență cu metalul."[5]

O descriere a unei întâlniri care a avut loc pe 22 mai 1963 în biroul profesorului Zinoviev, la Ministerul Educației Superioare și Secundare din Uniunea Sovietică ne oferă mai multe detalii cu privire la nivelul atins de cercetătorii ruși în domeniul electromagneticii. În timpul unei ședințe cu alți 16 oameni de știință, profesorul Artemov a vorbit despre ceea ce el numea „un dispozitiv de influențare a minții". Artemov spunea că în viitorul apropiat, un element de

transmisie-recepție electromagnetic de dimensiunea unui tranzistor radio va fi folosit pentru a stimula creativitatea și energia mentală. El mai spunea că primele modele ale acestui dispozitiv deja construite aveau dimensiunea unui computer, dar în prezent deveniseră mult mai portabile. [6]

Sovieticii au mai cercetat de asemenea și anumite aplicații mai puțin benefice ale energiei electromagnetice. Prin anul 1960, specialistul Milton Zaret își amintește că a fost abordat de CIA. Zaret lucrase la un proiect al Air Force pentru evaluarea daunelor oculare potențiale în cazul tehnicienilor aparatelor radar și cu microunde. Dar CIA era interesată de chestiuni mai ezoterice. Aceștia i-au pus întrebări cu privire la efectul microundelor asupra comportamentului uman și la posibilitatea utilizării microundelor pentru operațiuni de spălare a creierului. Ulterior, în anul 1965 aceștia i-au dezvăluit în cele din urmă lui Zaret scopul lor: Ambasada SUA de la Moscova era bombardată cu microunde de către ruși – cu radiații pe care ei le numeau „semnalul Moscova".

Zaret a fost pus la curent cu proiectul Pandora, un program guvernamental în curs care avea drept scop descoperirea motivului pentru care rușii radiau ambasada și dacă era posibil, deturnarea respectivelor cercetări pentru scopurile personale ale celor de la CIA. În cadrul unuia dintre experimentele proiectului Pandora, mai mulți cimpanzei erau iradiați cu microunde. Coordonatorul programului a concluzionat că „se pare că există un potențial de exercitare a unui anumit grad de control asupra comportamentului uman prin intermediul unor microunde de joasă frecvență. El a solicitat de asemenea studiul ulterior al efectelor microundelor în scopuri militare."

Zaret a realizat și el anumite teste iar concluzia lui a fost că „oricare ar fi fost motivele rușilor, aceștia credeau că fascicolul de unde avea să modifice comportamentul personalului ambasadei." [7]

Recomandările lui Zaret au fost simple. Guvernul american trebuia să le ceară rușilor să înceteze iradierea angajaților săi. Personalul din cadrul ambasadei trebuia de asemenea să fie pus la curent cu ceea ce se petrecea, fapt care nu avusese loc și de asemenea

să li se ofere alegerea de a se transfera altundeva. Zaret a fost asigurat că sugestiile sale aveau să fie urmate. Dar aceasta s-a petrecut doar într-o singură privință. Președintele Lyndon Johnson a trimis o solicitare către ruși cerând ca aceștia să înceteze cu emisia radiațiilor. Cererea sa a fost ignorată.

Personalul ambasadei n-a fost niciodată informat că făcea subiectul unor radiații electromagnetice și nici că testele medicale indicau faptul că mulți dintre ei erau afectați de probleme medicale grave. Ambasadorul Walter J. Stoessel prezenta o sângerare la nivelul ochiului și a fost diagnosticat cu o boală sanguină similară cu leucemia. Cei doi ambasadori anteriori decedaseră ambii de cancer. Testele Departamentului de Stat au mai descoperit de asemenea ceea ce ei descriau ca un nivel „ușor ridicat"al globulelor albe în cazul a o treime din angajații testați dar de fapt nivelul limfocitelor era cu 40% mai mare decât nivelul normal. Mai mulți copii ai angajaților ambasadei au fost diagnosticați cu boli la nivel sanguin. Aceștia aveau să afle care este sursa bolii lor doar în anul 1972, când ziaristul Jack Anderson a dezvăluit mai multe detalii privind „semnalul Moscova".

Un posibil produs secundar al proiectului Pandora este faptul că în 1961 Dr. Allen Frey a afirmat că microundele pot fi uneori auzite de către ființele umane deși această descoperire a fost discreditată de mulți oameni de știință ca fiind un caz de zgomot de fond. Experimentul lui Frey a fost ulterior descris în detaliu de James C. Lynn într-un articol intitulat *Efecte auditive și aplicații ale microundelor:* [8]

„Frey... a descoperit că subiecții umani expuși la frecvențe de 1310 MHz și 2982 MHz l-a o densitate medie a electricității de 0.4 până la 2 mW/cm² percepeau senzații auditive descrise ca bâzâituri sau ciocănituri... Densitatea de vârf a electricității a fost de ordinul a 200 până la 300 mW/cm² și frecvența repetiției pulsului a variat între 200 și 400 Hz... Frey s-a referit la acest fenomen auditiv ca fiind un sunet RF (Frecvență Radio). Senzația apărea instantaneu la densități medii de impact ale electricității, cu mult sub pragul necesar pentru daune cunoscute la nivel biologic și păreau să provină din interiorul sau din partea din spate a capului." [10]

Au existat mai multe efecte importante ale descoperirii lui Frey. În lucrarea sa „Răspunsul sistemului auditiv uman la modulațiile energiei electromagnetice", acesta explica „modul în care vocea poate să fie transmisă direct în mintea subiectului." Printre alte domenii de cercetare Frey, a aprofundat de asemenea și inducția atacului de cord prin intermediul unei unde electromagnetice. [11]

Printre membrii personalului implicat în proiectul Pandora se numărau și naziști aduși în țară prin operațiunea Paperclip ca de exemplu Dr. Dietrich Beischer, cel care a iradiat 7000 de membri ai forțelor navale cu nivele foarte periculoase ale undelor electromagnetice, la baza Laboratorului de Cercetare al Forțelor Navale și Aerospațiale de la Pensacola, Florida. Beischer pur și simplu a dispărut în anul 1977 iar toate datele cu privire la munca și existența sa s-au evaporat.

Anumiți cercetători spanioli susțin că specialistul în implanturi cerebrale, Dr. Jose Delgado a fost și el implicat în proiectul Pandora. [9]

În 1972, Ministerul Apărării a emis un raport intitulat „Comportamentul violent controlat – URSS", care prezenta 500 de studii ale sovieticilor cu privire la utilizarea „oscilațiilor electromagnetice de frecvență ultraînaltă (SHF)." „SHF pot fi utilizate ca o tehnică de modificare a comportamentului uman", se spunea în raport.

„S-a demonstrat că există efecte atât letale cât și non-letale. În cazul anumitor intervale de expunere non-letale, s-au produs anumite modificări comportamentale concrete." [12]

În același an, Centrul American de Cercetare și Dezvoltare a Echipamentelor Mobile ale Armatei a emis un studiu intitulat „Analiza microundelor pentru războiul electronic." Raportul dezbătea utilizarea unor sisteme de emisie a microundelor transportate cu ajutorul unor camioane, care să fie folosite pentru iradierea și imobilizarea oamenilor. Raportul sugera că dată fiind starea curentă a armamentului, nu exista nici o modalitate de protecție împotriva utilizării unui asemenea sistem. [13]

Aproximativ la aceeași dată, inginerul electronist Tom Jaski realiza experimente utilizând un oscilator de putere mică, care

transmitea unde între 300 şi 600 de MHz pentru iradierea subiecţilor. Prin încercări repetate aceştia au reuşit să detecteze alternanţa undelor electromagnetice şi la aceste frecvenţe „individuale" aceiaşi subiecţi au afirmat că au experimentat un gen de pulsaţie în zona creierului, ţiuit în urechi şi dorinţa ciudată de a-i muşca pe cei care conduceau experimentul." [14]

Odată cu progresul cercetărilor în domeniul controlului mental, potenţialul influenţării directe şi precise a creierului uman cu ajutorul microundelor a devenit evident. Atât guvernul american cât şi cel sovietic au studiat diverse tehnologii prin care să realizeze transmisia directă a anumitor mesaje, emoţii şi comenzi subliminale în mintea subiecţilor care ignorau complet aceasta. Printre multe alte proiecte, Ministerul Apărării a finanţat cercetările lui J.F. Schapitz, care în 1974, a propus utilizarea undelor radio în asociere cu controlul hipnotic:

„În cadrul acestei investigaţii", scria Schapitz, „se va demonstra că afirmaţiile hipnotizatorului pot fi transmise direct în subconştientul creierului uman prin intermediul energiei electromagnetice modulate, fără utilizarea nici unui dispozitiv tehnic de receptare sau de codare a mesajelor şi fără ca persoana expusă acestei influenţe să aibă posibilitatea de a controla conştient influxul informaţional..."

„Al doilea experiment era menit să inducă sugestii hipnotice cu privire la acţiuni simple cum ar fi părăsirea laboratorului pentru a achiziţiona un anumit produs, care aveau să fie declanşate într-un anumit moment sugerat anterior, de un anumit cuvânt sau de o anumită imagine. Subiecţii urmau să fie ulterior intervievaţi. Este posibil ca aceştia să îşi raţionalizeze comportamentul şi să considere că au realizat acea acţiune de bună voie."

Rezultatele experimentelor lui Schapitz nu au fost niciodată puse la dispoziţia publicului. [15]

În 1978, Dr. Andrew Michrowski a scris că, „în mod potenţial, aproape orice ar putea fi introdus în sistemul mental al subiectului ţintă, respectivul input fiind prelucrat de biosistem la fel ca datele/efectele generate la nivel intern. Cuvintele, frazele, imaginile, senzaţiile, şi emoţiile ar putea fi introduse direct şi experimentate de

subiect în calitate de stări, coduri, emoţii, gânduri şi idei generate la nivel intern." [16]

La data de 20 aprilie 1976, a fost brevetat un „aparat şi o metodă pentru monitorizarea şi modificarea undelor cerebrale la distanţă". Inventatorul său a fost Robert G. Malech, din New York. Conform brevetului de invenţie, este vorba despre un „aparat şi o metodă de detectare, de la distanţă, a undelor cerebrale ale subiectului. Prin intermediul acestuia, anumite semnale electromagnetice de diverse frecvenţe sunt simultan transmise către creierul subiectului." Deşi oarecum tehnică ca jargon, „descrierea invenţiei" din brevet poate fi totuşi relativ înţeleasă de cercetătorul interesat:

„Prezenta invenţie se referă la un aparat şi la o metodă de monitorizare a undelor cerebrale în care toate componentele aparaturii utilizate se află la distanţă faţă de subiectul testat. Mai precis, emiţătoare de înaltă frecvenţă sunt puse în operare pentru a transmite energie electromagnetică de diverse frecvenţe către anumite antene care sunt capabile să scaneze în întregime creierul subiectului sau orice porţiune a acestuia."

„Semnale de diverse frecvenţe penetrează craniul subiectului, afectând creierul acestuia, combinându-se pentru a produce o undă de interferenţă ce este modulată de radiaţia activităţii electrice naturale a creierului. Unda de interferenţă modulată este retransmisă de creier şi recepţionată de o antenă, la o staţie aflată la distanţă unde este demodulată, şi apoi prelucrată pentru a furniza un profil al undelor cerebrale ale subiectului. Pe lângă monitorizarea pasivă a undelor sale cerebrale, şi procesele neurologice ale subiectului pot fi afectate de transmiterea către creier de semnale compensatoare, printr-un emiţător. Aceste semnale pot fi derivate din undele cerebrale receptate şi procesate." [17]

Între anii 1980-1983, Marine Corps a finanţat diverse cercetări în domeniul armelor electromagnetice, proiectul fiind condus de Eldon Byrd, specialist în bioinginerie medicală. Partea leului i-a revenit Institutului Forţelor Armate de Cercetare în Domeniul Radiobiologiei, din Bethesda, Maryland, care a realizat cercetări pe animale mici şi chiar pe însuşi Byrd. Acesta vroia să vadă dacă

undele electromagnetice puteau fi utilizate pentru a influența sau antrena activitatea cerebrală a organismelor vii.

„Folosind transmisia electromagnetică", spune Byrd, „am reușit să paralizăm practic animalele, lovindu-le cu aceste frecvențe. Am reușit, in-vitro, să determinăm activitatea creierului păsărilor să scadă cu 80 la sută cantitatea de opioide secretate. Efectele au fost non-letale și reversibile. Practic un om ar putea fi anihilat temporar". Byrd sugerează că, „efectul ar fi asemănător cu un pistol electric."

Programul lui Byrd trebuia să dureze patru ani, dar a fost închis după doi ani. Byrd consideră că nu a fost din cauză că cercetarea nu a avut succes: „Lucrarea a fost cu adevărat excepțională. Am fi construit chiar și o armă cam într-un an."

Byrd consideră că lucrarea nu a fost întreruptă, ci a fost pur și simplu preluată de altcineva și transformată într-un proiect secret. Această afirmație nu este greu de crezut, deoarece numeroși alți cercetători în domeniul energiei electromagnetice relatează ceva similar: și anume că munca lor era preluată de altcineva exact când începeau să obțină rezultate satisfăcătoare.

Chiar și o publicație destul de conservatoare cum este *International Review of the Red Cross* a recunoscut în anul 1990 prioritatea tot mai mare a „armelor electronice" în domeniul războiului. Autorii unui articol intitulat „Dezvoltarea de noi arme cu operare digitală" afirmau:

„Efectele induse în ființa umană de undele electromagnetice au fost cunoscute, deși în mod imperfect, de mult timp și au făcut de asemeni subiectul" unor cercetări continue. În funcție de frecvența folosită, de modalitatea de emisie, de energia radiată, de forma și durata pulsurilor utilizate radiația electromagnetică direcționată asupra corpului uman poate genera căldură cauzând arsuri serioase sau chiar modificări la nivelul structurii moleculare a țesuturilor atinse.

Aproape toate țările industrializate și în special marile puteri au întreprins o muncă de cercetare în acest domeniu cu scopul de a utiliza respectivele fenomene pentru daune materiale sau victime umane. Testele au demonstrat că un puls puternic de microundă ar

putea fi utilizat drept armă pentru anihilarea sau chiar uciderea unui adversar. Astăzi este posibilă generarea unui puls foarte puternic (între 150 și 3000 megahertzi), cu un nivel energetic de câteva sute de megawați. Utilizând sisteme de antene special adaptate, aceste generatoare ar putea în principiu să transmită la o distanță de câteva sute de metri, suficientă energie pentru a găti o masă. Totuși este important să menționăm că efectele letale sau incapacitate la care ne-am putea aștepta de la un sistem de arme care utilizează această tehnologie, pot fi produse și la nivele energetice mult mai scăzute. Utilizând principiul concentrării de câmp magnetic care permite controlul geometriei țintei prin intermediul unor sisteme de antene special proiectate în acest scop, energia emisă poate fi concentrată asupra unor suprafețe foarte mici ale trupului uman, de exemplu la baza creierului, unde nivele energetice relativ scăzute pot produce efecte letale."

În 1991, departamentul de știri al ITV a prezentat o emisiune cu privire la primul caz cunoscut de utilizare a subliminalelor electronice pe câmpul de luptă și la „adevăratul motiv al aparentului ilogic atac kamikaze al trupelor irakiene asupra orașului părăsit al Al-Khafji... 12 mile la sud de granița Kuweitiană..." Conform postului ITV irakienii lansaseră un atac strategic menit să distrugă o stație radio FM care fusese instalată în Al-Khafji de către Departamentul de Operațiuni Psihologice american. Deși stația părea să transmită mesaje de propagandă americană de tip „Tokyo Rose" soldații irakieni dezertori au afirmat că adevăratul scop al postului era transmiterea unor „noi tipuri de mesaje subliminale de înaltă tehnologie sub forma unor „sunete tăcute" sau „subliminale tăcute" la o frecvență ultra înaltă".

Conform postului ITV, deși neauzite de urechea umană mesajele negative transmise împreună cu programarea audibilă realizată de psihologii de la PsyOps erau percepute cu claritate de mintea subconștientă a soldaților irakieni. Aceste mesaje tăcute i-au demoralizat complet, inducându-le un sentiment puternic de teamă și disperare în minte." [18]

În anul 1993, a fost brevetată o „metodă de inducere a unor

stări de conștiință mentale, emoționale și fizice, inclusiv o activitate mentală specifică în ființa umană" de către inventatorul acesteia Robert A. Monroe. Monroe, care în prezent nu mai este în viață, a fost un prim practicant a ceea ce se numește „vizualizarea la distanță" sau călătoriile extra-corporale, fiind fondatorul Institutului Monroe din Charlottesville, Virginia. Se spune că acesta a avut legături cu CIA. [19]

Descrierea invenției lui Monroe menționează că pot fi induse stări specifice de conștiință „prin generarea unor semnale audio stereo cu o anumită formă de undă" și că „potrivit invenției, undele cerebrale umane sub forma EEG-ului, pot fi suprapuse peste anumite semnale audio stereo specifice, cunoscute sub numele de frecvență purtător care se află în gama de percepție a urechii umane."

Monroe a continuat această invenție inițială cu o „metodă și un aparat de inducere a unor stări dorite de conștiință" care se pare că este o formă nouă și îmbunătățită a dispozitivului inițial. [20]

Raportul de Biotehnologie al Forțelor Aeriene SUA publica în 1982 un avertisment în care se spunea că: „câmpurile de radiații cu frecvență radio (RFR)" pot reprezenta o nouă și puternică amenințare la adresa personalului militar ... Experimentele RFR și înțelegerea tot mai amplă a creierului ca fiind un organ mediat electric sugerează probabilitatea serioasă că aceste câmpuri electromagnetice induse pot fi distructive dacă sunt utilizate cu un scop precis și de asemenea pot genera un anumit comportament. În plus, trecerea a aproximativ 100 de miliamperi prin miocard [de la nivelul creierului] poate duce la stop cardiac și apoi moarte, aceasta fiind încă o aluzie la efectul instantaneu al acestor arme. Un sistem rapid de scanare RFR ar putea imobiliza sau chiar ucide toate ființele aflate într-o zonă extinsă."

Articolul continuă:

„Nu există îndoială cu privire la existența unor dispozitive de control al mulțimilor care folosesc radiații cu frecvență radio. Dezvoltarea unor asemenea dispozitive se alătură și completează armele sonice și pe bază de unde infraroșii care sunt bine cunoscute și sunt chiar enumerate în Catalogul Echipamentelor de Apărare britanice din anul 1983. Printre acestea se numără Valkyrie, un dispozitiv pe bază de infraroșu care cauzează cecitate nocturnă și

Squawk Box sau Sound Curdler folosite de Statele Unite în Vietnam. Squawk Box a fost proiectat pentru a induce o senzație de amețeală și greață victimelor. Este o armă direcțională astfel încât pe măsură ce oamenii sunt atinși de efectul invizibil, spaima și confuzia se răspândesc prin mulțime ... În anul 1984, Ministerul Apărării a ordonat ca toate descrierile și referirile la „arme cu unde radio" să fie înlăturate din catalogul departamentului. [21]

În 1993, Institutul Național de Justiție, o filială a Ministerului de Justiție, emitea o recomandare în „Inițiativa referitoare la armele non-letale". Acesta indica faptul că statul și departamentele de poliție locală din America ar trebui să utilizeze arme psihotronice, electromagnetice și alte dispozitive de control mental împotriva cetățenilor americani acuzați de „acte de violență domestică" – o descriere atât de vagă încât includea și certurile familiale. Raportul afirma: „se vor realiza cercetări pe termen scurt pentru adoptarea tehnologiei militare care să fie utilizată de forțele locale de aplicare a legii... inclusiv arme cu laser, microunde și arme electromagnetice". Ziarul *Washington Post* preciza: „Pentagonul și Ministerul de Justiție au convenit să înarmeze forțele civile de aplicare a legii cu tehnologie militară de ultimă oră, inclusiv arme non-letale mai puțin obișnuite."

Această nouă abordare a modului de aplicare a legii a fost dezbătută în cadrul unei conferințe secrete care a durat trei zile, cu privire la utilizarea armelor non-letale și care a avut loc la Laboratorul de Fizică Aplicată de la Universitatea John Hopkins din Maryland. Conferința a fost susținută de colonelul John B. Alexander, manager de program pentru armele non-letale (psihotronice) de la Laboratorul Național Los Alamos. La întâlnire a participat și procurorul general Janet Reno, specialist în armament, împreună cu alți reprezentanți ai departamentelor de poliție federală și locală. Conferința a acoperit o gamă largă de subiecte inclusiv armele cu unde radio, tehnologia cu microunde de înaltă tensiune, tehnologia acustică, sinteza vocală și aplicarea câmpurilor electromagnetice de înaltă frecvență în domeniul armelor non-letale."

US Air Force a instalat generatoare de microunde de înaltă tensiune pe rachetele aeropurtate. S-a afirmat că scopul generatoarelor de unde era distrugerea componentelor de calculator, temperatura

generată fiind capabilă să distrugă structura microcipurilor, dar teoretic aceste generatoare ar putea să distrugă şi structura mentală sensibilă a fiinţelor umane. [22]

Ne punem acum întrebarea dacă armele electromagnetice au trecut de faza experimentală şi au fost deja folosite asupra oamenilor. Au fost oare acestea utilizate în experimente asupra unei populaţii neştiutoare, la fel cum s-au folosit şi drogurile şi alte forme de modificare comportamentală în cadrul proiectului MKULTRA? Practic mii de persoane din lumea întreagă cred că aşa este. Acestea afirmă că asupra lor s-au folosit arme electronice, fie în scopuri experimentale sau chiar cu scopul de a-i răni. Numărul mare al acestor relatări, asemănările cu dovezile existente cu privire la testele guvernamentale precum şi credibilitatea multor asemenea persoane care fac aceste afirmaţii sugerează cu tărie utilizarea ascunsă a respectivelor arme asupra civililor.

Una dintre persoanele care crede că a fost iradiată cu unde electronice este Martin C. Mack. Într-o scrisoare deschisă domnul Mack îşi descrie experienţa după cum urmează:

„Sunt un fost şofer de tir, acum pensionat. Problemele mele au început în toamna anului 1987 când am închiriat o cameră în Seattle, Washington. Chiriaşul vecin avea anumiţi vizitatori care încercau să se ferească de mine. Mi se părea că aud din camera sa anumite comentarii cu privire la acţiunile mele. Nu ştiu cum aceştia reuşeau să mă facă să aud anumite lucruri şi chiar să îşi dea seama ce aud. Deşi pare ciudat, era ca şi cum capul meu funcţiona pe post de antenă iar eu recepţionam anumite lucruri, nu la nivel subliminal ci la nivel auditiv."

„Ştiau când vin şi când plec şi chiar vorbeau despre asta. Tot timpul când mă aflam în hotel îi auzeam vorbind despre ce fac. Puteau să-şi dea seama de aproape tot ce făceam când eram în camera mea şi în respectiva clădire. Mă gândeam că folosesc vreun dispozitiv de supraveghere."

„I-am auzit făcând diverse afirmaţii despre ceea ce făceau cum ar fi: „Durerea indusă va ajunge până la o distanţă de 10 m", „Există o oglindă bidirecţională în hol" sau „Haideţi să îl testăm".

„Toate acestea le-am auzit înainte să mă mut. „Are un microfon

în gât," au spus ei la un moment dat. Bineînţeles că nu am un microfon fizic acolo. Ei insinuau că pot recepţiona ceea ce spun. Toate acestea păreau imposibile. Datorită tuturor dezvăluirilor pe care le-am aflat de-a lungul anilor, ştiu că aceste lucruri sunt adevărate indiferent de ce ar crede alţii."

„Într-o noapte, am simţit o senzaţie de căldură la nivelul coloanei vertebrale. Această zonă este termosensibilă făcând parte din sistemul nervos central. Cumva arcul reflex care trece prin coloana vertebrală a fost activat, fapt care a indus un spasm la nivelul corpului fizic."

„Puteau chiar să-mi încălzească omoplaţii. Osul omoplatului este foarte sensibil la durere. S-au hotărât să mă facă să plec de acolo şi chiar au reuşit aceasta înainte să expire luna."

„Există o modalitate prin care o persoană poate să fie făcută receptivă selectiv la un anumit purtător de frecvenţă radio modulată şi aceasta s-a întâmplat cât timp am locuit acolo. Înainte să plec am întrebat cât de mult locuiseră ceilalţi chiriaşi anterior." „O lună sau două" a răspuns şeful hotelului. Cât timp am stat acolo nu mi-au cauzat dureri extrem de mari. Referitor la controlul comportamentului şi al minţii: nu prea are rost să stimulezi o persoană dacă nu poţi obţine de la ea un răspuns vizual sau audibil, iar ei obţineau cu siguranţă de la mine un răspuns audibil: înjurătura aferentă."

„Cum cred eu că se procedează: un purtător de frecvenţă radio nemodulată este emis de la o anumită locaţie, preferabil pe o frecvenţă mai joasă. Acesta traversează coloana vertebrală şi zona capului subiectului. Purtătorul este modulat de natura electromagnetică a procesului auzului, vorbirii şi dialogul interior al victimei. Câmpurile procesului sunt încărcate înapoi pe frecvenţa purtătoare. Cred că anumite câmpuri nedorite sunt filtrate la punctul de recepţie. Dacă atacatorilor nu le place răspunsul primit atunci aceştia vor transmite un stimul dureros cu ajutorul unei frecvenţe purtătoare care să-i cauzeze suferinţă subiectului. Astfel apare controlul comportamentului şi al minţii, dar mai sunt multe alte elemente implicate."

„Trupul şi creierul pot fi stimulate pentru a genera diverse tipuri de răspunsuri prin modularea unei unde radio purtătoare cu diverse

frecvențe de sunet și energie: durere la nivel auditiv și cranian și chiar dureri cardiace, tortură și moarte. Ei pot să controleze deplasarea sau absența acestora. Un sunet foarte puternic poate fi auzit în zona din spate a capului. Modulația sonoră poate fi foarte ascuțită, cauzând valuri de durere. Pot apare astfel dureri intense la nivel ocular. Se consideră că durerea atroce care produce o senzație înțepătoare de încălzire foarte intensă este cauzată de vibrația moleculelor terminațiilor nervoase ale receptorilor termici. În timpul procesului de gândire sau citire, unii oameni poartă un gen de dialog interior sau sub-vocalizare. Traheea este piezoelectrică și poate acționa pe post de conductor."

„Sub-vocalizarea a fost înregistrată direct din zona gâtului de către cercetători. Aceștia pot capta câmpul electromagnetic asociat dialogului intern. De multe ori i-am auzit comentând despre idei pe care le exprimasem doar interior. Pot cauza înțepenirea mușchilor și dureri la nivelul umărului sau ai gâtului și de asemenea în zona mușchiului cardiac. Sunt monitorizat permanent. În fiecare noapte sunt împiedicat să dorm. Atacatorii aveau nevoie de un țap ispășitor pentru a-și testa practic echipamentul și m-au găsit pe mine..."[23]

Regina Cullen, cetățean britanic, afirmă și ea că a fost victima unui atac electronic. Crede că a fost aleasă drept țintă deoarece a înaintat o plângere împotriva poliției locale în anul 1984. După numeroase cazuri evidente de hărțuire în care i-au fost tăiate cauciucurile de la bicicletă, i-a fost spartă mașinași a fost atacată fizic de două ori, a urmat altceva. „A apărut un nou tip de hărțuire: casa îmi devenise nelocuibilă din cauza unui „atac cu unde radio". Acum știu că este vorba despre microunde și/sau infrasunete care au fost folosite pentru a-mi transforma încăperea într-o cameră de tortură"

Cullen susține că a fost hărțuită cu ajutorul „unui sunet cu pulsație neregulată ca un „bâzâit", fiindu-i imposibil să își dea seama din ce parte venea. Zgomotul părea să se intensifice când se întindea pe pat ... Reverberația era cea mai puternică în spatele urechii, în zona osului mastoidian care conține spații mici pline cu aer. Mă dureau ochii și simțeam o senzație de ceață și interferență la nivelul frunții."

Femeia a fost obligată să își schimbe reședința în mod repetat

în anii care au urmat. Ea spune că: „Uneori eram atât de furioasă că trebuia să plec din propria mea casă încât mă întorceam în miez de noapte, doar ca să găsesc un crâmpei de liniște, dar după zece sau douăzeci de minute, asaltul electronic începea din nou."

În legătură cu una dintre locații, aceasta afirmă: „Cred că sursa asaltului era apartamentul de deasupra, sau dacă nu, înseamnă că aceștia dispun de microtehnologie pentru a ascunde aparatura chiar în locuința victimei. Toate acestea aveau loc la etajul 11. În apropiere nu se afla nici o clădire atât de înaltă și apartamentul de deasupra era locuit de îngrijitorul blocului ... În ziua în care s-au petrecut toate acestea, am văzut un bărbat care se prefăcea că doarme într-o mașină roșie parcată pe trotuarul din fața intrării în clădire. Am simțit o teamă instinctivă față de el, dar mi-am impus să nu fiu paranoică. Două săptămâni mai târziu, în timp ce fugeam să prind autobuzul, am privit în spate și l-am surprins ascunzându-se după o camionetă ca să nu-l văd."

Cullen mai spune: „cu ceva timp în urmă, când locuiam într-o garsonieră, intuiția mi-a spus la un moment dat să privesc pe vizor. Am văzut atunci cum un bărbat asemănător cu un detectiv, îmbrăcat într-un pardesiu, tocmai îi dădea acestuia o cutie ciudată cu niște butoane sferice din plastic portocaliu în fiecare colț. Nu au vorbit deloc între ei, și chiar s-au asigurat că nu îi vede nimeni... La puțin timp după aceea l-am întâlnit în timp ce ducea în mână o antenă mai mică, ramificată, și părea destul de afectat că l-am văzut."

Într-o zi, în timp ce Regina Cullen era în grădină, „Am simțit brusc cum îmi trece prin cap ceva a cărui traiectorie a făcut un fâșâit ciudat. Părea să vină de după gard. Am fost atât de înspăimântată încât nu am mai putut să dorm acolo. Cam un an mai târziu, în timp ce stăteam în fața geamului cu perdelele trase, s-a petrecut același lucru și televizorul a fost pulverizat instantaneu. De data aceasta, unda invizibilă a venit de undeva de sus din afara grădinii, exact din zona de unde în anul 1986 apăruse o rază albă de grosimea unui creion îndreptată către fereastra băii mele."

Cullen descrie două tipuri de asalt electronic:

„Primul tip de simptome include sentimentul ciudat că emisfera dreaptă și cea stângă a creierului se separă, și că între ele se formează

o cupolă, ca și cum anumite părți ale capului și feței mele s-ar rearanja spațial, ca și într-o pictură cubistă. Am chiar o senzație de porozitate a feței, parcă mi se umflă nasul, și trăsăturile feței îmi sunt foarte clar definite. Cel de-al doilea tip de simptome include sentimentul că „de-abia pot respira și mă simt ca într-un cuptor. Fiecare respirație mi-e uscată, de parcă aș fi în deșert. Nu lipsește nici omniprezenta durere de cap, ochii care mă ustură, oboseala, senzația de arsură a pielii, vechile cicatrici care mă dor și un sentiment copleșitor de oprimare, răutate și neajutorare." 24

Există și alte mărturii care susțin existența atacurilor electronice. Este vorba despre posibile victime care au observat anumite echipamente suspecte în zonele învecinate locuinței lor. Mai multe relatări de acest gen au fost îndosariate de Asociația pentru Securitate Națională, în proiectul acestora referitor la supravegherea electronică, al cărui scop este documentarea și dezvăluirea cazurilor de abuz prin controlul minții în Statele Unite.

Una dintre persoanele la care se face referire în Proiectul privind Supravegherea Electronică afirmă că a discutat cu vecinul ei care susținea că este ofițer de informații și că lucrează pentru o firmă de tehnologie spațială. Acesta i-a spus că este în misiune timp de un an în clădirea respectivă. Ulterior, s-a dovedit că respectivul nu era un angajat al armatei. Atunci când pretinsul ofițer de la informații s-a mutat, sursa noastră a intrat în apartamentul său și a găsit un dispozitiv de mărimea unui cuptor cu microunde. De asemenea, mai exista o „gaură" în peretele din dreptul apartamentului său.

O altă presupusă victimă a hărțuirii electronice a văzut pe geamul care dădea în apartamentul vecin, o cutie gri de aproximativ un metru și jumătate înălțime. Din cutie ieșea o lentilă orientată în direcția apartamentului său. Conform acesteia, cutia era activată de un bărbat la costum care a tresărit surprins văzând că este observat.[25]

Note:

1. Wall, Judy, "Synthetic Telepathy," *Paranoid Women Collect Their Thoughts*, Joan D' Arc, ed. Providence, Rhode Island: Paranoia Publishing, 1996; Vasiliev, Leonid L., citat în Lawrence, Lincoln, and Thomas, Kenn. *Mind Control, Oswald & JFK: Were We Controlled?* Kempton, Illinois: Adventures Unlimited Press, 1997

2. Cannon, Martin, "Mind Control and the American Government," *Prevailing Winds*, 1994
3. Milner, Terry, "Ratting out Puharich," at *Doc Hambone*, www.io.com/%7Ehambone
4. Welsh, Cheryl. *Mind Control is No Longer Science Fiction*, Volumul 2. Davis, California: Citizens Against Human Rights Abuses, 1997
5. Constantine, Alex. *Virtual Government*. Venice, California: Feral House,1997
6. Lawrence
7. Citat în Constantine, Alex. *Psychic Dictatorship in the U.S.A.* Portland, Oregon: Feral House, 1995
8. Kaufer, Scott, "The Air Pollution Kaufer, Scott, "The Air Pollution You Can't See," *New Times*, March 6, 1976
9. Wall; Constantine, Alex. *Psychic Dictatorship in the U.S.A.*; Corespondență de grupul NosMan
10. Lin, James C. *Microwave Auditory Effects and Applications*. Springfield, Illinois: Charles C. Thomas, 1978
11. Cannon; Lin; Wall
12. Constantine, Alex. *Virtual Government*
13. Wall
14. Cannon
15. Robert O. Becker. *The Body Electric*. New York: William Morrow, 1985; Welsh
16. Welsh
17. U.S. Patent 3,951,134, "Apparatus and Method for Remotely Monitoring and Altering Brain Waves," aprilie 20, 1976
18. "High Tech Psychological Warfare Arrives in the Middle East," ITV News Bureau, Ltd.1991
19. Porter, Tom, "Government Research into ESP & Mind Control," *MindNet Journal*, Vol.1, Nr. 46, www.visitations.com/mindnet/MN16A.HTM
20. U.S. Patent 5,356,368, "Method of and Apparatus for Inducing Desired States of Consciousness," octombrie 18, 1994; U.S. Patent number 5,213,562, "A Method of Inducing Mental, Emotional and Psysical States of Consciousness, Including Specific Mental Activity, in Human Beings," mai 25, 1993
21. Kennard, Peter, "Field of Nightmares," *The Weekend Guardian*, februarie 2-3, 1991
22. Baker, C.B., "New World Order & ELF Psychotronic Tyranny," *Youth Action Newsletter*, decembrie, 1994; *Microwave News*, martie/aprilie 1998; *Aviation Week*, ianuarie 19, 1998
23. "Re: Assault by remote Technology methods," declarație dată de Martin C. Mack, nedatată
24. Cullen, Regina, "The Traveling Torture Chamber: Microwave Harassment, Gangsterism and Freemasonry." *Paranoid Women Collect Their Thoughts*. Joan D' Arc, Ed. Providence, Rhode Island: Paranoia Publishing, 1996
25. Microwave Harassment and Mind-Control Experimentation, publicat de Association of National Security Alumni, Electronic Surveillance Project

CAPITOLUL 23
Închisoarea minții

Încă de la începuturile acestor cercetări, închisorile au reprezentat o sursă de „furaj uman" gata pregătită pentru experimente. Iar aceste fapte nu au rămas întotdeauna secrete. În 1962, James V. Benett, la data respectivă director la Departamentului Închisorilor din Statele Unite, încuraja psihiatrii și sociologii să folosească această „uriașă oportunitate" reprezentată de 24.000 de prizonieri neajutorați. Acesta spunea: „Aici în Washington, suntem nerăbdători să vedem cum veți folosi această ocazie ... din propria voastră inițiativă, poate un mic experiment cu musulmani, sau unul cu ... sociopați."[1]

În 1971, directorul închisorilor din California, a propus măsuri ample de implementare a neurochirurgiei pentru prizonierii violenți. Aceasta nu înseamnă că acest gen de intervenții nu s-au realizat și anterior. De exemplu, în 1968, unui grup de trei prizonieri de la Vacaville Medical Facility le-a fost mutilată o parte a emisferelor cerebrale, se pare într-o încercare de a le domoli impulsurile violente.[2]

În 1974, un prizonier de la Închisoarea de Stat din Arizona a scris în ziarul *New York Times* despre un program de electroșocuri practicat în închisoare cu scopul de a descuraja activitățile „avocaților locali" și a radicaliștilor politici. Termenul folosit de prizonierul respectiv pentru acest program era „medicamentul lui Edison". [3]

În luna octombrie 1988, David Fratus, un prizonier în vârstă de 38 de ani de la Închisoarea de Stat din Utah, care ispășea acolo o condamnare între unu și cinci ani pentru jaf de gradul doi, a trimis o scrisoare deschisă în care își descria experiențele, protestând împotriva torturii la care era supus. Acesta afirma că în urmă cu unsprezece luni avusese o altercație cu un alt prizonier, fapt care crede el, era motivul pentru care se instituise împotriva lui un program de tortură sistematică prin procedee de control al minții.

Relatarea lui Fratus este detaliată și credibilă. Conform scrisorii sale, „zi de zi, aceștia veneau la mine când mâncam, îmi aruncau mâncarea pe jos și mă amenințau că mă vor otrăvi cu substanțe

carcinogene și viruși. Și corespondența mea beneficia de un tratament similar. Eram în permanență asaltat fizic și verbal; chiar mă amenințau că îmi vor omorî părinții dacă spun cuiva ceva despre toate acestea."

Fratus crede că aceste metode de hărțuire erau folosite pentru a-l face să își piardă controlul, oferindu-le astfel o justificare pentru a-l pune la carceră în izolare unde avea să sufere lucruri chiar și mai teribile.

„Odată izolat," relatează Fratus, „au început să mi se întâmple lucruri extrem de ciudate. Mă simțeam dezorientat, mi se părea că celula și podeaua din jurul meu dobândeau o înfățișare suprarealistă, ca și cum aș fi fost sub influența unui drog halucinogen. Uneori sufeream de dureri de cap intense și insomnie săptămâni la rând după aceea ... Apoi am început să recepționez, sau să aud, anumite sunete de frecvențe foarte înalte. La fel ca și zgomotul parazit al televizorului. Volumul sau intensitatea frecvențelor era variabile, unele fiind atât de înțepătoare încât mă făceau efectiv să mă urc pe pereți. Și dacă îmi acopeream urechile cu vată, sau cu degetele, sunetele acelea erau tot acolo și chiar se amplificau. Era ca și cum urechile mi se transformau în încăperi cu ecou, iar sunetele ieșeau în exterior."

Atunci când s-a plâns, a fost aruncat într-o altă celulă, de data aceasta fără haine, saltea, hârtie igienică sau apă de băut.

După cinci luni de hărțuire, Fratus spune că tortura a escaladat până la un punct în care și el recunoaște că ce s-a întâmplat ar suna nebunesc pentru oricine nu este familiarizat cu nivelul curent al tehnologiei de control al minții. „Am început să aud tot felul de voci", relatează el. „Tonul și timbrul acestora varia foarte mult: de la voci ascuțite ca în desene animate, la voci foarte groase și sinistre ca și cele ale unor entități negative, iar apoi reveneau înapoi la normal. Auzeam aceste voci în urechea internă că și cum le-aș fi ascultat în căști. Reușeau să le mixeze și să le combine cu tonurile de diferite frecvențe, încât se crea un zgomot de fond atât de discordant auditiv încât simțeam că îmi smulg efectiv sufletul din mine."

Fratus crede că în cele din urmă au ajuns să folosească asupra

lui şi o tehnologie mai avansată. Practic, era vorba despre un scanner computerizat care putea să monitorizeze şi chiar „să separe" după cum spune el, gândurile de funcţiile fiziologice. „Se pare că printr-o simplă apăsare pe buton, puteau să îmi răpească brusc întreaga energie şi motivaţie, iar apoi puteam doar să stau întins pe spate şi să mă uit pe pereţi, ca o fantomă. Uneori mă lăsau în starea asta săptămâni întregi – efectiv „legat de pat", fără să fie nevoie de vreun mijloc fizic pentru asta, lipsit de energia de a mă plimba puţin prin cameră."

Fratus descrie o listă de efecte devastatoare folosite pentru slăbirea trupului şi a psihicului său, şi recunoaşte că oricui i-ar fi dificil să accepte faptul că şefii închisorii ar tortura astfel prizonierii. De asemenea, în sprijinul relatării sale, afirmă că a vorbit cu un consultant legal care i-a spus că primise plângeri similare şi de la alţi deţinuţi. Atunci când Fratus a intentat proces împotriva personalului medical, mai mulţi deţinuţi i s-au alăturat, oferind şi ei relatările lor personale care erau izbitor de asemănătoare cu cazul lui Fratus.

Robert LaSalle, un deţinut în vârstă de patruzeci şi şase de ani de la Închisoarea de Stat din Utah, care ocupase celula de lângă cea a lui Fratus, descrie extrem de coerent şi detaliat, propriul travaliu suferit din cauza a ceea ce el crede că a fost utilizarea unei tehnologii avansate de control al minţii. Într-o declaraţie din data de 11 iulie 1991, LaSalle afirma următoarele: „Timp de aproximativ cinci ani am fost supus acţiunii unui dispozitiv sau a unei tehnologii care mă făcea să aud voci cu urechea internă, ca şi cum aş fi avut boxe la nivelul capului ..."

„Vocile pe care le auzeam veneau ca răspuns la gândurile mele şi chiar mă pedepseau prin intermediul unor impulsuri electrice arzătoare, atunci când nu cooperam şi nu răspundeam aşa cum voiau ei ..."

„Uneori mă chinuiau atât de tare încât simţeam că trupul meu este alcătuit din metal şi un magnet imens mă trage spre podea, astfel încât nu mă pot ridica deloc din pat ...

„Adesea auzeam diverse semnale de frecvenţe joase sau înalte în ureche – la fel ca şi interferenţele unui post de televiziune."

LaSalle descrie multe alte efecte şi în prezent, inclusiv o senzaţie de mâncărime şi vibraţii resimţite la nivelul urechii interne, semnale electrice variind de la frecvenţe joase la frecvenţe înalte, precum şi un asalt electronic atât de intens încât este pur şi simplu imobilizat. Vorbeşte de asemenea în detaliu despre vocile din capul său, în principal voci de femei, care sunt uneori întrerupte de voci masculine autoritare. Aceste voci îi spun că va fi pedepsit dacă nu cooperează şi că este pedepsit pentru actele sale rele din trecut. Un factor grăitor, spune LaSalle este acela că vocile folosesc uneori numele personalului medical sau al supraveghetorilor, ori al unor deţinuţi cu care are foarte rar contact, şi ar fi destul de improbabil să se gândească la ei.

Într-o altă declaraţie, un alt deţinut de la Închisoarea de Stat din Utah, Frank Moxley, care şi el era încarcerat într-o celulă învecinată cu cea a lui Fratus, afirmă că şi el a fost „supus influenţei unui anumit dispozitiv sau a unei tehnologii care îl făcea să audă voci, ca şi cum ar fi avut nişte boxe implantate în creier." Moxley mai afirma şi că „există mulţi deţinuţi aici la Secţia de Securitate Maximă de la Închisoarea din Utah, asupra cărora s-a folosit acest sistem de comunicare la nivel mental, dar datorită metodelor folosite, foarte puţini sunt aceia care au curajul să vorbească despre asta."

Robert Varner, şi el un deţinut de la Închisoarea de Stat din Utah, a afirmat într-o declaraţie din data de 10 iunie 1991, că a suferit un aparent asalt electronic şi că ştie personal cel puţin şase alţi deţinuţi care se plângeau de ceva similar. Varner spunea: „Sunetele pe care le aud în urechea internă au frecvenţe foarte stridente, asemenea unor ţiuituri, printre care uneori aud şi voci ... Atunci când pot distinge vocile, aud lucruri referitoare la trecutul meu" iar „aceste voci răspund uneori gândurilor mele."

Verner vorbeşte şi el despre „sunete stridente pe tonuri joase şi înalte, care îmi ţiuie în urechi şi despre „o senzaţie de presiune la acest nivel."

Într-o declaraţie datată 10 iunie, 1991, un alt deţinut de la Închisoarea de Stat din Utah, James F. Gardner, a depus şi el mărturie cu privire la modul în care a fost hărţuit prin intermediul unor tehnici

de control al minții. Gardner descrie diverse simptome cauzat de un gen de asalt electronic, inclusiv „efectele unui dispozitiv sau ale unei tehnologii care mă făcea să aud voci în capul meu, și care îmi spuneau ce să fac." Gardner a suferit de asemenea „dureri de cap teribile și o senzație de presiune intensă la nivelul capului, până în punctul în care simțeam impulsul de a manifesta un comportament extrem de agresiv ... Acest proces de comunicare la nivel mental descris aici era generat cu siguranță și de înțelegerea gândurilor într-o anumită măsură, deoarece vocile îmi răspundeau chiar la ce gândeam. Odată vocile m-au avertizat că alți deținuți cu care avusesem o altercație, aveau de gând să mă atace. Vocile mi-au spus exact cine erau deținuții și unde aveau să se ascundă. Toate informațiile au fost corecte, și în nici un mod nu aș fi putut să am o asemenea halucinație."

Experiența lui David Fratus și a altor deținuți de la Închisoarea de Stat din Utah nu este nicidecum singulară. Mulți alți deținuți au intentat procese împotriva sistemului de detenție, plângându-se că au fost supuși torturii electronice, iar unele descrieri prezintă o asemănare izbitoare cu declarațiile celor de la Închisoarea de Stat din Utah. Toate aceste acțiuni juridice au fost respinse sistematic de tribunal ca fiind neîntemeiate. Totuși, date fiind cunoștințele de care dispunem cu privire la progresele înregistrate în domeniul controlului minții de către CIA și alte agenții, precum și similaritatea declarațiilor acestor deținuți, plângerile lor par foarte credibile. Ele sugerează foarte clar faptul că tehnologiile de control mental sunt folosite în prezent în cadrul închisorilor americane. [4]

America nu este singura țară unde au fost folosite tehnici de control mental și s-au realizat experimente asupra prizonierilor. În august 1971, în Anglia a fost inițiat un experiment de utilizare a torturii și privării senzoriale asupra prizonierilor politici irlandezi. Mulți dintre aceștia au rămas cu sechele psihice permanente și unii chiar au murit în timpul experimentelor, în timp ce alții au încercat să se sinucidă pentru a scăpa de tortură. În urma protestelor mai multor grupuri de apărare a drepturilor omului, inclusiv Amnesty International, mai mulți prizonieri care suferiseră aceste torturi au fost eliberați definitiv. [5]

Mai există și alte confirmări privind utilizarea dispozitivelor de tortură electronică. Ziarul *Electromagnetics News*, detaliază o informație inițial prezentată în *London Observer*, pe 13 ianuarie 1990. Conform articolului, „Electronic Intelligence, o companie britanică, a instalat o cameră de tortură electronică, prevăzută cu un generator de zgomot de fond cu un puls sonor setat la 11 Hz – care se pare că poate distruge corpul uman. Această încăpere a fost amenajată la sediul Filialei Speciale din Dubai. Numită „Casa de distracție", camera de tortură utilizează de asemenea și o lumină stroboscopică, setată și aceasta la 11 Hz, fiind sincronizată cu generatorul de zgomot de fond, efectul combinat al acestora fiind acela de a face pe oricine intră în celulă să implore în genunchi iertarea, după numai câteva clipe."

„Conform ziarului *The Observer*, echipamentul poartă numele de „Echipament de Dezorientare a Prizonierilor". Compania Electronic Intelligence este condusă de trei foști polițiști londonezi iar contractul în valoare de 1 milion de lire implică instalarea unui echipament de ascultare și a unor camere video ascunse în camerele și celulele de la sediul Filialei Speciale." [6]

Note:

1. Mitford, Jessica. *Kind & Usual Punishment*
2. Packard, Vance. *The People Shapers*. New York: Bantam Books, 1977
3. DiSpoldo, Nick, "Arizona's Clockwork Orange Bill," *New York Times*, iunie 20, 1974
4. Russell-Manning, Elizabeth. *Mind Control in U.S. Prison System*. San Francisco: Self-published, 1996
5. Victorian, Armen, "United States, Canada, Britain: Partners in Mind Control Operations," *MindNet*, Vol.1, Nr. 81, visitations.com/mindnet/MN16A.HTM
6. "Electronic torture Chamber of Dubai's Special Branch," *Electromagnetics News*, fragment din ziar nedatat

CAPITOLUL 24
Războiul electromagnetic

La mijlocul anilor 1970 războiul electromagnetic se desfăşura la scară largă în Statele Unite şi Uniunea Sovietică, deşi detalii despre acest război se vor afla doar câţiva ani mai târziu. Pe 30 Octombrie 1976, *New York Times* a publicat un raport care dezvăluie că semnale radio de undă scurtă au fost emise din Uniunea Sovietică, fapt care a întrerupt comunicaţiile radio şi cele electronice în general în întreaga lume. Semnalul radio, cu frecvenţe variabile între 3,26 şi 17,54 mega hertzi, a fost declanşat în 4 iulie 1976, la data bicentenarului Statelor Unite şi a continuat să fie emis în anii care au urmat. Semnalul provenea de la un transmiţător local de mare putere situat lângă Kiev, în Ucraina. Datorită modulării, semnalul radio producea un bârâit unic asemenea unei ciocănitori, de aici provenind numele neoficial de „Ciocănitoarea rusească".

După spusele expertului în electromagnetism Robert Peck,

„Semnalul este atât de puternic încât acoperă orice altceva aflat în lungimea sa de undă. Iniţial a apărut în canalele de comunicaţii internaţionale ale ONU, inclusiv pe frecvenţele de urgenţă ale zborurilor transoceanice. Acum ciocănitoarea dă "găuri", în sensul că sare frecvenţele cruciale şi baleiază spectrul frecvenţelor. Semnalul este emis cu cheltuieli imense de la un total curent de şapte naţiuni, care susţin cele mai puternice şapte transmiţătoare radio din lume".

De la primele difuzări ale Ciocănitorii ruseşti, cel puţin treizeci de centre similare de transmisie au fost create de către sovietici, care emit semnale în aceeaşi bandă de frecvenţe periculoasă.

La puţin timp după ce ciocănitoarea rusească a început să emită, s-au înregistrat numeroase plângeri din mai multe locaţii din SUA şi Canada, cu un focar mai ales în Oregon; mulţi locuitori se plângeau de dureri de cap, anxietate, lipsă de coordonare şi alte simptome.[1]

Dr. Andrija Puharich, care a studiat electromagnetismul la periferia spionajului încă de la începutul anilor 1950, a comentat următoarele despre semnalul sovietic, în anul 1983:

„Când sovieticii au început să emită în 4 iulie 1976 cu staţia de 100 megawaţi, unde de joasă frecvenţă (ELF), agenţiile de informaţii din SUA au fost luate prin surprindere de această nouă tehnologie. Impulsurile ELF sovietice sunt de aceeaşi frecvenţă ca şi creierul uman. Nimeni nu ştia care era scopul acestei noi tehnologii. Eu am emis ipoteza că aceasta era o nouă armă de control care putea interfera cu undele cerebrale ale unei fiinţe umane. Împreună cu Bob Beck, am organizat un experiment care a demonstrat fără tăgadă că transmisiile sovieticilor puteau într-adevăr influenţa creierul uman, şi prin urmare puteau induce schimbări comportamentale. Am raportat aceste descoperiri la serviciile secrete din SUA iar acest raport a fost imediat clasificat. O comisie a CIA a prezentat preşedintelui Carter un raport care susţinea că descoperirile noastre nu se bazează pe dovezi. Acum, cinci ani mai târziu, toate descoperirile noastre au fost confirmate de diverse agenţii ale guvernului SUA. Mai mult, au mers cu un pas în faţă şi au demonstrat că o anumită frecvenţă ELF (clasificată) poate cauza cancer. Am repetat aceste experimente şi am văzut că aceasta era adevărat....O singură frecvenţă ELF putea produce cancerul."[2]

Tot Puharich spunea în altă parte că:

„Forţele armate aeriene ale SUA au identificat patru frecvenţe în acest compus armonic emis de sovietici prin atmosferă şi prin sol. Intenţia era o schimbare a conştiinţei întregii umanităţi. Undele de extrem de joasă frecvenţă penetrează absolut totul, inclusiv cuşca Faraday sau oceanul. Nimic nu poate opri sau atenua aceste semnale."

Referindu-se la sine cu persona a treia, spunea:

„Dr. Puharich şi Robert Beck au realizat un echipament de recepţie care putea măsura aceste unde şi efectul lor asupra creierului omenesc. Experimentele lor au demonstrat că un semnal de 6 Hz putea penetra cu uşurinţă pereţii de cupru ai cuştii Faraday. La fel se petrecea şi la frecvenţa de 6,6, ceea în care emiteau sovieticii. Această frecvenţă producea depresie.

Frecvenţa de 7,83 Hz inducea o stare de bine. Acesta este aşa-numita rezonanţă Schumann, pulsul planetei.

Undele de 10,80 Hz pot genera comportament beligerant. Din măsurătorile efectuate a reieşit că sovieticii nu emiteau niciodată pe

frecvența benefică pentru omenire."

Când Dr. Puharich a prezentat aceste descoperiri unor oficiali americani din domeniul militar, aceştia nu l-au crezut! Atunci a redactat un raport secret care a fost înmânat preşedintelui Carter, directoruli inteligenței franceze, primului ministru Trudeau din Canada şi altor demnitari din țările vestice.

Atunci au fost luate măsuri de către guverne pentru a-l reduce la tăcere. Casa sa din Ossining, New York, unde erau cele mai multe rezultate ale experienţelor a fost incendiată. A fugit pentru a-şi salva viaţă în Mexic. De aici a continuat să supravegheze semnalele ELF ruseşti şi armonicile superioare (5,340 MHz).

Prin intermediul contactelor sale din Washington, a fost aranjată o întâlnire cu CIA. S-a ajuns la un consens şi nu au mai fost probleme cu CIA – mai puțin publicarea acestei cărți! Programul guvernamental este numit acum ELF (prescurtarea pentru frecvențe foarte joase) iar Marina a demarat un program de cercetare a subiectului, doi ani mai târziu!

Raportul secret al lui Puharich a fost dezvoltat într-o carte, cu un contract de editura Dell, dar editura a blocat apariția ei în ultimii patru ani; între timp atacul sovietic continuă, iar publicul larg nu este informat despre aceasta.

Întreaga populație poate fi controlată prin intermediul undelor ELF. Cercetări intensive sunt efectuate în prezent de către guvernul statelor Unite pentru a afla care sunt efectele acestor unde asupra oamenilor. Aceste cercetări ale electromagnetismului sunt similare experimentelor secrete cu droguri, din anii 1950 efectuate asupra populației care nu bănuia nimic. Dr. Puharich a identificat o anumită frecvență ELF care este un agent care produce cancerul la şoareci...

Aceste unde nu pot fi bruiate. Lungimile de undă de frecvență joasă sunt de 300.000 de mile. Guvernul a construit imense emițătoare în Africa de Sud, Australia şi alte locații pentru a redirecționa undele ELF înapoi înspre Rusia. Nu există nici un scut care să oprească aceste semnale."[3]

La o conferință despre electromagnetism din septembrie 1987, Puharich a spus:

„...În 1981, guvernul SUA a intrat din plin în războiul ELF

şi au construit emițătoare uriaşe în Australia şi Africa; acum fiind implicați, totul a devenit clasificat şi nu mai poți spune nimic pe această temă. Şi nu se mai pot obține informații reale de la nici o agenție guvernamentală. Mai ştiu că toate sunt implicate în aceste proiecte. Cunosc oameni care conduc aceste proiecte, etc. Când sunt la ananghie de obicei vin şi mă contactează. Şi ceea ce le spun devine clasificat ca şi secret. O nebunie curată."[4]

Deşi Statele Unite nu au recunoscut niciodată oficial că țara lor este sub atac electromagnetic din partea unei puteri străine, se pare că au răspuns cu aceeaşi monedă, conform cu cercetările lui Puharich. Stefan Rednip, un jurnalist care locuieşte în Anglia, a relatat că a avut acces la documente secrete privind programul electromagnetic american denumit Operațiunea Pique, care implica emiterea de semnale electromagnetice în ionosferă, pentru a ricoşa în Europa de Est, cu precădere asupra instalațiilor nucleare amplasate aici. [Beck]

Cea mai recentă şi mai mare dezvoltare din războiul electromagnetic este construirea proiectului HAARP în sălbăticie, în Alaska.

Această instalație HAARP din Alaska este cea mai mare stație de emisie electromagnetică din lume, formată din 180 de antene de emisie, cu o putere radio estimată de 72.000 de ori mai decât următorul transmițător, din punct de vedere al puterii. Proiectul este creația Phillips Lab de la US Air Force, Laboratorul de cercetări navele şi Oficiul de cercetări navale. Deşi a fost prezentat ca fiind un instrument pentru cercetarea ionosferei, HAARP se pare că are o mulțime de alte aplicații potențiale, inclusiv controlul meteo şi emisii electromagnetice care pot fi folosite pentru controlarea unor populații numeroase.

Estre interesant de remarcat că un civil care monitorizează activitatea transmisiilor HAARP a observat că acestea au coincis precis cu crimele în masă din Littleton, Colorado. Conform lui Knet Steadman, „Un maxim al transmisiilor HAARP s-a produs între 10.40 PDT şi 1.20 PDT. Împuşcăturile au început între orele 11.00 şi 11.30 PDT".[5]

Note:

1. Welsh, Cheryl. Mind *Control is No Longer Science Fiction*, Volumul 2. Davis, California: Citizens Against Human Rights Abuses, 1997; Beck, Robert. *The Body Electric*,1985
2. Puharich, M.D., LLD, Andrija, "Successful Treatment of Neoplasms in Mice with Gaseous Suproxide Anion with a Rationale for Effect," Sixth Ozone World Congress of the International Ozone Association, Mai 22-26, 1983
3. Puharich, Dr. Andrija, "A Way to Peace Through ELF Waves," copie a unei înregistrări distribuită la Understanding Convention of Astra, Upland, California, Noiembrie 6, 1982. *The Journal of Borderland Research*, martie-aprilie 1983
4. Welsh
5. Smith, Jerry, "HAARP-The Beast in the Alaskan Wilderness," *Wake-Up Call America*, mai/iunie 1999; Kent Steadman, la *Orbit*, http://members.aol.com/phikent/orbit/orbit.html

CAPITOLUL 25
Planul Persinger

Dr. Michael Persinger, psiholog şi neuro-psihiatru angajat la Universitatea Laurentian din Ontario, Canada, activează în domeniul de vârf al cercetării efectelor electromagnetismului asupra minţii. Persinger, aflat în Comitetul de decizie al Fundaţiei pentru Sindromul Falselor Amintiri, a fost finanţat de Marină şi se presupune, şi de către NSA. El „a efectuat cercetări asupra efectelor radiaţiei electromagnetice asupra creierului în cadrul unui proiect ce include unele arme ale Pentagonului", conform cu cercetătorul Daniel Brandt. Persinger spunea că „Cercetările mele nu sunt finanţate de către interesele SUA. Toţi banii pentru studiile asupra oamenilor din ultimii 30 de ani au fost finanţate de salariul meu ca profesor. Singura finanţare (de 10.000 $) a fost acordată de Marina Statelor Unite." Printre realizările lui Persinger se află şi capacitatea de a induce subiecţilor idea că au fost răpiţi de extratereştri, ori s-au întâlnit cu îngeri ai lui Dumnezeu, folosind o cască asemănătoare cu cea

pentru motocicliști, echipată cu solenoizi pentru a emite semnale electromagnetice prin lobii frontali ai creierului. „În cele din urmă, spunea Persinger, experienţa umană este determinată de ceea ce se întâmplă în creier. Iar experimentarea lui Dumnezeu poate fi generată de un proces care nu are nimic de-a face cu faptul dacă Dumnezeu există sau nu."

În anul 1993, jurnalistul britanic Ian Cotton a testat „casca lui Persinger" în cursul cercetărilor întreprinse pentru o carte despre creştinismul evanghelic. Echipa lui Persinger suna din clopoţele în timp ce creierul lui Cotton era iradiat, acesta din urmă relatând: „Mă aflam aliniat cu mai mulţi călugări tibetani solemni, cu capul acoperit cu o glugă maro. Şi eu eram călugăr tibetan, şi mi-am dat seama că dintotdeauna eram aşa."[1]

Articolul lui Persinger, intitulat „Despre posibilitatea accesării directe a oricărui creier uman prin inducerea unor algoritmi fundamentali electromagnetici", publicat în *Abilităţi perceptuale şi motrice* în iunie 1995, se adânceşte în posibilităţi de control ale minţii chiar mai avansate. Acoperite de un limbaj ştiinţific debordant, se află cheile pentru a înţelege cât de departe s-a ajuns cu monitorizarea şi influenţarea minţii, în ultimii ani.

Articolul afirmă că neuro-ştiinţa contemporană a descoperit că există „algoritmi fundamentali" şi coduri specifice prin care creierul operează. Persinger spune că aceste coduri pot fi stimulate prin „reţele de comunicare moderne" şi că „un proces care este cuplat la banda îngustă a temperaturii creierului poate permite ca toate creierele umane să fie influenţate de o subarmonică a cărei gamă de frecvenţe variază în jurul valorii de 10 Hz, cu o abatere de 0,1 Hz." Aceste coduri „sunt determinate de genomul uman, adică este specific fiecărei specii şi serveşte ca un substrat peste care se suprapun toate fenomenele care influenţează factorii neuro-comportamentali."

Persinger afirmă că „O extrapolare logică spre o bază neuropsihică a conştiinţei" este că „acea variaţie aleatoare a sunetelor" din cadrul matricelor poate fi diferită în cazul unor creiere diferite". Cu alte cuvinte indivizii pot fi identificaţi după caracteristicile specifice ale rezultatelor creierului lor. „Identificarea acestor secvenţe pot permite de asemenea accesul direct la procesele

neuro-cognitive cele mai complexe, asociate cu simțul eului, conștiința umană și agregatul reprezentărilor experienței (memoria episodică) care definește individul în cadrul creierului." Cu alte cuvinte, folosindu-se tehnicile subliniate de Persinger, memoria unei persoane, conștiința și simțul eului pot fi integral accesate și modificate prim mijloace electromagnetice. Practic este același lucru cu a spune că personalitatea unui individ poate fi complet modelată cu undele electromagnetice, într-o concordanță cu cercetările și afirmațiile lui Dr. Ewen Cameron, care însă folosea mijloace mai primitive pentru ștergerea conștienței.

Persinger declara că a studiat „Aplicații ale câmpurilor electromagnetice slabe a căror intensitate e de obicei mai mică de 10 miligrame (1 microT). Scopul acestei cercetări...este să identifice codurile de bază pentru limbajul sistemelor reprezentaționale din creierul uman."

Folosind informația astfel obținută, procesele cerebrale pot fi „ocolite prin directa introducere a informației în creier...Premisa fundamentală este că duplicarea sintetică a cadrului neuro-electric generat de senzori la contactul cu un stimul real produce experiențe identice în absența acelui stimul."

Persinger ne spune că experiențele, emoțiile, memoria –orice stare mentală virtuală – poate fi artificial introdusă în creierul uman dintr-o sursa exterioară. Lucrul cel mai înspăimântător este că mijloacele pentru a realiza acesta există deja în formă complet operațională pe scară globală.

Persinger afirmă că „Nivelul acestor amplitudini este similar celor asociate cu semnalele (generate global de sistemele radio și de comunicații)... În ultimele două decenii a apărut un potențial care era improbabil, dar acum este marginal fezabil. Acest potențial este capacitatea tehnică de influența direct majoritatea populației de 6 miliarde de creiere umane...prin generarea informației neurale cu ajutorul unui mediu fizic în care se află scufundați toți membrii speciei."

Lăsând tot limbajul pretențios la o parte, mesajul lui Persinger este că întreaga rasă umană poate fi controlată mental cu ajutorul rețelelor de radio și televiziune.[2]

Note:

1. Blackmore, Susan, "Alien Abduction: The Inside Story," *New Scientist*, 11/19/94; Daniel Brandt, Mind Control and the Secret State; Persinger, Michael, corespondență cu Wes Thomas, 1/6/99; Royte, Elizabeth, "The Altered State," *New York Times Magazine*, septembrie 29, 1996; Nichols, Mark, "The God Machine," revista *MacLean*, ianuarie 22, 1996
2. Persinger, Michael, "On the Possibility of Directly Accessing Every Human Brain by Electromagnetic Induction of Fundamental Algorithms," *Perceptual and Motor Skills*, iunie 1995

CAPITOLUL 26
Războiul din domeniul paranormal

După afirmațiile lui Andrija Puharich, un proiect secret al Marinei care se ocupa de cercetarea puterilor paranormale a început în 1948, fiind denumit Proiectul Pinguin. Acest proiect a fost condus de Rexford Daniels; un alt participant a fost colonelul de armată Jack Cooney, șeful diviziei medicale a Proiectului armelor pentru forțele speciale. Binecunoscutul medium Peter Hurkos s-a numărat printre cei testați în cadrul proiectului Marinei.[1]

În 1952, Puharich a prezentat Pentagonului o cercetare, posibil un subprodus al acestui program, în anul 1952, cu titlul „Despre posibilele aplicații ale percepțiilor extrasenzoriale în războiul psihologic", și, cu mult înaintea cercetărilor sovietice mai bine cunoscute, a informat Armata, Forțele aeriene și Marina despre posibilitatea folosirii capacităților paranormale în cadrul războiului asupra minților.[2]

Autoritățile statelor comuniste, inclusiv armata și KGB erau angajate într-un program de cercetare a utilizării capacităților paranormale pentru controlul mental de masă încă din anii 1960. Dr. Milan Ryzl a spus că „Cu câțiva ani înainte a fost demarat un proiect în URSS pentru a folosi telepatia pentru îndoctrinarea și „re-educarea elementelor anti-sociale". Se aștepta ca sugestia la distanță

poate induce indivizilor adoptarea doctrinei politice şi atitudinilor sociale dorite, fără a fi conştiente de ceea ce se petrece."[3]

Conform cu un raport confidenţial al CIA din 1961, „directorul Biroului de serviciu tehnic al CIA (ulterior devenind Divizia Serviciul Tehnic) a devenit interesat de afirmaţiile unor cercetători conform cărora domeniul paranormal era o realitate. Ofiţerii serviciului tehnic a contactat curând pe Stephen I. Abrams, directorul laboratorului de parapsihologie de la Universitatea Oxford, Anglia. Sub auspiciile proiectului MKULTRA, Abrams a pregătit un raport în care concluziona că existenţa fenomenelor paranormale a fost demonstrată dar acestea sunt încă puţin înţelese sau controlabile. Acest raport a fost citit cu interes dar nu a produs nici un efect în deceniul următor."[4]

În 1974, Robert Monroe a fondat Institutul Monroe, situat lângă Charlottesville, Virginia, pentru a cerceta vederea PSI la distanţă. Printre persoanele remarcabile asociate cu vederea la distanţă care au fost antrenate la Monroe – dintre care aproape toţi au devenit celebrii prin intermediul emisiunii radio Art Bell - se numără Courtney Brown, John Alexander, Albert Stubblebine şi Joseph McMoneagle. Monroe, pe lângă faptul că a fost autorul a numeroase cărţi despre călătoriile sale extra-corporale, a fost vice-preşedinte al reţelei de difuziune MBS. Jurnalistul Carl Bernstein a dezvăluit că MBS oferea acoperire pentru agenţii CIA. Conform cu spusele lui Andrija Puharich, Monroe îşi inducea abilitatea de a călători extra-corporal prin inhalarea de eter.

Deşi este un fapt neconfirmat, după spusele cercetătorului Tom Porter, Robert Monroe este fiul lui James Monroe, care era director executiv la Societatea ecologică umană, un intermediar al CIA, şi agent primar pentru finanţarea MKULTRA. Monroe l-a supervizat personal pe infamul Dr. Ewen Cameron.[5]

La începutul anilor 1970, a început cercetarea a ceea ce va deveni cunoscut ca "vederea PSI la distanţă" la Institutul de Cercetări Stanford (SRI). Proiectul Scanate a fost demarat de Harold E. Puthoff "Hal" (un fost inginer la NSA) şi de către Russell Targ. Intermediarul CIA pentru finanţarea experimentelor de la SRI era Harold Chipman,

zis "Orwell", fost şef de staţie CIA, care se ştie că se ocupa de toate cercetările din domeniul controlului mental care se desfăşurau în zona Bay Area, în acea perioadă. Fonduri suplimentare veneau şi de la Departamentul Ştiinţe Cognitive al furnizorului pentru apărare SAIC, ulterior asociat circumstanţial cu grupul suicidal Heaven's Gate, şi cu fostul scientologist şi guru, Werner Erhart.[6]

Folosind ca subiecţii de testare pe Ingo Swann, Pat Price precum şi alţii, scopul proiectului Scanate era să determine capacitatea subiecţilor de a călători în afara corpului fizic şi să identifice locuri îndepărtate, în special localizările şi caracteristicile amplasamentelor militare străine.[7]

Principalii participanţi ai Proiectului Scanate, atât oameni de ştiinţă cât şi mediumi, erau membrii ai Bisericii Scientologice L. Ron Hubbard. Unele din fondurile destinate pentru cercetările de la SRI se presupun că au venit şi de la un membru anonim al Bisericii Scientologice. Harold Puthoff era un Operating Thetan Class 3 (OT 3), pentru a folosi terminologia grupului, în timp ce Ingo Swann era clasificată în ierarhia bisericii ca OT Class 7, la acel timp fiind cel mai înalt rang disponibil.

Citâm din lucrările bisericii: „În această stare spirituală este posibil pentru thetan [„spirit", pe limba scientologică] să deţină capacităţi spirituale complete, libertate, independenţă şi seninătate, pentru a fi eliberat de ciclul nesfârşit al naşterii şi morţii, şi a fi conştient în afara trupului." Şi Pat Price avea rangul de OT, iar Swann a spus că paisprezece membrii ai Bisericii scientologice cu rangul „Clear" – un nivel inferior faţă de OT – au participat şi ei la programul Scanate.

Din acel moment, Swann a ieşit de sub vraja bisericii lui Hubbard şi a participat la program în cadrul altui grup secundar, denumit Avatar.[8]

Nu este deloc surprinzătoare conexiunea Scientologiei cu experimentele de vedere PSI la distanţă. Conform materialelor publicate, Biserica lui Hubbard a fost implicată încă de la începutul anilor 1950, în „exteriorizarea" individului faţă de corpul fizic, şi se pare că au reuşit cel puţin călătorii extracorporale, conform unor

documente ale lui Hubbard, ținute departe de ochii noilor veniți.[8]

Țintele pentru vederea Psi la distanță din proiectul Scanate, includ locații din Rusia și China, precum și localizarea submarinelor sovietice. În unul din experimente Swann împreună cu alți cinci subiecți de la SRI au coborât la adâncimea de 600 de metri într-un vehicul submersibil pentru a testa abilitatea localizării obiectelor pe plafonul oceanic.

Când a fost rugat să sondeze o bază militară secretă subterană din Virginia, Pat Price a dat următoarele informații:

Pe birou sunt hârtii cu etichetele: Flytrap; Minerva; pe peretele biroului dinspre nord se poate citi: Operațiunea Poll – și un cuvânt indescifrabil; dosarele din birou au numele: Queball, 14 Ball, 8 Ball, Rackup; și unul denumit Hayfork sau Heystack; personalul format din Col. R.J Hamilton, Maj. Gen. George R. Nash, Major John C. Calhoun.

Când un ofițer cu securitatea al guvernului a citit rezultatele lui Price, i-a spus, „Ei bine, se pare că nu mai există securitate". Consultantul din cadrul serviciilor secrete Joseph A. Ball a evaluat rezultatele testărilor extrasenzoriale de la SRI și a concluzionat că „se produc manifestări extrasenzoriale suficient de precise pentru a justifica posibile aplicații ulterioare..."

Se pare că s-a continuat, cel puțin judecând după descrierile lui Swann a proceselor de vedere PSI la distanță, publicate în cartea *Sărut de la revedere Pământului.*[10]

După ce Targ a participat la programul Scanate, a devenit directorul Centrului pentru libertăți umane în Berkeley, California. O parte din atribuțiile lui Targ la acest centru era intervievarea și consilierea foștilor membrii ai cultului, o slujbă interesantă pentru un om care era un fizician. Centrul a fost fondat de către Elmer și Deanna Mertle – și-au schimbat numele apoi în Al și Jeannie Mills – care s-au ocupat anterior de relațiile cu publicul pentru Jim Jones și Templul Oamenilor. Targ s-a alăturat Centrului pentru libertăți umane la patru luni de la orgia morții petrecută la Jonestown.

O altă conexiune între Scanate și Templul Oamenilor este Keith Harary. După ce o perioadă a fost cercetător asociat în psihiatrie,

Harary s-a mutat la San Francisco pentru a consilia foști membrii ai cultelor , în special foștii adepți ai Templului Oamenilor. Un an mai târziu Harary s-a alăturat lui Puthoff și lui Targ în cercetările asupra vederii la distanță efectuate la SRI.[11]

Abilitatea lui Pat Price de a vedea la distanță probabil că i-a adus în cele din urmă și moartea. După o întâlnire cu agenții Oficiului Inteligenței navale și ai NSA în iulie 1975, Price a zburat la Salt Lake City, pentru o scurtă vizită de trei ore la fiul său. De aici a zburat la Las Vegas, unde s-a întâlnit la aeroport cu prietenii săi Frank și Sherry. Price le-a spus anterior prietenilor săi că dacă se va întâmpla ceva cu el , informațiile despre experimentele de la SRI să fie înmânate lui Hal Puthoff, fapt ce sugerează că se simțea în pericol.

Când se caza la Hotelul Stardust, un om s-a ciocnit de el, după aceea simțindu-se rău și retrăgându-se în cameră. A doua zi l-a sunat pe prietenul său Frank , din camera de hotel pentru a-i spune că se simțea rău, cu crampe stomacale, în mușchii spatelui și respira cu greutate. Frank a venit să-l viziteze pe Price, care dădea semne că se simte mai bine. Frank a plecat, dar când s-a întors mai târziu, noaptea, Price era rigid, uitându-se în gol. Price era calm, dar fața îi era roșie. „Cred că acum mă simt bine", i-a spus prietenului său, însă imediat corpul a început să i se arcuiască, și s-a auzit șuierul morții. Frank a încercat să-l resusciteze și a chemat doctorul, dar Price a murit înainte ca acesta să ajungă la el.[12]

SRI a fost implicat în alte proiecte care aveau de-a face mai puțin cu capacitățile paranormale, și mai mult cu purul control mintal. În 1975 asistentul științific al secretarului Marinei, Dr. Sam Koslov, evalua proiectele de cercetare ale SRI când a observat o diviziune a cercetărilor SRI numită *ELF și controlul Mintal* , ELF desemnând unde electromagnetice de joasă frecvență. Koslov a fost iritat de această recunoaștere deschisă a controlului mental și a ordonat ca cercetările efectuate de SRI pentru Marină să înceteze. Însă conform cu diverse rapoarte, cercetările s-au desfășurat în continuare.[13]

După succesul vizibil a cercetărilor de la SRI, s-a mărit finanțarea pentru experimentarea vederii la distanță. Gondola Wish era un proiect mai vechi de cercetare a vederii la distanță, început în 1977

şi demarat de Lt. Skip Atwater de la Detaşamentul de exploatare a sistemelor armatei (SED). Atwater a obţinut aprobarea de a strânge un mic grup de mediumi pentru a obţine informaţii despre inamic. După consultarea cu SRI, Atwater a recrutat persoane din armată, marină şi din sectorul privat. Gondola Wish nu a durat mult, dar recruţii care promiteau au fost direcţionaţi spre SRI pentru evaluare. După ce Atwater a părăsit armata în 1987, a devenit director de cercetare la Institutul Monroe.

La fort Meade, sediul NSA, s-a desfăşurat proiectul Grill Flame între anii 1978 şi 1983, condus de generalul Edmund Thomson, supervizat de Defence Intelligence Agency. Proiectul a fost coordonat de către Jack Verona, fizician în domeniul nuclear, şeful Directoratului ştiinţific şi tehnic al DIA. Verona a derulat şi proiectul Sleeping Beauty, ce privea folosirea ofensivă a armelor cu microunde.

Programul Grill Flame dispunea de trei persoane care puteau vedea la distanţă: Ken Bell, Joseph McMoneagle şi Mel Riley, şi era supervizat de una din personalităţile cheie ale controlului mintal de la CIA, Dr. Louis Jolyion „Jolly" West. Programul de cercetare a vederii PSI la distanţă de la SRI a fost comasat în 1979 cu programul Grill Flame. Când Thomson a părăsit Grill flame în 1981, programul a fost preluat de Comandamentul pentru securitate şi informaţii al US Army. (INSCOM)

În 1983, Grill Flame a devenit Center Lane, denumire care s-a păstrat până în 1985. Proiectul era supervizat de şeful INSCOM, generalul Albert Stubblebine, căsătorit cu psihiatrul şi ufologul Rima Laibow. Au fost recrutate şi alte persoane cu capacităţi paranormale, inclusiv căpitanul Ed Dames, căpitanul Bill Ray, căpitanul Paul Smith şi Charlene Cavanaugh ca analist civil angajat de INSCOM. Aceste persoane au fost antrenate la Institutul Monroe cu sesiuni personale cu Ingo Swann. Stubblebine şi-a dat demisia din Grill Flame în 1984, fiind înlocuit de generalul Harry Soyster. Mai târziu Stubblebine a devenit preşedintele companiei „private" Psi-Tech, fondată de Ed Dames, care se ocupa tot de domeniul vederii la distanţă.

Finanţarea de către armată a programului Center Lane a fost

întreruptă în 1985, iar programul a fost redenumit Sun Streak, controlul fiind transferat la Directoratul ştiinţific şi al informaţiei al DIA. Condus de Fern Gauvin programul a început să folosească metode oculte, precum cărţile de tarot şi mediumi. Conform cu Ed James, în timpul evaluării de către Pentagon în anul 1988 au ars trei distrugătoare de documente în timp ce distrugeau documente.

În jurul anului 1991, Sun Streak a fost redenumit Star Gate şi a fost mutat de la Fort Meade la o locaţie secretă. Şeful de filială Dale Graff a fost la conducerea Star Gate până în 1993, când a fost înlocuit de un specialist DIA a cărui nume nu este divulgat.

După o evaluare negativă făcută de Institutul American de Cercetare, însărcinat cu aceasta în 1995, se pare că programul a fost oprit. Însă Paul Smith, specialist în agenţiile secrete şi vedere la distanţă este de părere că programul continuă, fiind mai adânc clasificat de către SAP (Programul de acces special) la nivelul LIMDIS (acces limitat).

Ed James a părăsit programul Sun Streak în 1988, şi s-a ataşat grupului numit Team Six din INSCOM, ce se ocupa cu „dezinformare strategică" şi cu acţiuni anti-narcotice. Una din dezinformările strategice poate fi prezenţa lui, foarte vizibilă în comunitatea de cercetători ai paranormalului şi ozenisticii.[12]

În ultimii ani proiectele agenţiilor secrete care se ocupă cu vederea la distanţă au fost detaliate în cel puţin o duzină de cărţi scrise de participanţii la aceste programe. Acum „experţii" pot fi auziţi aproape peste tot, la radio sau televiziune, oferind un amalgam între cercetările CIA în domeniul controlului mintal şi cele mai nebuneşti convingeri şi idei care circulă în comunitatea cercetătorilor paranormalului şi a fenomenelor OZN – totul , de la „faţa de pe Marte" la autostopişti extratereştrii care au luat cometa Hale-Bopp – fiind puţine informaţii despre implicarea guvernului în controlul mintal de masă. Au apărut companii ca ciupercile, care ajută corporaţii care doresc să obţină informaţii prin intermediul vederii la distanţă, sau care antrenează candidaţi pentru dobândirea vederii PSI la distanţă. Însă întotdeauna CIA şi alte agenţii au folosit credinţele ocultiştilor, ufologilor şi cercetătorilor paranormalului,

pentru a-şi îndeplini mai departe planurile lor.

Interesant, Maiorul Ed Dames, care este capabil să vadă la distanţă, a declarat la o emisiune recentă la Art Bell că a locuit odată în Littleton, Colorado şi cunoştea Liceul Columbine unde au avut loc în 1999 crime prin împuşcare masive. Dames a anunţat la respectiva emisiune că afacerea sa Psi-Tech care se ocupă cu vederea la distanţă a sponsorizat Operaţiunea Guiding Light, adică cursuri de vedere la distanţă pentru elevii de la liceul Chatfield, şcoală care a preluat elevii de la Columbine, după ce au avut loc împuşcăturile. Este regretabil că Dames nu a „văzut" oraşul Littleton, înainte ca împuşcăturile să se producă; sau poate că l-a văzut.

Note:

1. Milner, Terry. Ratting Out Puharich. Citat din cartea nepublicată, 1996
2. Constantine, Alex. *Virtual Government*. CIA Mind Control Operations in America. Venice, California: Feral House, 1997; Wilhelm, John, "Psychic Spying?," *Washington Post*, august 7,1977; McRae, Ron. *Mind Wars*, 1984
3. Ryzl, Dr. Milan, citat în Oatrander şi Schroeder. *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*. New York:Bantam Books, 1970
4. Kress, Dr. Kenneth A., "Parapsychology in Intelligence: A Personal Review and Conclusions," *Studies in Intelligence*, iarna 1977
5. Porter, Tom, "Government Research into ESP & Mind Control"; Brown, Courtney. *Cosmic Voyage*. New York: Dutton, 1996; McMoneagle, Joseph. *Mind Trek*. Charlottesville, Virginia: Hampton Roads, 1993; Schnabel, Jim. *Remote Viewers: The Secret History of America's Psychic Spies*. New York: Dell, 1997
6. Constantine; McRae; Sarfatti, Jack, "In the Thick of it," citat în *Doc Hambone* bio la Werner Erhard la www.io.com/%7Ehambone; Dickson, Paul. *Think Tanks*. New York: Ballentine Books, 1971; SAIC website
7. Wilhelm
8. Wilhelm; *Theology & Practice of a Contemporary Religion: Scientology*. Los Angeles: Bridge Publications: 1998; Constantine
9. Wilhelm
10. Ibid.
11. Constantine
12. Milner, Terry. "The Death of Pat Price," *Doc Hambone*, www.io.com/%7Ehambone
13. Wilhelm
14. Constantine; Schnabel, Jim. *Remote Viewers: The Secret History of America's Psychic Spies*, New York: Dell, 1997; Emerson, Steven. *Secret Warriors*. New York: G.P. Putnam's Sons, 1988; Kress; Trull., D., "Operation Star Gate: U.S. Intelligence and Psychic Spies," *Parascope* at www.parascope.com/main.htm; Elliston, Jon, "Parapsychology in Intelligence," *Parascope* at www.parascope.com/main.htm

CAPITOLUL 27
Conectarea electronică a oamenilor

Agenţiile de informaţii în asociere cu institutele ştiinţifice se grăbesc în momentul de faţă să creeze dispozitivul suprem în materie de control. Prin intermediul acestuia, întreaga percepţie asupra realităţii a unei persoane este înlocuită de o alta, atent aleasă de manipulatori. Mijloacele de atingere a acestui scop sunt furnizate de accesul şi controlul minţii umane cu ajutorul calculatorului.

Primul pas pentru accesarea şi controlul minţii a început cu realizarea unei diagrame a creierului. Un prim experiment a fost finanţat de CIA în 1975, cu o sumă de 100.000 de dolari pe an. Conform unui articol din ziarul *San Diego Union*, intitulat „Finanţare CIA pentru un proiect al spitalului local",

„Spitalul de Copii şi Centrul de Sănătate realizează anumite experimente finanţate de CIA pentru a dezvolta ceea ce unii numesc un detector de minciuni extrem de sofisticat care sondează în mod electronic creierul uman. Timp de doi ani s-au realizat experimente pe diverşi voluntari, majoritatea membri ai personalului, administratori şi prieteni. Agenţia a cerut din start spitalului să nu vorbească nimic despre proiect. Totuşi directorul spitalului şi alţi membri în consiliul de administraţie au decis ulterior că nu sunt de acord cu aceasta şi le-au spus celor de la CIA că vor să poată vorbi liber despre munca lor.

„Experimentele sunt realizate la Centrul pentru Vorbire, Auz şi Neuro-memorie al spitalului, de către directorul de cercetare, Dr. Albert Lawrence. Acestea implică ceea ce am putea numi „răspunsuri evocate vizual" înregistrate electronic pe baza undelor cerebrale şi apoi analizate de un calculator. Subiecţii răspund la imaginea anumitor chipuri care apar pe ecran. Unele sunt chipuri familiare, altele nu. Chipurile familiare evocă un tipar al undelor cerebrale diferit de chipurile nefamiliare, iar computerul poate să-şi dea seama de diferenţă chiar dacă subiectul nu spune nimic."

Conform cu directorul proiectului, acurateţea identificării computerizate a atins 80%. Acesta a menţionat de asemenea că

rezultatele experimentelor vor fi combinate cu alte experimente clinice de la Spitalul de Copii. [1]

Se pare că San Diego nu a fost singurul loc unde s-au realizat experimente de măsurare a undelor cerebrale pe copii. În 1983, Centrul Medical de Pediatrie din Boston a brevetat o tehnologie foarte avansată pentru „redarea activității electrice a creierului" care să fie afișată video sub forma unei hărți topografice" monitorizate de tehnicieni. [2]

Într-un articol intitulat „Ne vedem mâine!", *Washington Post* scria în 1984 despre o convenție a Societății Viitorul Lumii. Autorul relata:

„Probabil elementul cel mai surprinzător a fost prezentat de inginerul James B. Beal care a vorbit despre tehnica existentă deja și care ne poate ajuta să transmitem informații de la un creier la altul... Acesta a menționat dispozitive care pot fi poziționate la nivel ocular pentru a îmbunătăți vederea sau în ureche pentru a stimula auzul, stimulatoare cardiace care funcționează din exterior, și alte mașinării care pot induce tot felul de reacții de la vomă la hohote de râs. Practic, corpul este o structură electrochimică, fiind afectat de câmpurile de frecvență joasă emanate de televizoare. De exemplu starea copiilor hiper-activi pare să se înrăutățească prin expunere îndelungată la televizor. Fantezia din filmul *Brainstorm* în care imaginile mentale ale unei persoane sunt efectiv transferate pe bandă pentru a fi transmise creierului altcuiva, vor fi în curând o realitate, a afirmat Beal..." [3]

Acest tip de cercetare a fost de o prioritate maximă pentru agențiile de informații atât vestice cât și estice, dacă judecăm după informațiile puse la dispoziția publicului cu privire la un dispozitiv de control mental inventat de rușii Igor Smirnov și Serghei Kavasovets de la amenințătorul Departament de Psiho-corecție, de la Academia Medicală din Moscova. În 1991, cercetătorii Janet și Chris Morris au fost martorii unei demonstrații care implica un dispozitiv care reușea să analizeze gândurile din mintea unei persoane alcătuind apoi „o imagine a minții" care putea fi folosită pentru mesaje subliminale și alte forme de intervenții „corectoare".

Dispozitivul lui Smirnov și Kavasovets i-a fost ulterior arătat de

către familia Morris ziaristului David Shukman la sediul CIA din Langley, Virginia, acesta realizând o realizare video a demonstrației. El spune că echipamentul nu este „foarte impresionant". Sunt doar câteva dispozitive computerizate. Dar rezultatele echipamentului au fost impresionante.

Chris Morris a fost cobaiul, având câțiva electrozi prinși pe cap. La activarea echipamentului, pe ecranul calculatorului au apărut mai multe cuvinte. Shukman spune „fiecare cuvânt era alcătuit din cel puțin șase litere. Nu toate aveau sens, dar majoritatea semănau foarte mult cu câte un cuvânt: „Deambutt... Jovotree... Christoph... Ficknell... Borotty... Bainstar..."""

Morris a privit ecranul și „lumina monitorului s-a reflectat în ochii săi. Acesta s-a străduit din răsputeri să le interpreteze în fracțiunea de secundă care au durat până au dispărut... S-a dovedit totuși că mai era și un alt strat ascuns al sondării. Câteva zile mai târziu, când am revizionat caseta am descoperit că între cuvintele vizibile se mai aflau intercalate și alte cuvinte prinse pe un cadru care a durat doar a șaisprezecea parte dintr-o secundă. Acestea aveau un ton mai sinistru: „armat... atac... apărare... armă."""

Conform inventatorilor, cuvintele aveau de fapt scopul de a focaliza mintea și de a distrage atenția mentalului conștient în timp ce dispozitivul sonda profunzimea reacțiilor inconștiente ale subiectului. După douăzeci de minute, rușii au descărcat un grafic tridimensional care prezenta relațiile dintre trei factori diferiți din viața lui Morris, inclusiv starea sa de anxietate, sănătatea, familia, relația cu tatăl său și locul de muncă. Morris a considerat că analiza este atât de corectă încât le-a cerut să păstreze confidențialitatea. Smirnov și Kavasovets au remarcat faptul că utilizând rezultatele analizei, puteau alege „strategia optimă de tratament."

Smirnov și Kavasovets vorbesc de asemenea despre analiza grupurilor etnice și chiar a anumitor țări, din punct de vedere al problemelor și punctelor lor vulnerabile. În urma analizei, se pot emite mesaje subliminale specifice de rezolvare sau chiar exacerbare a respectivelor probleme.

Conform cercetătorului Shukman: „cercurile agențiilor secrete

din Vest cred că o asemenea tehnică a fost aplicată asupra anumitor unități sovietice din Afganistan. Literatura științifică care există în domeniu vorbește practic despre cercetări extrem de active în această privință și dat fiind moralul scăzut al trupelor invadatoare le-a fost cu siguranță folositor un dispozitiv care să le amplifice performanțele. Un fost sergent din armata sovietică mi-a confirmat aceasta într-o discuție pe care am purtat-o la Minsk, în luna februarie, 1992. Acesta ne-a spus că înainte de misiuni extrem de grele cum ar fi de exemplu operațiunile tip comando el, împreună cu colegii săi, trebuiau uneori să intre într-o cameră întunecată unde priveau la anumite forme colorate proiectate pe un ecran și ascultau niște „zgomote ciudate."" [4]

În 1990, a fost brevetat un dispozitiv numit „sistem de analiză bio-magnetică". Acesta era alcătuit dintr-o cască special proiectată pentru a analiza instantaneu câmpul magnetic al creierului sau orice altă parte a corpului prin fibră optică. Conform brevetului de invenție, „semnalele de ieșire sunt procesate sub forma unui afișaj sau a unei înregistrări care redă tiparul sau structura câmpului magnetic emanat" de creier sau de altă porțiune a trupului. [5]

O inovație curentă în ce privește interfața dintre ființele umane și calculatoare este crearea unui microcip din silicon care stimulează o celulă nervoasă individuală fără să îi producă daune, reușind să genereze un răspuns neuronal.

Proiectat de doctorii Peter Fromherz și Alfred Stett de la Institutul de Biochimie Max Planck din Munchen, microcipul de silicon generează și recepționează impulsuri neuronale, utilizând „neuro-tranzistori" care pot traduce aceste impulsuri.

Teoretic, respectivele microcipuri pot să transmită un întreg ansamblu de percepții și gânduri în mintea subiectului care nu bănuiește nimic, oferindu-i acestuia o adevărată simulare a realității prin intermediul cablurilor la care este conectat. [6]

În ianuarie 1991, Dr. Stuart Hameroff de la Universitatea din Arizona a indicat posibilitatea de simulare a funcțiilor cerebrale în module aflate în afara corpului uman. Hameroff spunea că este posibil ca conștiința umană să depindă de anumiți „polimeri" citoscheletici asemănători unui microcomputer din interiorul celulelor vii" și că

există un concept referitor la viața „de după 2000" care afirmă că proteinele citoscheletice ale creierului ar putea fi sintetizate într-un mediu artificial care poate manifesta chiar funcția cognitivă." O noțiune destul de asemănătoare cu modelul Frankenstein, într-adevăr.

Un borderou conținând cheltuielile guvernamentale pe anul 1992, arată că Biroul de Cercetări Navale a fost finanțat pentru cercetări într-un domeniu destul de asemănător care implica un melanj între computere și mintea umană. Aceștia au fost implicați în procesul de creație a unor „rețele neuronale artificiale", emulând sistemul neurologic uman „în cadrul unor sisteme electronice de procesare a informației" precum și într-o „integrare multi-modală". „Raportul final de cercetare include studii teoretice și experimentale ale integrării perceptuale multi-modale și exprimarea acesteia în ceea ce pare să fie un comportament cu control automat. Scopul programului este acela de a înțelege integrarea perceptuală și procesele de control la un nivel care să permită proiectarea unor interfețe om-calculator și sisteme de supervizare a acestora."

S-au realizat de asemenea cercetări și în domeniul „plasticității neuronale" relativ la modificarea comportamentului. Dincolo de jargonul aproape neinteligibil, se află potențialul unor metode de structurare completă a percepțiilor ființelor umane în plus față de modelarea realizată în prezent prin intermediul propagandei și a publicității precum și a altor mijloace mai puțin subtile. [7]

O altă inovație uimitoare este crearea unui așa numit „amplificator al inteligenței". Într-o lucrare intitulată „Tehnologia simbionică și educația" prezentată în 1983 la întâlnirea anuală a Asociației americane pentru Cercetări în Domeniul Educației, Glenn F. Cartwright de la Departamentul de Psihologie și Consiliere Educațională de la Universitatea McGill a afirmat că „concluziile cercetărilor arată faptul că descoperirile majore în domeniul educației vor trebui să aibă loc prin intervenție directă pe cortex, folosind mijloace chimice sau electronice." Acesta a adăugat apoi:

„În viitor va fi posibil să construim amplificatoare de inteligență mai sofisticate care să reprezinte extensii interne ale propriului

nostru creier. Aceste dispozitive „etnotronice" vor fi mult mai puternice decât computerele din ziua de azi și vor putea fi conectate direct la creierul uman, atât pentru datele de intrare cât și pentru datele de ieșire. Ele vor amplifica toate abilitățile intelectuale pe care acum le considerăm ca făcând parte din activitatea inteligentă a ființei umane. Vom putea numi aceste dispozitive „minți simbionice" (simbiotic + bionic) datorită relațiilor strânse de interdependență care vor exista cu siguranță între ele și propriul nostru creier. Într-o anumită măsură, acestea ne vor face și pe noi ființe bionice." Lăsând la o parte amplificarea inteligenței, pe mine mă îngrijorează faptul că acest tip de dispozitive vor fi folosite pentru a șterge anumite funcții mentale/cerebrale care nu se conformează dorințelor stăpânilor din umbră. [8]

În 1999, agenția Reuters a transmis următoarea știre: „un dispozitiv care citește undele cerebrale prin creier a permis unor persoane paralizate să scrie cuvinte pe un ecran de calculator. Doi pacienți au reușit să scrie mesaje pe un monitor prin intermediul unor electrozi implantați în creierul lor de cercetătorii de la Universitatea Emory din Atlanta... În prezent, cercetătorii nemți și americani au poziționat electrozi mici pe capul pacienților pentru a înregistra semnalele creierului. Odată ce pacienții învață să controleze astfel cursorul calculatorului, ei pot chiar și să scrie mesaje." [9]

„Cercetătorii din domeniul neurologiei au implantat un dispozitiv în neocortexul motor a două persoane, fapt care le-a permis acestora să opereze un monitor de calculator doar „gândindu-se" la asta... Dr. Philip R. Kennedy de la Institutul de Tehnologie din Georgia în colaborare cu Universitatea Emory au făcut un implant care poate fi utilizat pentru a detecta activitatea neuronilor și pentru a transmite aceste semnale unor calculatoare pentru procesare ulterioară și operații de control. Mini-senzorul de înregistrare este acoperit de un strat de sticlă la care sunt atașați anumiți factori care stimulează creșterea nervilor și care permit neuronilor din zona implantului să stabilească legături funcționale cu senzorul. Intervenția neurochirurgicală asupra celor doi pacienți a fost realizată de Dr. Roy Bakay de la Emory. Electrozii au fost implantați

în cortexul motor lângă regiunea care controlează mișcările brațului/feței. Ambii pacienți erau paralizați, incapabili să se miște sau să vorbească. Primul pacient care a avut implantul timp de două luni și jumătate, înainte să moară de scleroză laterală, a învățat să controleze semnalele timp de șapte zile după principiul pornit – oprit". Cel de-al doilea pacient, care suferise un accident vascular în urma unui atac cerebral, are deja implantul de șase luni." [10]

Prin anii '90, ideea controlului electronic al ființelor umane era destul de deschis menționată în documentele militare, cum ar fi de exemplu lucrarea *The Revolution in Military Affairs and Conflict Short of War (Revoluția în domeniul militar și conflictele armate)* de Seven Mets și James Kievit publicată de Colegiul Armatei Americane în 1994. Una dintre revelațiile cărții o reprezintă ideea că „modificarea comportamentului este o componentă cheie a instaurării păcii" și că o asemenea modificare va fi direcționată asupra poporului american. Aceasta va avea loc, afirmă autorii prin intermediul unor sisteme energetice direcționale, al căror principal avantaj este faptul că existența lor poate fi „negată". Realizând o prognoză pe un interval de 16 ani, Mets și Kievit sunt foarte direcți în ce privește posibilitățile nelimitate inerente „modulării percepției" prin utilizarea psiho-tehnologiilor. Oricine obiectează împotriva acestui atac mental va fi identificat „prin utilizarea unor baze de date integrate ale agențiilor", apoi inclus în categoria „simulărilor de personalitate computerizate" care vor fi utilizate pentru „a dezvolta, a structura și a direcționa campanii de manipulare psihologică pentru fiecare persoană". [11]

Lucrarea *New World Vistas (Noi perspective mondiale)* a fost publicată în 1996 de Consiliul de Administrare Științifică a Forțelor Aeriene SUA. În acest raport, în capitolul intitulat „Controlul procesului biologic" putem citi: „înainte de jumătatea secolului 21, se va manifesta practic o explozie de informații în domeniul neuro-științei. Până atunci, vom ajunge să înțelegem foarte clar modul cum funcționează creierul uman, cum controlează diversele funcții ale corpului și cum poate fi manipulat (atât în sens pozitiv cât și în sens negativ). Sursele de energie electromagnetică se vor dezvolta foarte mult, iar aceste unde vor putea fi modulate și focalizate

pentru a interfera cu trupul uman într-un mod care să permită împiedicarea mișcărilor musculare voluntare, controlul emoțiilor (și deci a acțiunilor), producerea somnului, transmiterea de sugestii, interferența cu memoria pe termen scurt sau pe termen lung, generarea unui set de experiențe și ștergerea altuia...

„De asemenea va fi posibil să inducem anumite mesaje de o înaltă fidelitate trupului uman, făcând astfel să crească posibilitatea manifestării sugestiilor ascunse și a indicațiilor psihologice. Atunci când o micro-undă pulsatorie de intensitate mare din gama giga hertzilor lovește trupul uman, are loc o mică variație de temperatură. Aceasta este asociată cu o expansiune bruscă a țesutului atins. Expansiunea este suficient de rapidă pentru a produce o undă acustică. Prin utilizarea unui flux pulsatoriu ar trebui să fie posibilă crearea unui câmp acustic intern între 5 și 15 KHz care să fie audibil. Astfel, s-ar putea transmite mesaje unor adversari într-un mod care să le displacă profund."

Alte realizări menționate în lucrarea *New World Vistas* amintesc de crearea și simularea unor realități artificiale: „conceptul de impregnare a unui set de experiențe este destul de speculativ dar totuși foarte interesant. Teoria modernă a dispersiei electromagnetice ridică ideea că dispersia unui puls ultra scurt în creierul uman poate genera anumite semnale reflectate care pot fi folosite pentru a estima destul de corect gradul de excitare a sistemului nervos central. Conceptul care se află la baza acestui „EEG la distanță" este dispersia unui potențial de acțiune sau a unui ansamblu de potențiale de acțiune pe traseele principale ale sistemului nervos central. Presupunând că vom ajunge să înțelegem modul cum sunt impregnate și accesate abilitățile noastre, va deveni posibil să ducem acest concept mai departe și să duplicăm un set de experiențe într-o altă ființă." [12]

Un alt document militar intitulat „Operațiuni informatice: o nouă abilitate ofensivă" publicat în 1996, „este un studiu care merge pe linia unei directive din partea personalului de la conducerea Air Force referitoare la examinarea conceptelor, a capacităților și tehnologiilor de care vor avea nevoie Statele Unite pentru a rămâne

în continuare forța aeriană și spațială dominantă și în viitor."

Lucrarea vorbește despre necesitatea principală ca SUA să rămână în continuare o super putere. Pentru aceasta va fi nevoie de „dominarea informațională". Aceasta va implica dezvoltarea unui Centru de Integrare Informațională legat prin satelit sau IIC care va acționa ca un centru de procesare și control. IIC va monitoriza persoanele cărora le-a fost implantat un „cip cerebral microscopic... microcipul are două funcții. În primul rând, aceea de a conecta individul la IIC, creând o interfață directă între utilizator și resursele informaționale (colectarea instantanee a datelor și arhivă). În esență, microcipul transmite informația procesată de la IIC către utilizator. În al doilea rând, cipul creează o imagine mentală generată pe calculator în baza solicitării utilizatorului...

„Una dintre tehnicile care realizează aceasta este „o combinație de procese mentale și imagini vizuale dezvoltate în laborator. Institutul de Tehnologie din California a construit un microcip care consumă puțină energie și care emulează procesul de gândire analogică a creierului uman... Perfecționarea acestui cip ar putea oferi un punct de pornire pentru un implant cerebral care să fie legat la toate suprafețele senzoriale ale creierului, nu doar la ochi."

Lucrarea face și câteva observații:

„Implantarea unor „dispozitive" într-o ființă umană ridică chestiuni de ordin etic și social. Totuși, aceste preocupări reprezintă un semnal de alarmă astăzi, dar în anul 2025 este posibil să nu mai fie o problema. Evoluăm deja în direcția implanturilor tehnologice. De exemplu, armata cere în prezent soldaților vaccinarea obligatorie (de exemplu, vaccinul antigripal). În lumea civilizată, oamenilor li se implantează inimi mecanice și alte organe. Societatea a ajuns să accepte majoritatea acestor implanturi ca fiind o realitate a vieții. Până în anul 2025, este posibil ca tehnologia medicală să dispună deja de microcipuri nervoase care să le permită oamenilor având un membru amputat să controleze membrul artificial sau chiar microcipuri oculare care să le permită orbilor să vadă. Populația civilă va accepta cel mai probabil implantarea unor cipuri microscopice care să le omită reprezentanților armatei să apere interesele naționale." 13

În 1982, Dorothy Burdick a scris o carte despre chinurile suferite de ea ca subiect experimental al agențiilor secrete americane. Deși aceste informații nu au fost verificate în totalitate, elementele adiționale menționate în această carte ne fac să credem că spusele lui Burdick nu au fost doar o amăgire. [13]

Aceasta scria: „din anul 1973, Agenția de Cercetări Avansate a Ministerului Apărării s-a folosit de eforturile combinate ale Institutului de Tehnologie din Massachusetts, a Universității din New York, a Universității California din Los Angeles și a Agenției Naționale Spațiale și Aeronautice, și a Centrului de Cercetare Ames din Moffett Field din California pentru citirea gândurilor la distanță, prin descifrarea undelor magnetice ale creierului. Pentagonul a negat faptul că proiectul era secret, deși reporterii au fost evacuați din sala unde avea loc întâlnirea, de către o persoană care s-a legitimat ca fiind de la CIA.

„MEG (magneto-encefalograma) este mult mai sensibilă decât EEG (encefalograma). MEG a fost realizată pentru prima dată în 1968. O analiză computerizată a literaturii de specialitate arată că există puține publicații cu privire la MEG, deoarece este cu siguranță clasificată ca fiind un proiect strict secret în rețeaua ARPA (Agenția Proiectelor de Cercetare Avansată)."

Un alt aspect al tehnologiei, scria Burdick, a fost „FOCUS (simulator flexibil de control optic), un dispozitiv care proiectează imagini halucinante direct pe retină. Atunci când imaginile sunt proiectate, subiecții prezintă aceleași răspunsuri fizice ca și în cazul administrării unui drog. Aceștia nu pot face diferența între imaginile proiectate de mașină și realitate. FOCUS a fost dezvoltat la Institutul de Neuropsihiatrie de la UCLA, de Ron Siegel. Psiholog experimentat, acesta speră să reușească la un moment dat recuperarea informației imagistice la voință, inclusiv imaginile din starea de vis cu ochii deschiși, somn și halucinații." Deși Burdick nu menționează aceasta, trebuie să afirmăm că Siegel coresponda des cu expertul CIA în controlul minții Louis Jolyon West. [14]

Evaluând informațiile de mai sus, este evident că dat fiind nivelul tehnologic atins în materie de computere, electronică,

implanturi și alte forme de manipulare, putem spune că un prag a fost trecut. Am ajuns la un punct unde stăpânii din umbră pot deja sau vor reuși în curând să controleze în totalitate modul nostru de percepție asupra realității. Ei vor putea chiar să fie stăpânii realității noastre, în totalitate, iar noi să nu știm că gândurile și percepțiile pe care le avem nu ne aparțin, ci ne sunt dictate dintr-o sursă exterioară.

Conform unui articol din *New York Times* din 1998, Rețeaua britanică de Telecomunicații lucrează în prezent la un dispozitiv numit Soul Catcher, un microcip implantat în nervul optic din spatele ochiului, care în relație cu programarea genetică să monitorizeze și să înregistreze toate gândurile unei persoane, tot ce vede și simte aceasta. Conform cu Dr. Chris Winter de la Rețeaua britanică de Telecomunicații, aceste informații vor fi stocate într-un computer central. Informațiile vor fi de asemenea transmise persoanei, dintr-o sursă computerizată exterioară pentru a-i induce acesteia o experiență „extrasenzorială". Printre alte posibile efecte ale lui Soul Catcher se numără și implantul microcipului unei persoane într-un nou născut, transferând astfel întreaga experiență de la o persoană la alta. [15]

Note:

1. Scar, Lew, "CIA Funds Project At Hospital Here," *The San Diego Union*, septembrie 24, 1977
2. "Brain Electrical Activity Mapping," U.S. Patent 4,408,616, octombrie 11. 1983
3. Kernan, Michael, "See Ya Tomorrow! At the World Future Society, It's All in the Mind," *The Washington Post*, iunie 13, 1984
4. Shukman, David. *The Sorcerer's Challenge*; Elliot Dorinda, "A Subliminal Dr. Strangelove"
5. "Biomagnetic Analytical System Using Fiber-Optic Magnetic Sensors," patent numărul 4,951,674. August 28, 1990
6. Physical Science Letters, august 21, 1995, citat în Constantine, Alex. *Virtual Government: CIA Mind Control Operations in America*. Venice, California: Feral House, 1997
7. U.S. Government Funding for Neural Networks Research, May 1992
8. Cartwright, Glenn F., "Symbionic Technology and Education," cercetare științifică prezentată la American Educational Research Association at Montreal, Canada, aprilie. 1983
9. "Computers Now Unlock the Mind," Reuters news service, obținut la *Millennium Frontier* discuție în grup online, www.newpower.org

10. "Brain Implants That Allow 'Willful Thinking', Principles of Psychobiology, *Interactive Study Guide for the Allied Neurosciences*
11. Metz și Kievit. *"The Revolution in Military Affairs and Conflict Short of War"*. US Army War College, 1994
12. *New World Vistas*, United States Air Force Scientific Advisory Board, Ancillary Volume, iunie 1996
13. Osborne, Bethel, Chew, Nostrand, Whitehead, "Information Operations: A New War-Fighting Capability," o cercetare științifică prezentată la Air Force 2025. August 1996
14. Burdick, Dorothy. *Such Things Are Known*. New York: Vantage Press, Inc. 1982; Constantine
15. "The Coming Melding of Mind and Machine," *New York Times*, 8-25-98

CAPITOLUL 28
Tehnologia Dreamscape

Unul din cele mai fascinante cazuri de control mental, din perspectiva victimei, este furnizat de o femeie numită Joanne „JoJo" Carey, o artistă în vârstă de 57 ani care locuiește pe un vas ancorat în Florida. Jojo este o femeie inteligentă care scrie cu luciditate și detașare despre ceea ce i s-a întâmplat ei, și mai multor persoane din aceeași vecinătate, în ultimii ani. Este semnificativ că doamna Carey este un fost angajat al CIA, și a lucrat la „Biroul francez" în Statele Unite între anii 1959-60, și este o activistă de 35 ani în domeniul drepturilor omului.

– Pentru Carey tortura a început în 1995.

În timp ce era într-o dispută cu fostul ei soț și unii din prieteni, inclusiv un fost judecător din Louisiana, ea a început să „audă" amenințări la viața ei. Carey descrie aceste amenințări ca un „sistem sonor holografic 3D" care cuprindea clădirile din zonă. Ulterior, amenințările au luat forma unor scenarii care erau rulate de cinci sau șase ori în timpul zilei iar noaptea încontinuu, îngrozind-o și nelăsând-o să doarmă. Vocile amenințătoare spuneau că sunt „DEA și Patrula maritimă".

În martie 1995, în timp ce se simțea ca fiind drogată, vocile s-au

transformat într-un interogatoriu care se desfășura la nivel mental. Altă dată, patru voci care jucau un scenariu elaborat cereau ca ea să părăsească zona, cu vasul, amenințând-o cu violența fizică dacă nu se conformează cererilor. I s-a spus să-și ia câteva lucruri și să aștepte un vas al Patrulei Maritime să vină și să o ia. Mai târziu i s-a spus să sară în apă și să înoate sub chila vasului pentru „a afla de unde vin vocile". Carey relatează că de curând o altă femeie s-a înecat de curând în acea zonă. Si această femeie a început să audă voci înainte de a se „sinucide". De asemenea Carey remarca că și o altă victimă a controlului mental, Candy Jones aproape că s-a înecat.

Mai târziu, i s-a spus că va veni cineva cu o armă și vocea continua cu: „Știi ceea ce trebuie să faci cu ea". Acest asalt continuu, împreună cu privarea de somn a adus-o gradat într-o stare de șoc și disociere, după propriile spuse. Un prieten a vizitat-o pe vas și în timp ce se afla acolo, Carey și-a pierdut cunoștința. Prietenul a transportat-o la spital, unde Carey s-a trezit într-o stare isterică, fiind copleșită de vocile pe care le auzea în cap.

Carey a fost internată la o „Unitate de stabilizare a crizelor", fiind supravegheată pentru a nu se sinucide. Ea relatează că „Nu aveam nici o idee că acesta era doar începutul unui coșmar infernal care avea să țină trei ani și nouă luni – și că vor urma încă două sute de „apropieri" de pragul morții."

În timp ce se afla la urgență, interogatoriul intra-cerebral a continuat, cerându-i „să „toarne" oameni, organizații, evenimente din viața mea, toate amănuntele despre oamenii implicați – atunci nu știam că „turna" se referă la deconspira. Ei menționau o persoană, un grup sau o organizație, de exemplu....filiala locală a unui grup ce susținea drepturile omului – apoi „îmi atacau" gândurile." Printre sunetele care crede că i-au fost inserate în minte erau și sunetele unor pisici torturate. I se spunea că sunt pisicile ei. Și prietenii ei au fost amenințați și i s-a spus că dacă nu își va ține gura, acești prieteni vor fi omorâți.

Carey spune că „scenarii similare s-au desfășurat în fiecare noapte în decurs de 17 zile, timp de ore întregi. Timp de o săptămână, totul a fost acompaniat de sunete holografice 3 D ce sugerau o

acțiune de „răpire" - auzeam un grup de oameni care intrau în spital și cereau să le fiu predată lor (erau bărbați, dar nu i-am văzut) – mi se spunea că urmau să mă urce într-un vas, iar când ajungem în Curentul Golfului mă vor lăsa încătușată într-o barcă pneumatică, iar apoi vor scufunda barca....M-am speriat teribil – acestea aveau ca scop să mă țină în camera de urgențe – mi s-a spus că oamenii erau „agenți DEA".

După ce Carey a fost externată de la urgențe, s-a întors pe vasul ei. I s-a dat un ultimatum să părăsească zona, iar pentru prima dată a început să fie lovită de "șocuri" în cap, în ceea ce crede că era o încercare de a o forța să-și părăsească vasul. Carey relatează că i s-a spus că va fi șocată și că "vom face că să fie clar...Șocuri care variau de la înțepături de ace, la împunsături de albine îmi loveau capul. M-au scufundat și mai adânc în acest șoc, mintea mea căutând doar supraviețuirea – memoria era slabă – fiind ștearsă – încețoșată de timp."

"Multe interogatorii vizau ceea ce aveam "valoros" despre orice – și "informațiile" pe care le dețineam cu privire la alte persoane și unde își țineau lucrurile de valoare."

Carey spune că "există un 'limbaj' specific a ceea ce auzeam (cel puțin 2-3, până la 8-12 impulsuri simultane). Era implicată programarea neuro-lingvistică; multe cuvinte cu dublu sens sau cuvinte care fonetic denotă alte cuvinte, uneori în alte limbi...Un sunet de frecvență înaltă acompania ceea ce se petrecea in fundal – mai multe tonuri simultane – ca un fel de cortină sonoră similară cu zgomotul multor motociclete care gonesc în ploaie. Probabil că se foloseau un gen de „distorsionare a vocii". Unele din impulsurile sonore este posibil să fi fost unde lineare radio sau laser – care ambele pot transmite infrasunete.

Există două părți a ceea ce se petrecea – atragerea și scenariile erau evident un impuls extern – vocile care țipau – probabil infrasunete, ca într-un efect de ecou...de asemenea tehnologii de control intra-cerebral radio hipnotice și EDOM, Disoluția electronică a memoriei.

„Se folosește hipnoza, probabil metodele de dublă inducție Erickson – repetiția programării negative, sugestia negativă și

generarea fricii este asemenea o constantă. Sunt folosite zi de zi, din zori și până în seară. Este ca și un telefon obscen hi-tech, doar că aici nu poți închide niciodată, oriunde ai merge ...

„Cuvintele auzite – momeala – sunt întotdeauna răutăcioase, sadice, amenințătoare, batjocoritoare și rănesc (atât la nivel fizic cât și mental bineînțeles). Sunt aberații sexuale de cea mai joasă speță menite să facă pe oricine să-și piardă cumpătul. Sunt special alcătuite astfel atunci când se „repetă", să se potrivească exact criteriilor schizofrenice. Oricine deține un echipament de sunet nu foarte complicat și un manual de diagnoză psihiatrică DMS-IV poate să alcătuiască asemenea „scenarii" care să fie în acord cu simptomele pentru diagnostic, proiectându-le apoi asupra unei victime inocente care ajunge într-un final să înnebunească."

La un moment dat, în mai 1995, a trebuit să stea toată noaptea undeva în curtea spitalului în timp ce o voce de bărbat i-a citit „o biografie foarte negativistă" despre propria ei viață. Dimineața i s-au spus următoarele cuvinte: „nu ai făcut ceea ce ți-am spus să faci, prin urmare îți vom cauza un atac de cord și o comoție cerebrală." Carey spune că „nici nu mi-a păsat și am mers să-mi iau o cafea. În timp ce stăteam pe coridor am simțit o durere bruscă – ca și cum aș fi fost împușcată în inimă." Personalul clinicii a chemat o ambulanță și Carey a fost dusă din nou la spital unde „bătăile inimii păreau să danseze în ritmul unei mazurci rusești". Acolo, un aparat cu rezonanță magnetică i-a măsurat anumiți parametri și apoi a fost externată spunându-i-se că a fost doar un atac de panică.

Carey spune că timp de luni de zile după aceasta a fost în „șoc". „Când a venit vara, interogatoriul a continuat pe o nouă direcție – mi se părea că aceștia își dau seama ce gândesc înainte ca eu să știu aceasta. Apoi au început să modifice aceste gânduri incipiente, fapt care mi-a dat din nou o stare de șoc – luni de zile după aceea mi se spunea ce o să fac chiar înainte să o fac."

Carey spune că a auzit apoi probabil 1000 de „scenarii" diferite care îi sunau în minte, inclusiv un scenariu despre un contact extraterestru și unul în care crede că a fost conectată la creierul unui delfin: „una dintre puținele experiențe plăcute în mijlocul tuturor

acestora a fost când am simțit că sunt în adâncul unui ocean foarte frumos, un spațiu infinit, simțindu-mă una cu oceanul, plină de liniște și de bucurie. Eram acolo cu un delfin pe nume „Anessa". Delfinul există cu adevărat – a plecat de la Centrul de Cercetare a Delfinilor din Grassy Key chiar înainte să lovească uraganul Andrew. Am auzit asta din alte surse. Asupra lui s-au aplicat diverse transplanturi și implanturi (bineînțeles, nu există nici un document care să ateste aceasta, căci nimeni nu ar face așa ceva) ... probabil în asociere cu Proiectul Janus referitor la comunicarea inter-specii, cu proiectul lui John Lily de la Air Force și cu proiectul DoD Asociația Primilor Piloți. Am citit mai multe despre proiect și am stat de vorbă cu persoane care știu despre el. Mulți dintre membrii personalului luaseră LSD înainte să „ia contact cu delfinii" ... și unii dintre delfinii de la Janus s-au sinucis după ce au ucis alți delfini drept reacție la accesul inter-cerebral (toate aceste date pot fi găsite în dosarele lui Lily).

Carey continua, „În urmă cu aproximativ 15-20 de ani, membrii unui trib transferat din Hmong (Vietnam) au început să moară de pe urma unor coșmaruri (vreo douăzeci de persoane). Este posibil să fi murit ca efect al tehnicilor de control al minții în „starea de vis".

În septembrie 1995, Carey a întrerupt tratamentul cu medicamentele psihiatrice care îi fuseseră prescrise, într-o încercare de a-și da seama direct de ceea ce i se petrece. A împrumutat multe cărți de la bibliotecă și, ajutată de o echipă de cercetare, a citit tot ce se putea despre controlul minții, precum și multe materiale care în mod normal nu sunt accesibile publicului larg.

Ea spune: „Am răsfoit lucrările lui Delgado de la Stanford și am descoperit că acesta „traducea" undele cerebrale în cuvinte, încă din anul 1977, înainte ca munca sa să fie etichetată drept „strict secret". Acesta a fost conceptul pe care s-au bazat cei de la Proiectul Janus – care lucrau cu conceptul de timp real/timp trecut în asociere cu gândurile ființei umane. Astfel am aflat cum putea cineva să știe ce gândesc eu și să prelucreze acele gânduri chiar înainte ca eu să fiu pe deplin conștientă de ce se petrece. Când neuronii interacționează la nivel chimic, există o „breșă" de 1,5-3 secunde

înainte de conștientizarea propriilor gânduri. Iar emiterea unui gând în timp real la nivel chimic, poate fi accesată de un computer înainte ca persoana respectivă să își dea seama, să devină conștientă de propriile sale gânduri!"

Carey crede că această tehnologie este baza interfețelor din ziua de azi pentru pilotare automată și spune că odată ce a înțeles aceasta, a realizat ce i se întâmplă. De asemenea mai crede că respectiva tehnologie este probabil conectată la un sistem de supraveghere prin satelit.

Carey continuă: „Metodele de interogatoriu au fost identificate de un fost expert în operațiuni psihologice din Legiunea Americană locală (acum pensionat) ca fiind de tip „est german", foarte asemănătoare cu cele ale KGB-ului, spunând că „și simplul gând la așa ceva îl înspăimântă teribil"".

Carey speculează: „dacă ar fi să caracterizez ce s-a petrecut, aș spune că e o combinație între KGB și CIA, presărată cu elemente din mafia italiană în combinație cu experții chinezi în citirea gândurilor. Aceștia ar putea face orice de la implantarea unor gânduri în mintea guvernului, la instaurarea Noii Ordini Mondiale, undeva la mijloc aflându-se ideea de bază: „banii sunt totul". Practic întreaga economie mondială riscă să fie lovită de aceste așa-numite arme non-letale care ar putea aduce războiul chiar și în mijlocul unei mănăstiri, sau chiar să facă să izbucnească un al treilea război mondial care să dureze 50 de ani de acum încolo. Și asta e o estimare destul de rezervată ... Chiar și un maestru Zen ar ajunge să se urce pe pereți de supărare și să dea cu pietre după păsări dacă ar fi supus unui asemenea tratament ..."

Conform lui Carey, ea nu e singura, din aceea zonă a țării, care „aude voci". „Am fost supusă unui interogatoriu intensiv cu privire la câteva crime „ritualice" care au avut loc în Big Pine Key, despre care nu știu decât ce s-a spus la știri. Aceștia mi-au spus numele unui bărbat „Tom". Un om cu acest nume a fost arestat șase luni mai târziu pentru uciderea unei femei însărcinate și a soțului ei ... deci știau asta cu șase luni înainte de arestarea lui ... ceea ce înseamnă că au folosit probabil și asupra lui această tehnologie. N-am nici cea mai vagă idee dacă e vinovat sau nu.

„Un deținut de la Key West a afirmat că a auzit „demoni" înainte de a-l ucide pe proprietarul barului Rum Runner și de a răni alți trei oameni".

„La fel a spus și Louise, în urmă cu o lună, înainte să se „sinucidă" prin înec la Key Colony Beach".

„La fel și un băiat din cadrul proiectului Marathon Housing care prin ,89-'90 spune că auzit demoni și apoi a țâșnit din Key West pe bicicletă, lovindu-se de două mașini..."

„Există mult mai multe relatări privitoare la aceste „voci" ... pe bărcile bântuite din Key West, în urnele funerare; unii oameni spun că au auzit îngeri, pe Dumnezeu Tatăl, pe Iisus, diavoli ... Toate acestea provin probabil din aceeași sursă ..." [1]

Bill Burke din Clovis, New Mexico, este o altă persoană care crede că are date despre tehnologia de control al minții aflată în posesia guvernului SUA. El crede că aceștia se folosesc asupra lui de o tehnologie numită „Dreamscape".

Burke este un fost soldat al forțelor marinei, acum în vârstă de patruzeci și șase de ani. În urmă cu douăzeci de ani, Burke a fost internat la un spital din California, orașul Barstow, pentru o durere la gleznă. Acesta a petrecut trei zile în spital și la un moment dat s-a trezi că cineva încearcă să îi insereze ceva în nas. Ulterior, acasă fiind, când s-a trezit într-o zi, în fața lui se aflau patru bărbați în uniformă. Se pare că era o hologramă, sau o proiecție mentală, dar totuși părea că este perfect reală.

Burke crede că în timp ce se afla la spital, i s-au implantat mai multe dispozitive electronice de control care pot proiecta imagini computerizate direct în mintea sa. Proiecțiile au început la trei luni după operație și de atunci îl torturează zilnic.

Proiecțiile mentale, despre care crede că sunt generate de o tehnologie din gama „Dreamscape" sunt diverse. Este asaltat de frecvențe electronice, de cuvinte insultătoare, de gânduri sinucigașe, și de „imagini semi-transparente care par la fel de reale ca și noi." Simte o presiune constantă în zona capului, pocnituri în urechi, umflături la nivel muscular și în alte zone ale corpului precum și senzația de șoc electric.

Burke crede că cei care îl monitorizează și îl manipulează sunt angajați ai firmei Goldstone Tracking Station și ai Laboratoarelor pentru studiul motoarele cu reactie (JPL). Crede de asemenea că la JPL se află un computer care interacționează cu creierul și care este folosit pentru monitorizarea victimelor acestui control al minții.

Cum ar putea cineva să își dea seama care este cu adevărat situația unui om ca Bill Burke? La prima vedere, am putea presupune că Burke a fost victima unor închipuiri și nu a manipulării guvernului. Dar există anumite dovezi care ridică mai multe semne de întrebare. În primul rând, tehnologia descrisă de Burke este cercetată de mult timp, și de vreme ce acest tip de proiecte sunt strict secrete, nu prea există posibilitatea ca cineva să afle atât de multe detalii, în afară de unele scăpări insignifiante. Dar pe lângă aceasta, există și dovezi mai izbitoare.

În sprijinul relatării lui Burke vine faptul că implanturile despre care vorbește chiar par să existe. Burke mi-a furnizat rapoartele medicale referitoare la radiografii realizate în 1995 de Departamentul de Radiologie de la Centrul Medical Regional din Clovis, New Mexico. Printre concluziile rapoartelor medicale se numără și următoarea concluzie: creierul prezintă „anumite formațiuni aparent metalice observate în spatele părții superioare a osului timpanal, înspre dreapta". De asemenea „se poate observa o porțiune foarte mică din ce pare a fi un obiect metalic în zona articulației AC" a umărului. Într-un alt raport privitor la o radiografie a piciorului se afirmă: „zona prezintă corpuri metalice străine". Într-un alt raport medical din data de 18 mai, 1998 se spune: „baza craniului prezintă mai multe formațiuni provenind dintr-un corp străin."[2]

Note:

1. Carey, Joanne, corespondență cu autorul, decembrie 16-decembrie 20, 1998
2. Burke, Bill. corespondență cu autorul, decembrie 18, 1998; Raport medical de Michael P. Nachtigal, M.D., noiembrie 18, 1995; Raport medicat de Dr. S.T. Haider, M.D., the Department of Radiology, Plains Regional Medical Center, Clovis, New Mexico, noiembrie 9, 1998; Raport medical autorizat de Andrew J. Stansberry, P.A.-C și Doyle B. Hill, D.O., ianuarie 1, 1998; Raport Medical de James B. Moss, M.D., mai 18, 1998

CAPITOLUL 29
O lume cu un singur creier

În anii '30, H.G. Wells, agent al serviciilor secrete britanice şi teoretician al unei guvernări unice, a propus un plan de control al minţii care se pare că este fructificat în prezent, la începutul secolului 21, prin crearea Internetului. Într-un discurs ţinut în noiembrie 1936, la Institutul Regal de Relaţii Externe, Wells a vorbit despre idea sa referitoare la ceea ce el numea o "enciclopedie mondială". Wells spunea:

"Vreau să vă vorbesc despre ceva, o nouă organizaţie socială, o nouă instituţie – pe care pentru moment o vom numi Enciclopedia mondială ... Această Enciclopedie mondială ar reprezenta fundamentul de gândire al fiecărui om inteligent de pe planetă ... O asemenea Enciclopedie ar juca rolul unei Biblii ne-dogmatice în cultura lumii. Şi ar putea face ceea ce organizaţiile intelectuale, atât de împrăştiate şi de dezorientate, nu reuşesc să facă. Ar fi ca un liant mental universal... I-ar face pe oameni să se înţeleagă unii pe ceilalţi ... Ar fi ca o super-universitate. Mă refer aici practic la un Creier unic, nimic mai puţin. Şi într-un final, dacă ni se împlineşte acest vis, va exercita o influenţă foarte mare asupra tuturor celor care sunt la conducerea administraţiilor, a celor care controlează războaiele, comportamentul maselor, a celor care hrănesc, pun în mişcare, înfometează şi ucid popoare întregi ... O asemenea enciclopedie s-ar putea răspândi asemeni unei reţele neuronale, un sistem de control mental la nivel global, conectându-I pe toţi intelectualii lumii prin intermediul intereselor comune şi a unităţii cooperante, oferindu-li-se un simţ tot mai puternic al propriei demnităţi, informând oamenii fără să recurgă la presiuni sau la propagandă, ghidându-i fără să fie tiranică."

Într-un raport personal scris în aceeaşi lună, Wells a fost puţin mai sincer: "Universităţile şi organizaţiile intelectuale din lumea întreagă ar trebui să opereze ca o poliţie a gândurilor."[1]

Controlul gândurilor este chiar pericolul pe care îl reprezintă

Internetul. Deşi la o primă vedere, posibilitatea unui mediu de comunicare egalitar care să mulţumească atât indivizii cât şi giganţii mass media pare ceva nemaipomenit, aparenta libertate a Internetului poate fi tranzitorie ... şi iluzorie.

Una dintre probleme este faptul că împreună cu capacitatea de răspândire a informaţiei pretutindeni şi aproape instantaneu, datorită flexibilităţii sale tehnice, Internetul prezintă de asemenea şi potenţialul de a asimila – şi practic de a devora – toate sursele majore de informaţie de pe planetă. Datorită conexiunilor şi interfeţei la cel mai înalt nivel tehnologic, este foarte probabil ca televiziunile din lumea întreagă, radioul, computerele şi media scrisă să fie toate absorbite în măruntaiele acestui gigant numit Internet. Toate aceste surse de informaţie şi comunicare sunt interconectate gradat într-o unică reţea computerizată, oferind ocazia exercitării unui control nemărginit asupra informaţiilor difuzate, asupra conversaţiilor private şi în cele din urmă, asupra gândurilor oamenilor.

Internetul face să fie posibilă monitorizarea aproape instantanee a conţinutului comunicaţiei. Probabil că "graniţele informaţionale larg deschise" ale Internetului aşa cum sunt ele în prezent să fie doar ceva temporar. Este posibil ca în curând să intre în funcţiune un program de monitorizare şi reglementare tot mai mare, precum şi o aplicare mai agresivă a tehnicilor de control al minţii, aşa cum a prevăzut Dr. Persinger.

Când NBC şi Microsoft au lansat în comun MSNBC, o tentativă de combinare între televiziune şi de Internet, prezentatorul de ştiri - membru al CFR, Tom Brokaw a afirmat: "Nu putem lăsa o întreagă generaţie - practic un întreg segment al populaţiei - să ne scape printre degete pe Internet, de unde să ia informaţii fără ca acestea să fie controlate."[2]

Nici chinezii nu s-au lăsat mai prejos în ce priveşte stabilirea clară a necesităţii controlului Internetului. Xia Hong, responsabil guvernamental pentru monitorizarea reţelei, a afirmat: "Internetul reprezintă o importantă inovaţie tehnică căreia trebuie să i se adauge încă un element, şi anume controlul. Această nouă autostradă informaţională necesită un centru de control al traficului. Mai este

de asemenea nevoie de polițiști de circulație, iar utilizatorii trebuie să aibă un carnet de conducere. Acestea sunt cerințele de bază pentru orice mediu controlat." [3]

Să fie această idee că Internetul poate fi folosit pentru o mai mare supraveghere a publicului doar paranoia din partea mea? Să examinăm atunci cine sunt cei care controlează în prezent acest mediu de propagare a informației: agențiile secrete americane. Pentru moment, calea principală de control a Internetului este reprezentată de monopolul asupra „înregistrării domeniilor", cheia către această vastă rețea. Numele de domenii sunt înregistrate sub forme de numere de protocol de internet și până recent acestea erau proprietatea firmei Network Solutions Inc., o filială a Fundației Naționale de Știință finanțată de guvern. În vremea când firma Network Solutions Inc. era cea care înregistra IP-urile, acesta era un serviciu public gratuit. Dar în prezent nu mai este așa.

Acum, brațul lung al agențiilor americane de informații a captat fluxul liber al informației – înregistrarea unui nume de domeniu începe acum de la cincizeci de dolari pe an. Aceasta de când firma Network Solutions a fost cumpărată de o altă companie, Scientific Applications International Corp., un grup menționat anterior în această carte în relație cu sinuciderile în masă ale grupului Heaven's Gate.

SAIC este o ramură a unei companii militare industriale cu douăzeci de mii de angajați. Peste 90% din veniturile sale de 1,9 miliarde de dolari de pe anul 1994 au fost obținuți din contracte guvernamentale. Printre cei 23 de membri ai consiliului de administrație ai SAIC se numără: Amiral Bobby Inman, fost director adjunct al CIA și șef al Agenției Naționale de Securitate (NSA); fostul secretar al apărării din timpul mandatului președintelui Nixon, Melvin Laird; generalul Max Thurman, cel care a comandat invazia din Panama; iar printre foștii membrii se numără: fostul director CIA, Robert Gates; secretarul apărării, William Perry și directorul CIA, John Deutch.

Printre proiectele de care s-a ocupat recent Scientific Applications International Corp. se numără crearea și implementarea

tehnologică a Sistemului global de comandă și control al armatei – renovarea sistemelor de computere și a mijloacelor de comunicație ale Pentagonului – și actualizarea bazelor de date ale poliției la nivel național, de stat și local. Cu alte cuvinte SAIC, este implicată în actualizarea și integrarea infrastructurii computerizate a întregii țări.

Iar acum SAIC păzește poarta Internetului.

Conform cercetătorului Jesse Hersh:

„Elita aflată la conducere în anii '50 și '60 era un complex militar-industrial. Mai apoi, aria largă de acoperire a televiziunii din anii '60 și proliferarea ulterioară a mass-mediei electronice în anii '70 și '80 au dus la dizolvarea acestui complex care a ajuns să se manifeste în structura interioară a aproape tuturor aspectelor societății noastre. Economia de război s-a transformat cu succes într-o economie informațională. Tehnologia militară și sistemele de comunicații militare controlează și operează în prezent aproape toate relațiile noastre sociale, și politico-economice. Acest amalgam de mijloace media, un conglomerat al puterii este acum prezentat "consumatorului" ca fiind magistrala informațională sau "Internetul"." [4]

Dacă se pare improbabil ca Big Brother să se preocupe de comunicarea cu cetățenii de rând prin intermediul Internetului, atunci ce spuneți de faptul că guvernul este deja implicat în monitorizarea mijloacelor de comunicare civile și de afaceri la o scară inimaginabilă? În întreaga lume, mesajele electronice sunt interceptate de către mai multe agenții de spionaj conduse de NSA sub numele de operațiunea ECHELON. Un document cunoscut sub numele de acordul UKUSA semnat în anul 1948 de SUA, Marea Britanie, Australia, Canada și Noua Zeelandă stabilește înființarea proiectului ECHELON sub forma unui sistem alcătuit din stații de recepție localizate în Yakima, Washington; Sugar Grove, West Virginia; Norwenstow in Cornwall, Anglia; Waihopai, Noua Zeelandă și Geraldton, Australia.

Stațiile de recepție din care este alcătuit sistemul ECHELON scanează conținutul informațiilor difuzate de mijloacele media electronice din întreaga lume. ECHELON se focalizează în principal pe comunicațiile non-militare, civile și de afaceri, inclusiv e-mail-

uri, convorbiri telefonice, comunicații prin fax și telex. Interceptarea se realizează în principal prin monitorizarea comunicațiilor companiilor internaționale de telefonie, a sateliților de telecomunicații și comunicații civile precum și asupra comunicațiilor transmise prin cablurile de sub ocean către transmițătoarele cu microunde.

ECHELON utilizează computere care încorporează sisteme de recunoaștere vocală și simbolistică care scanează în fiecare minut milioane de mesaje și identifică diverse cuvinte și fraze cheie, inclusiv denumiri comerciale, adrese de poștă electronică, numere de telefon și fax care prezintă interes pentru membri agențiilor de informație din SUA, Marea Britanie, Canada și Noua Zeelandă. După localizarea acestor fraze și selectarea mesajelor care le conțin, ele sunt transmise către analiștii din țara care a solicitat interceptarea. Conform unui analist, Amnesty International și Green Peace sunt două din țintele lui ECHELON.

„Ca să fac o comparație," a afirmat un fost ofițer NSA, „să spunem că oricine poate să introducă un cuvânt cheie într-un motor de căutare pe Internet primind înapoi zeci de mii de răspunsuri în câteva secunde. Ei, bine, cei de la vârf au la dispoziție o tehnică cu mult mai performantă decât un om obișnuit." [5]

Asimilarea gradată și controlul tuturor mijloacelor de comunicare – și practic a tuturor interacțiunilor, inclusiv a celor de la nivel de percepție și simplu gând – este o strategie pe termen lung a manipulatorilor care a fost facilitată în ultimii ani prin crearea științei interdisciplinare a ciberneticii. Prezent prin intermediul ei, controlul maselor este chiar aici, îngrădindu-ne libertatea zi de zi tot mai mult, ca un virus cu acțiune rapidă.

Termenul „cibernetică" a fost inventat de Norbert Viener, profesor de matematică la MIT care a fost implicat în așa-numita Cercetare operațională și Dinamica sistemelor, lucrând în serviciul SUA în timpul celui de-al doilea război mondial.

Cibernetica este în principal știința teoriei informației, fiind aplicată în prezent asupra întregii lumi. Teoria ciberneticii a fost mai întâi proiectată ca o modalitate de gestiune a războaielor, dar experiența a arătat că disciplinele și structurile vitale pentru

întreprinderea unui război erau practic aceleași ca și cele utilizate de guvern pe timp de pace. Abordarea cibernetică a evoluat, iar anumite grupuri trans-disciplinare cum ar fi RAND Corporation, Mitre și Ramo-Wooldridge (care a devenit ulterior TRW) au urmărit să o transforme pentru a servi la controlul societății și al naturii în sine. Conceptul cibernetic a reprezentat de asemenea baza înființării Agenției Naționale de Securitate, care este în prezent cea mai mare agenție de informații de pe planetă. Atât de mare este importanța informației în opinia celor care doresc să controleze lumea.

Conform unuia dintre cei care a inovat știința ciberneticii, J.W. Forester, „domeniul profesional cunoscut sub numele de dinamica sistemelor (sau cibernetică) s-a dezvoltat mult în ultimii treizeci și cinci de ani, având în prezent operatori tot mai mulți în lumea întreagă. Dinamica sistemelor combină teoria, metodele și filozofia necesară pentru analiza sistemelor de comportament din perspectiva managerială dar de asemenea și în ce privește schimbarea mediului, politica, economia, medicina, ingineria și alte domenii. Dinamica sistemelor oferă o bază comună care poate fi aplicată în orice punct unde vrem să înțelegem și să influențăm modul cum evoluează în timp lucrurile."

Unul din experimentele cibernetice a fost realizat în 1991 după ce doctor Salvador Alende, lider de orientare marxistă, a fost ales președinte al statului Chile. La fel ca și Castro, Alende a inițiat naționalizarea industriei, a băncilor și a societăților principale din Chile. Dar Alende nu era un simplu agricultor primitiv și reprezenta prin urmare un pericol pentru lumea occidentală. Acesta i-a solicitat ciberneticianului britanic Stafford Beers să-i ofere o metodă de gestionare a economiei țării. Chile are multe resurse naturale dar care au fost întotdeauna exploatate de marile puteri industriale, ce au lăsat în urmă doar câteva rămășițe pentru conaționalii săi.

Beers a adunat în jurul său un grup de oameni de știință extrem de calificați în domeniul ciberneticii, lansând ceea ce el a numit proiectul Cybersyn, al cărui obiectiv era „instalarea unui sistem preliminar de informații și reglementări a economiei industriale. Acest sistem avea să demonstreze principalele caracteristici ale

gestiunii cibernetice şi să contribuie la procesul de luare a deciziilor, fiind finalizat în 1 martie 1972. Programul a reprezentat o aplicaţie masivă a răspunsului de tip cibernetic pentru îmbunătăţirea structurilor industriale, ajutând fabricile să se auto-analizeze constant prin intermediul unui dispecer central prin care treceau toate comunicaţiile."

Proiectul Cybersyn utiliza trei componente principale:

1 - Cybernet, care era un fel de precursor al internetului de azi, un mijloc prin care oamenii de afaceri şi guvernul puteau comunica şi se puteau consulta între ei în reţea.

2- Cyberstride, programele necesare pentru monitorizarea companiilor individuale precum şi a economiei per ansamblu precum şi pentru semnalizarea zonelor care necesitau îmbunătăţiri sau care aveau probleme.

3 - Chaco, un model computerizat al economiei chiliene care realiza simulări efective ale unor scenarii potenţiale.

Scopul lui Cybersyn era acela de a monitoriza, de a diseca şi de a realiza predicţii cu privire la economia statului Chile; îndepărtând toate obstacolele din calea bunei sale funcţionări, practic la fel cum se face în prezent în multe ţări.

Problema este că sistemul Cybersyn a funcţionat prea bine. Acesta a ajuns să reprezinte o ameninţare la adresa lumii capitaliste. După cum s-a prevăzut, proiectul demonstrativ al lui Allende şi Beers, ar fi putut să reprezinte o lovitură uriaşă în ce priveşte relaţiile cu publicul ale lumii comuniste. Se spune că Henry Kissinger a fost cel care a intervenit pentru a pune punct marelui experiment. Salvator Allende a fost asasinat – probabil de agenţii CIA - şi Cybersyn a fost anulat.

Se pare că agenţia de informaţii ştia exact ce face, existând unele indicii cum că la data respectivă şi aceştia studiau cibernetica. Conform lucrării lui Anna Keeler, *Secret and Suppressed (Secret şi suprimat)*, „Richard Helms a scris despre un asemenea tip de sistem la mijlocul anilor '60, pe când era director de planificare la CIA. Acesta a vorbit despre „o abordare sofisticată a modului de codare a informaţiei, în vederea transmiterii către ţinte de la

nivelul populaţiei" în această bătălie pentru minţile oamenilor. El menţiona şi o abordare ce integra cercetări biologice, sociale, fizice şi matematice într-o tentativă de control a comportamentului uman. Richard Helms considera că utilizarea teoriei moderne a informaţiei, a teoriei automatismului şi a conceptului de feedback, este extrem de folositoare pentru o tehnologie de control a comportamentului care să utilizeze date de intrare informaţionale drept agenţi cauză..."

Altundeva, Helms scria: „Cibernetica poate fi utilizată pentru modelarea caracterului unui copil, pentru inocularea de cunoştinţe şi tehnici, comasarea experienţei, stabilirea unor modele de comportament social... toate funcţiile care pot fi catalogate drept controlul proceselor de creştere ale individului."

Cibernetica şi internetul – practic creierul unic la care se referea H.G. Wells – duce la crearea unei lumi regulate de tip intervenţionist, atât de fin acordată încât majoritatea maşinaţiilor care au loc în culise nu sunt observate de omul obişnuit. Printre strategiile de control posibile şi folosite efectiv de elitele lumii cibernetice se numără controlul alimentaţiei, controlul fondului monetar, controlul energiei şi controlul opiniei publice. Atenţia mărită pe care administraţia Clinton o acordă mijloacelor media şi sondajelor de opinie precum şi a manipulării acestora reprezintă în esenţă o abordare cibernetică incipientă. Aceasta a permis instituirea în Statele Unite a unui fel de fascism cibernetic mai „blând", unde intervenţiile violente la nivel intern sunt rareori necesare şi atunci când se manifestă, este doar în scopul relaţiilor cu publicul.

Tehno-fasciştii se apropie de îndeplinirea scopului lor. Este posibil chiar să îl fi atins deja. În prezent, guvernele şi agenţiile secrete nu numai că sunt capabile să monitorizeze mesajele transmise prin intermediul computerului şi a altor medii, ei pot să vadă şi răspunsul emoţional al electoratului cu ajutorul sondajelor de opinie şi a altor tehnici. Pot şi chiar intenţionează să utilizeze mass media pentru a ne manipula, pentru a ne spăla creierele, pentru a ne modifica opiniile în direcţia dorită de ei şi pentru a ne vinde ca pe nişte sclavi spre a profita de noi la maxim. Aşa cum reiese şi din versiunea satirizată a lumii din lucrări cum ar fi *Report from Iron Mountain (Relatare de*

pe Muntele de Fier) şi *Silent Weapons for Quiet Wars (Arme tăcute pentru războaie în linişte)*, abordarea cibernetică pentru gestiunea întregii lumi poate duce la controlul suprem. Extrapolând de pe urma progreselor tot mai rapide din ultimul secol, este evident că dacă cei ce doresc să fie liberi nu fac nimic cât mai repede, în următorii douăzeci de ani elita, conducătoare va atinge controlul total asupra minţii şi trupului întregii omeniri. [6]

Note:

1. Wells, H.G. citat în White, Carol. *The New Dark Ages Conspiracy*. New York: The New Benjamin Franklin House, 1980
2. Brokaw, Tom, citat în Pouzzner, Daniel. The *Architecture of Modern Political Power*, http:///www.douzzer.ai.mit.edu:8080/conspiracy.html
3. "The Great Firewall of China" by Geramie R. Barmé şi Sang Ye, revista Wired
4. Hersh, Jesse, "The Internet Complex," *Prevailing Winds*, numărul 4; King, Bradley J., "Doubleplusungood! The Specter of Telescreening," *Parascope* at www.parascope.com/main.htm
5. Hagar, Nicky, "Explosing the Global Surveillance System," *Covert Action Quarterly* online, www.w2/docs2/c/covertaction.ttml; "spies Like us," *Connected*, decembrie 16, 1997, la www.telegraph.com.uk; Vest, Jason, "Listening In," *Village Voice*, august 12-18, 1998
6. Helms, Richard, citat în Bowart, Walter. *Operation Mind Control*. New York: Dell Books, 1978/; Friedman, George şi Meridith. *The Future of War-Power, Technology, and American World Dominance*. 1996; Beer, Stafford. *Brain of the Firm*. 1986; Wiener, Norbert. *The Human Use of Human Beings-Cybernetics and Society*. 1954; Silent Weapons for Quiet Wars, *Secret and Suppressed*, ed. Jim Keith, Feral House

EPILOG

Iată-l acum pe Omul cel Nou, privat de mintea şi trupul său, sufletul fiindu-i redus la instinctele animalice cu care se identifică. Concepţia sa asupra realităţii este o succesiune de imagini electronice transmise creierului său. Este o imagine difuză construită de stăpânii săi al cărei scop este să nu îl lase în nici un caz să perceapă realitatea efectivă. Fericirea îi este indusă prin intermediul unui tub sau a unei conexiuni electronice. Dumnezeul său vieţuieşte în spatele unei cortine electronice iar atunci când tragem cortina îl găsim pe vrăjitorul de la CIA, manipulatorul mass-mediei, ciberneticianul, cel care a ţesut lumea aceasta de vis.

După cum reiese şi din ororile descrise în aceste pagini, odată cu apariţia tehnologiilor avansate pentru controlul minţii şi al oamenilor, ne aflăm pe marginea unei prăpăstii. Am ajuns la un moment în istorie în care manipulatorii sunt deja capabili să priveze umanitatea şi de puţina libertate care i-a mai rămas, înlănţuindu-ne pe toţi, întru împlinirea scopurilor lor parazite. Am ajuns la un punct în care destinul umanităţii poate fi proprietatea cuiva, poate fi modelat ca şi un simplu bulgăre de lut.

În Statele Unite are loc o revoluţie instituită de manipulatori, ai căror agenţi au asimilat filozofia materialistă şi imorală ca nişte adevăraţi ucenici ai unor monştri precum Cameron şi Delgado. Ei pun în aplicare tehnicile de control al minţii, de supraveghere avansată, computerizare şi îndoctrinare, şi alte tehnologii de control uman, care vor face libertatea să pară lipsită de sens şi inutilă, doar un cuvânt în vânt ieşit din gura unui biet dobitoc controlat mental. Aceştia lansează noi şi noi atacuri asupra vieţii oamenilor în fiecare minut.

Prin intermediul acestor tehnologii deopotrivă noi şi vechi, suntem privaţi de dreptul de a protesta şi de a gândi liber. Tradiţia suveranităţii individuale şi ideea de libertatea ne sunt sustrase din minte, fiind şterse din cărţile de istorie. Şi datorită multitudinii de anestezice cu care am fost injectaţi, nu mai simţim nimic.

Dacă nu vom reuși să-i oprim pe cei care vor să dețină controlul, în cele din urmă, singurii oameni rămași vor fi dobitocii, credulii și cei care au fost atât de apatici încât au uitat cu desăvârșire că libertatea poate exista.

Eu nu sunt unul din aceia care condamnă tehnologia și proslăvesc trecutul. Folosesc și eu calculatorul și Internetul. Dar sunt împotriva folosirii tehnologiei pentru comiterea în permanență de crime asupra umanității. După cum au arătat și informațiile prezentate în această carte, de-a lungul istoriei, noile tehnologii au fost folosite în folosul controlului autoritar fără considerație pentru presupusele – cel puțin în America – drepturi ale omului. Dacă nu vrem ca și copiii noștri să trăiască într-un viitor atât de sumbru, viitor pe lângă care „1984" ar părea ceva inofensiv, atunci este momentul să opunem rezistență mutilării pe care stăpânii din umbră o impun asupra noastră.

Oamenilor trebuie să li se aducă aminte că dreptul asupra minții și trupului nostru este avuția cea mai de preț. Trebuie să informăm populația despre programele de control care se desfășoară de cel puțin cincizeci de ani. Trebuie să demascăm programele de control mental aflate în funcțiune la ora actuală prin armată, culte religioase, experimente psihiatrice și mass media. Trebuie să urmărim să punem capăt oricăror activități de acest gen. Acest control mental fascist trebuie să devină un subiect fierbinte dezvăluit întregii lumi, astfel că la simple apariție și numai a ipotezei că ar putea exista un nou gen de privare a libertății noastre, revolta publică să fie copleșitoare.

Trebuie să forțăm guvernul să ne pună la dispoziție toate documentele legate de controlul minții și de experimentele în domeniu. Deși o mare parte din aceste dovezi au fost distruse, cu siguranță că încă mai există o mulțime de documente grăitoare în acest sens. Trebuie să preluăm conducerea acestei lumi și a propriilor noastre ființe.

Acum, că ați citit această carte, e vremea să acționăm. Ca întotdeauna, nu vă sfătuiesc să vă aventurați în activități ilegale și violente. Trebuie să demascăm natura controlului totalitar, tehnologia de manipulare și agenții săi. Trebuie să ne ferim de eventuale atentate viitoare la libertatea și umanitatea noastră. Trebuie să punem capăt controlului maselor în cursul vieții noastre.